DEDICAȚIE

Prietenilor, amicilor şi tuturor cunoscuților
din toate structurile militare româneşti
care au acceptat sau acceptă
realitatea fenomenelor psihotronice, O.Z.N.
şi a existenței vieții extraterestre
dincolo de Terra.

PREFAȚĂ

IUBITORII DE MISTERE

Există o vârstă a curiozității nelimitate, trecem toți prin ea, se întinde cam între al treilea şi al unsprezecelea an al vieții, după care puberul, apoi adolescentul se aşează în forma lui de om „normală" şi ploaia de „de ce-uri?" se răreşte, cel mai adesea încetează cu totul.

Sunt unii care rămân, uite aşa, „în mintea copiilor", roşi de curiozitate până în măduva spinării, până-n adâncul creierului, până în ultima clipă de viață. Lor le datorăm, printre altele: descoperirea focului, roata, prima navă – un buştean condus cu o prăjină – luntrea, legea atracției universale, teoremele matematice, microscopul, motorul în patru timpi, bomba atomică, legile ce guvernează metabolismul celular, noțiunea de biocâmp, rinichiul artificial şi meditația transcendentală. Adică bagajul de cunoştințe al lucrătorilor planetei. Civilizația omului.

Uneori, curioşi, au făcut-o lată rău, ieşind din canoanele vremii cu totul. „Pământul e rotund şi se învârteşte în jurul Soarelui", a zis careva – şi haț societatea l-a ars pe rug. „Nu se poate zbura cu aparate mai grele ca aerul", declarau ritos membrii Academiei Franceze – în care timp – Otto Lilienthal, frații Wright, Coandă, ce credeți că făceau? Huleau, fără pic de ruşine, ridicându-se la câțiva metri deasupra pământului, pe libelule de lemn şi pânză.

Alţii s-au hotărât s-o ia spre stele, în hohotele de râs ale contemporanilor. Ţiolkovski, Oberth, Goddard. N-au zburat, nu le-a mers, dar l-au excitat în aşa hal pe un flăcăiaş mort de curiozitate, pe nume Werner von Braun, că băiatul s-a apucat să bombardeze Londra cu nişte „V", numai şi numai ca să convingă că rachetele respective „bat" dincolo de prima viteză cosmică şi... sar afară din lanţurile gravitaţiei! Ce-a ieşit de aici, toată lumea ştie, colegii lui von Braun au fost împărţiţi frăţeşte între învingătorii celui de-al Doilea Război Mondial, li s-au creat cosmodroame şi condiţii să-şi satisfacă toate curiozităţile astrofizice posibile, iar ei (şi, apoi alţii ca ei, căci mare e grădina lui Dumnezeu) au urcat pe (de fapt peste) cer: primul Sputnic, capsula lui Gagarin, apoi cea a lui Glenn, rachetele în trei trepte „Apollo", care au ocolit Luna, i-au expediat pe Neil Armstrong şi James Aldin chiar pe solul Selenei, au construit staţiile orbitale Mir şi Saliut – într-un cuvânt au stârnit în sufletele oamenilor o furtună atât de mare, încât mii de milenii de-ar turna omenirea apă peste focul curiozităţii lor sacre, nu numai că nu l-ar putea stinge, ci îl vor transforma – este înscris în legile Cosmosului şi ale firii omeneşti – într-un pojar ce va cuprinde întreaga Galaxie.

Asta-i! Cu curioşii nu-i de glumit!

Acum, *pro domo* (vezi titlul lucrării). Prin 1977, am scris o carte numită „Enigmatic, Pământul", în care mi-am povestit fericitul periplu prin locuri încărcate de farmec şi mister (ca Tiahuanaco, Valea Nilului, Baalbek, Chichen Itza, Tassili, Macchu Picchu, Cuzco, Karnak, Stonehenge – am ajuns la ele cheltuind şi ultima leţcaie pe care am câştigat-o ca

profesor de matematici, timp de trei ani, în Maroc), de care vorbise şi „părintele" literaturii paleoastronautice, neîntrecutul mincinos Erich von Dänniken.

Ei bine, faptul că eu trăsesem concluzii exact contrare concepţiilor lui von Dänniken n-a deranjat câtuşi de puţin mulţimea (considerabilă) a curioşilor români! Am fost, în consecinţă, declarat mare specialist în exobiologie, paleoastronautică şi ozenologie şi nenumărate cercuri, cluburi şi societăţi m-au adoptat prin consiliile lor de conducere, luările mele de cuvânt în apărarea ipotezelor materiale fiind întâmpinate cu zâmbete şăgalnice: ştie omul ce trebuie să spună şi ce nu, e de-al nostru, ce mai ...

Eram, sunt de-al lor, o mărturisesc abia acum. Cred sincer că omul nu este singura făptură raţională din Univers, ar fi groaznic ca inteligenţa să fie numai un accident al materiei.

Nu mă îndoiesc de existenţa puterilor supranaturale ale omului, căci ar fi cumplit de umilitor pentru Homo sapiens ca animale inferioare să folosească semnale telepatice sau senzori de câmp gravitaţional, şi omul nu.

Şi sunt convins că multe din obiectele zburătoare neidentificate, semnalate pe cerul planetei noastre, sunt aparate superbe, venite, cum spunea nepământeanul Doru Davidovici, de la fraţii noştri din necunoscut. O.Z.N.-urile sunt, cred eu, automate, pe care aceşti fraţi întru raţiune le-au trimis – de ce credeţi? – numai ca să-şi astâmpere setea de necunoscut, curiozitatea lor infinită. Aceste automate ne urmăresc, strâng date şi le trimit, cu viteze apropiate de cea a luminii, departe, către planetele locuite de ei. Datele au ajuns (ajung în clipa de faţă),

vor ajunge cândva şi au declanşat (declaşează), vor declanşa inevitabilul: raţionalii de acolo s-au urcat (se urcă), se vor urca în astronave şi au pornit (pornesc), vor porni către noi.

Azi, mâine, peste un deceniu, peste un secol. Curând.

ALEXANDRU MIRONOV

MOTTO

Pentru armată, serviciile secrete şi speciale, noţiunea de *foşti profesionişti* nu există[1].

CUVÂNT ÎNAINTE

UN FEL DE AVERTISMENT

Am participat în ultimul deceniu la numeroase manifestări ştiinţifice internaţionale în domeniul a ceea ce sunt în mod curent numite *Ştiinţele nonconvenţionale* sau *Ştiinţele alternative*, prilej ce mi-a permis să cunosc personalităţi marcante în domeniu, cât şi contactul cu teorii noi, revoluţionare sau să acced la informaţii ce la prima vedere păreau de-a dreptul fanteziste, science fiction, ireale sau chiar frizând absurdul.

Accesul repetat în această lume cu totul specială mi-a creat o viziune nouă şi în acelaşi timp foarte flexibilă asupra realităţilor ce ne înconjoară, întărindu-mi convingerea în necesitatea şi continuitatea circulaţiei informaţiei cât şi în nenumăratele căi ale cunoaşterii umane, nu numai în universul nostru limitat deocamdată de cele cinci simţuri cât şi în lumile subtile şi nevăzute puse în evidenţă de capacităţile extrasenzoriale evidenţiate din ce în ce mai pregnant de psihotronică în ultimele decenii.

Ceea ce veţi citi în *Prima parte* a prezentei lucrări *(Zidul tăcerii, OZN-urile şi conspiraţia armelor secrete) nu-mi aparţine ca şi operă*, reprezintă numai *un summum de informaţii*, din cele la care mi s-a permis accesul şi pentru care am permisiunea deţinătorilor să le împărtăşesc publicului din ţara noastră.

---

[1] General Fonareff Dmitry Nicolaevici, K.G.B.

În mediile menționate mai sus aceste informații au circulat pe diverși suporți (dischete, CD-uri, filme, DVD-uri sau materiale printate), de regulă, având caracterul de Free Documents pentru participanții la manifestările respective.

Unele date și informații s-ar putea să fie cunoscute, altele sunt regăsibile în alte surse multimedia, dar, covârșitoarea majoritate în actuala lor configurație este nouă și va da posibile răspunsuri la multe din problemele care v-au frământat de-a lungul timpului.

Cu prelucrarea și adaptarea de rigoare am păstrat forma și sensul inițial al conținutului documentelor, indiferent de tipul suportului de imprimare de bază, comentariile făcându-le sub forma unor note de subsol cât și a unor anexe găsibile la sfârșitul prezentei lucrări.

Nu vă cer să acordați credit absolut pentru tot ce cuprinde prezenta lucrare, dar cred că foarte multe din datele și informațiile cuprinse în carte se confirmă, se vor confirma în curând.

Pentru siguranță, am păstrat o oarecare marjă de distanță în timp pentru unele din informațiile sensibile dezvăluite, asigurându-vă că cel puțin pentru cea mai mare parte a publicului nostru cititor vor fi exclusiv inedite. Toate materialele din carte provin din surse deschise.

Foarte multe din informații provin de la National UFO Center din Statele Unite ale Americii.

Dacă reacțiile vor fi favorabile la textele supuse atenției, vom mai publica și alte documente inedite prezentate cu prilejul unor manifestări științifice internaționale informale, ce au avut loc /vor avea loc în străinătate în viitor.

În contrabalans, am prezentat și un set de materiale (capitolul trei) publicate de subsemnatul în perioada 1980-1990 pentru comparație cu materialele din sursele externe „la zi".

Dr. Emil Străinu
Hong Kong, septembrie 2009

PARTEA ÎNTÂI

Stranger Secret Files Nr. 007 – A
Sursă apocrifă[2]

[2] Traducere, prelucrare și adaptare Gen. Bg. Dr. Emil Străinu.

ZIDUL TĂCERII[3], O.Z.N.-URILE ŞI CONSPIRAŢIA ARMELOR SECRETE

Pentru cei mai mulţi dintre noi este evident că Obiecte Zburătoare Neidentificate (OZN-urile) cât şi alte *nave misterioase* zboară în cel mai mare (ne)secret deasupra planetei Pământ.

Aceste ciudate *obiecte zburătoare* sunt considerate de unii drept nave extraterestre. Alţii sunt de părere că Statele Unite, Rusia, China sau alte puteri oculte ale lumii au dezvoltat şi au lansat *nave antigravitaţionale*, extrem de sofisticate şi de secrete, deghizate pentru a fi asemănătoare aeronavelor convenţionale. Probabil că adevărul se află undeva la mijloc.

Salturile uluitoare ce au avut loc în unele domenii ale ştiinţei au dus la apariţia şi producerea în serie mare a unui nou tip de armă defensiv-ofensivă şi foarte eficientă bazată pe tehnologia **Stealth**, o tehnologie secretă a avioanelor şi navelor invizibile.

Avioane capabile să lanseze bombe nucleare şi rachete de croazieră pot evolua acum în spaţiul inamic, complet invizibile, pot lansa încărcătura şi zbura înapoi fără a fi fost identificate.

De când aceste avioane invizibile au fost prezentate publicului larg, a circulat o serie de zvonuri cum că aceste nave ar utiliza o ştiinţă atât de avansată faţă de cunoştinţele actuale încât se află cu adevărat la graniţa tărâmului ştiinţifico-fantasticului. Primul din serie a fost avionul **F-117 Night Hawk**[4], ce

[3] Multe din aceste subiecte, prezentate pe larg în continuare, au fos prezentate în perioada 2004 – 2007 în emisiunea *Zidul Tăcerii*, de la postul de televiziune SIGMA, de realizatorul emisiunii din acea perioadă, dr. Emil Străinu.

[4] La data când citiţi această lucrare, avionul dotat cu tehnologie Stealth de tip F-117 Night Hawk nu mai este din dotarea forţelor aeriene ale S.U.A. din anul 2008.

a fost produs în mai multe variante, cum se va vedea mai departe în prezentul material.

Cercetătorii OZN-urilor întăresc speculațiile conform cărora aceste nave exotice ar fi rezultatul unei *tehnologii extraterestre*. Cu toate acestea, principiile științifice legate de tehnologia Stealth, de construirea avioanelor și navelor invizibile, sunt în linii mari ușor de înțeles.

Modul în care se face descoperirea și identificarea avioanelor are la bază procedeul iradierii constante a spațiului aerian cu un semnal de radiolocație produs de o aparatură (instalație) numită RADAR[5].

Când un avion zboară pe traiectul său, avionul este iradiat cu un semnal de radiolocație ce se reflectă înapoi către un senzor care stabilește coordonatele (poziția) avionului. Alte metode se concentrează asupra măsurării anomaliilor acustice, a contactului vizual și a semnăturilor în spectrul de unde infraroșii.

Tehnologia secretă de fabricare a avioanelor invizibile funcționează prin reducerea sau eliminarea diverselor moduri de a descoperi (localiza) acest tip de avioane. O serie de componente amplasate pe suprafața avioanelor sunt dispuse în diverse unghiuri care dispersează semnalul radar astfel ca niciun fel de semnal să nu fie trimis (reflectat) înapoi la bază, la instalația care iradiază avionul (nava) țintă. Avioanele și navele sunt, de asemenea, acoperite de un *strat de materiale absorbante* care reduce orice altfel de *semnătură* electronică care ar putea fi emisă de avion.

Forma este, de asemenea, un element important care este legat de „invizibilitatea" avioanelor și navelor de tip **Stealth**.

Forma aerodinamică reglată prin calcule și încercări experimentale în tunelul aerodinamic reduce la minimul extrem turbulențele aeriene și reduce zgomotul făcut de motoare în timpul zborului.

[5] Prescurtare de la expresia din limba engleză RADAR – radio detection and ranging.

Tehnologia folosită în zilele noastre pentru fabricarea avioanelor invizibile pare a fi complet diferită de tehnologia folosită în perioada de după cel de-al Doilea Război Mondial. Este oare posibil ca această tehnologie să fi fost proiectată pe baza recuperării unui OZN prăbușit lângă *Roswell*, New Mexico, în vara lui 1947?

Dacă luăm ca exemplu bombardierul invizibil **B-2 Spirit**[6], acesta are o aripă în forma „aripii de liliac", cu scopul de a reduce secțiunea transversală vulnerabilă radarului, precum și recunoașterea vizuală, în special la nivelul orizontului. Corpul avionului conține motoare speciale cu nivel scăzut de zgomot. Aburul fierbinte se amestecă cu aer rece chiar înainte de a părăsi avionul. În modul acesta, senzorii de căldură de la sol sunt păcăliți și astfel se împiedică ca rachetele care depistează sursele de căldură să fie orientate spre aceste ținte.

Tehnologia fabricării avioanelor invizibile a fost dezvoltată inițial în scopul de a evita sistemul de apărare sovietic. Dar aceste avioane și-au dovedit valoarea în alte tipuri de conflicte. În perioada Războiului din Golf, 56 de bombardiere invizibile au zburat în 1270 de misiuni și nu au fost niciodată[7] atinse de focul inamic.

Rămâne totuși întrebarea: cum a fost obținută această tehnologie secretă?

Aparent, problemele care existau de mult timp în cercetările legate de tehnologia avioanelor invizibile au fost rezolvate în mod rapid. Aceasta ar putea însemna că cercetările care implicau astfel de *tehnologii de vârf*, precum cele legate de avioanele invizibile, ar putea fi mult mai vechi decât s-a comunicat.

[6] Este vorba de avionul invizibil dotat cu tehnologie Stealth Northrop Grumman B-2 Spirit.

[7] Un avion F-117 Night Hawk a fost doborât de apărarea antiaeriană iugoslavă în timpul conflictului militar din 1999.

Sau că oamenii de ştiinţă ar fi primit ajutor din surse neaşteptate. Oricare ar fi adevărul, rezultatele sunt păzite cu grijă în *sertarele Pentagonului şi nu numai acolo!*

Primele rapoarte legate de avioanele Stealth au corespuns din plin cu momentul raportărilor unor anumite tipologii de OZN-uri ce nu mai fuseseră semnalate până atunci. Este posibil ca OZN-urile să fi fost în realitate avioane secrete sau alte nave realizate cu bugete camuflate[8]. Misterul care învăluie la cel mai mare nivel aceste materiale secrete ar putea face ca adevărul să nu fie niciodată cu adevărat cunoscut.

Bob Oechsler, expert în robotică, care a fost la un moment dat un specialist implicat în misiunile NASA, spune că sistemul iniţial de propulsie al avioanelor invizibile B-2 ar fi fost cel al unei farfurii zburătoare.

„Proiectul utilizează o centrală energetică de origine străină, nepământeană care este deghizată prin utilizarea a patru motoare GE-F 118 modificate sub denumirea GE-100. Există astăzi o nouă tehnologie, dobândită de la o navă recuperată de origine şi inteligenţă non-umană."

Pat Weissleader, cercetător în domeniul OZN, a raportat că ar fi fost pe urma unei fotografii din 1948 despre care se presupune că arăta un OZN în formă de topor.

„Bărbatul care a obţinut fotografia lucra la curăţirea solului contaminat la Norton Air Force Base, lângă San Bernardino, California. El căuta în arhiva de fotografii ca să vadă dacă există vreo dovadă a deşeurilor toxice aruncate în perimetrul bazei, urmând să se deplaseze în zona respectivă şi să efectueze anumite teste."

„Forţele Aeriene păstrau planşe cu fotografii ale bazei, de dimensiuni mari, luate din aer. El a sustras o fotografie ce părea a arăta o navă neobişnuită. Am făcut o fotografie a fotografiei şi am pus-o în calculator, mărind-o progresiv şi tipărind-o. Fotografia din aer prezenta un triunghi mare, uşor

[8] Bugetele camuflate sunt cunoscute în presă sub numele de Black Budget.

mai subţire în partea din spate. Probabil din cauza exploziilor, existau crestături pe partea din spate şi posibil nişte umflături pe părţile frontale, probabil din cauza unor izbituri."

Norton AFB este una dintre bazele militare care a fost închisă în urma reducerilor din industria militară de la începutul anilor '90. Deoarece se afla în apropierea lui San Bernardino, California, s-a făcut propunerea că aceasta ar fi o bună locaţie pentru un aeroport local. Directivele federale indicau ca înainte ca o astfel de facilitate să fie transformată pentru utilizare civilă, trebuia să fie curăţată de orice fel de poluare care s-ar fi acumulat de-a lungul anilor când a fost folosită de către militari.

S-a întâmplat ca Norton să fi fost o *zonă contaminată* în mod deosebit. Printre altele, era locul cu una din cea mai radioactivă zonă din ţară. Nu numai curăţarea obişnuită era necesară, dar au fost angajate persoane care să caute şi să localizeze orice fel de zone de poluare ascunsă, care puteau scăpa unei examinări obişnuite.

O modalitate de a realiza acest lucru era de a examina vechile fotografii pentru a identifica scurgerile de petrol sau alte contaminări care ar fi putut scăpa unei simple inspecţii făcute în prezent. După identificarea unui posibil loc contaminat, se preluau mostre de sol care erau testate pentru a decide dacă exista vreun fel de contaminare. Unul dintre membrii echipei examina planşele cu fotografii vechi din arhivă, moment în care a dat peste această fotografie.

O navă misterioasă, în formă de triunghi, se putea vedea pe cer în locul mai vechilor OZN-uri în formă de disc. Astfel de triunghiuri au fost văzute în locuri foarte îndepărtate şi diferite, precum Phoenix sau zona rurală a Marii Britanii[9]. Există oameni care insistă că ele au fost fabricate pe Pământ, în timp ce

[9] În anii 1980-1990, cele mai multe observaţii vizând OZN-uri triunghiulare provin din Europa, în special din Belgia şi Olanda.

alți cercetători le văd ca fiind executate de civilizații din alte lumi.

Fotografia este o parte dintr-o imagine mai mare, de pe un panou, din care el a fotografiat o parte, folosind propriul său aparat foto. A folosit un film color, deşi originalul era alb-negru. Weissleader a folosit software Ez Photo pentru a mări imaginea obiectului triunghiular. A reglat şi contrastul şi culoarea pentru a obține o imagine îmbunătățită, de detaliu.

Umbra navei este uşor în formă de pană, sugerând că partea din față era ceva mai înaltă decât partea din spate. O imagine mai apropiată o face să pară ca şi când colțul din spate avea o formă similară cu cea a unui bombardier Stealth, aproape o formă de zig-zag. S-ar părea că în lateral apar nişte forme curbate, uşor umflate. Aceste forme au devenit mai evidente după câteva încercări de a regla contrastul, luminozitatea şi culoarea pentru a defini imaginea cât mai bine.

În decursul anilor, au ieşit la iveală rapoarte despre Norton AFB, din care ar fi reieşit că baza a fost folosită ca zonă de testare pentru nave ultra-secrete, capturate de la nazişti.

Se presupunea că nava secretă ar fi fost de tip „aripă zburătoare", încorporând un tip de tehnologie complet nou. Pat Weissleader ar fi putut să nimerească tocmai singura fotografie a acestei misterioase nave!

Este posibil ca rapoartele despre OZN-uri să descrie apariții exotice, dar de fapt obiecte pur terestre? Aceste nave necunoscute ar putea folosi tehnologii atât de sofisticate, încât nu ar putea fi recunoscute ca obiecte zburătoare terestre. Rapoarte ale aparițiilor misterioaselor nave au coincis cu rapoarte ale observării farfuriilor zburătoare. Statul Nevada a fost locul cel mai frecventat de OZN-uri, câțiva ani la rând.

Se pune problema dacă nu cumva, un Obiect Zburător Neidentificat, care a fost raportat fie ca apariție a unei nave misterioase, fie ca farfurie zburătoare, ar putea avea de-a face mai

mult cu predispoziția unui observator individual, mai degrabă decât cu natura fenomenului observat.

Natura multor rapoarte despre nave misterioase este uluitor de asemănătoare cu alte rapoarte despre OZN-uri.

Lumini ciudate care au fost văzute mişcându-se dezordonat sau cu viteză mare pe cer au fost, pentru o perioadă îndelungată, elementul central al fenomenului OZN, deşi unele s-au dovedit în timp a fi aeronave secrete terestre.

Investigațiile făcute asupra rapoartelor despre farfuriile zburătoare au arătat în mod consistent modul în care chiar şi persoane experimentate şi calificate pot interpreta greşit fenomene familiare, observate în circumstanțe neobişnuite (sau mai puțin familiare).

Acest precedent nu poate exclude existența OZN-urilor, deşi se sugerează multă atenție în interpretarea acestor rapoarte.

Avioanele de vânătoare şi bombardierele Stealth sunt cele mai familiare dintre noile nave mai puțin obişnuite. Cu toate acestea, existența lor a fost confirmată de către armată foarte târziu în raport cu apariția lor în spațiul aerian.

Avionul de vânătoare invizibil **Lockheed F-117A** a fost **prima navă de luptă operațională** proiectată să folosească tehnologia secretă de fabricare a avioanelor invizibile.

Cu forma sa neobişnuită, F-117A este acum o legendă datorită misiunilor sale deasupra Bagdadului, în Războiul din Golf, cât şi datorită scandalului iscat de doborârea de către apărarea antiaeriană iugoslavă a unui astfel de exemplar în 1999[10].

Dezvoltarea lui F-117A a început prin anii '70, când un număr de companii aeriene ale Statelor Unite experimenta diverse modele tehnologice pentru a eluda radarele şi a evita

[10] Avionul a fost scos oficial din dotare în anul 2008. Câteva exemplare ar mai fi funcționale într-o escadrilă experimentală pentru filmări la Hollywood.

sistemele de apărare dotate cu rachete antiaeriene cu care erau dotate U.R.S.S. şi celelalte ţări socialiste.

În 1978, un proiect foarte avansat al lui Lockheed, desfăşurat în Burbank, California, poreclit „Skunk works[11]" a fost contractat pentru a transforma un aparat destinat demonstraţiilor, foarte avansat, codificat sub numele **HAVE BLUE**, într-un avion de atac operaţional, de mare precizie.

Folosind experienţa dezvoltată în proiectele U-2 şi SR-71, constructorii au fost capabili să ridice de la sol primul F-117 A în doi ani şi jumătate. Comandamentul aerian tactic a primit primul avion din seria F-117A în 1982, iar prima sa unitate de luptă, *Grupul tactic* 4450, a realizat cel dintâi experiment operaţional în octombrie 1983, în zona de testare de la Tonopah, Nevada[12].

F-117A foloseşte o varietate de tehnologii complicate şi foarte avansate în scopul de a-l masca şi a-l feri de detectarea de către radarele inamice. Este acoperit de un material absorbant (RAM) care absoarbe emisiile radar.

Forma faţetată a avionului creează un efect dispersator pentru energia radarului. De asemenea, un sistem de evacuare modificat reduce cantitatea de căldură emisă de motoarele de tip „turboventilator". Interiorul avionului are un design unic şi rămâne şi azi, în parte, secret.

Se presupune că materialul absorbant împotriva radarului este folosit şi în interior, în mod deosebit în zona motoarelor, pentru a reduce detectarea.

Denumirea de *„Avion de luptă invizibil"*[13] nu justifică folosirea acestui avion, deoarece nu are capacitatea de a lupta cu avioane inamice în aer şi nu are sisteme de apărare şi bruiaj. Sistemul de invizibilitate al avionului F-117A se bazează in-

[11] *Lucrarea sconcsulu).*

[12] În anul 2007, în zona Tonopah, Nevada, mai puteau fi văzute celule de avioane F-117 Night Hawk, zboruri de antrenament, atât ziua cât şi noaptea.

[13] Stealth Fighter.

tegral pe tehnologia Stealth şi pe întunericul nopţii, pentru a evita sistemele de apărare antiaeriană şi avioanele inamice.

Armamentul instalat pe aceste avioane Stealth este optim pentru precizia atacurilor nocturne. Dispune de senzori pentru detectare cu infraroşu (în faţă şi în spate) şi are dirijare pentru muniţia trimisă spre obiectivele alese. Un sistem intern de navigaţie permite acestor avioane de luptă să depisteze ţintele adânc în teritoriul inamic, în timpul zborului de noapte. Armele de bază sunt bombele ghidate prin laser *Paveway,* seriile GBU-10 şi GBU-27[14].

F-117A a fost clasificat drept un program „camuflat". Proiectarea şi producţia au fost ultrasecrete şi s-au desfăşurat în ascuns mai mulţi ani. Cu toate acestea, în 1988, USAF a declasificat[15] acest proiect şi a oferit publicului şi presei detalii, dar doar într-o anume măsură.

Zvonurile spuneau că, datorită solicitării serioase a piloţilor în timpul zborurilor de noapte, a fost necesar ca acest proiect să fie dezvăluit şi astfel piloţilor li s-a permis acces liber de a zbura pe aceste avioane şi în timpul zilei.

De fapt, adevăratul motiv, pentru care aceste avioane au fost prezentate în mod deschis publicului, a fost **că existau deja alte avioane şi mai avansate, gata de zbor**. Orice fel de rapoarte despre turboreactoare ciudate puteau fi „pur şi simplu explicate" ca avioane din această categorie secretă.

În Războiul din Golf, aceste avioane invizibile au fost vârful de lance al atacului împotriva Irakului, lovind ţinte vitale în Bagdad, chiar din primele minute şi, astfel, cele mai diferite sisteme de apărare antiaeriană au fost distruse de la început,

[14] Ulterior, armamentul luat la bord s-a diversificat.

[15] Declasificarea şi prezentarea publică indicau neîndoios faptul că un aparat mult mai bun apăruse între timp. Păstrarea secretului pentru F-117 A nu mai era necesară, deoarece sovieticii şi ţările din Tratatul de la Varşovia ştiau de existenţa sa şi pregăteau deja măsuri drastice de contracarare a acţiunilor sale.

pentru a permite avioanelor convenţionale să lovească adânc în interiorul Irakului. Acest lucru nu s-a mai întâmplat în Iugoslavia[16], unde aceste aparate nu au fost la fel de eficiente.

Avioanele F-117 au atacat numeroase ţinte în Irak, fără să se fi tras măcar un foc asupra lor sau să fi fost detectate în vreun fel. Ţintele inamice includeau centre de comunicaţii esenţiale, baze de cercetare, dezvoltare şi producţie pentru arme nucleare şi chimice. Nenumărate adăposturi antiaeriene, poduri, puncte de trecere feroviare, autostrăzi importante precum şi sistemul de apărare irakian din Kuweit au fost ţinte ale atacurilor.

F-117A a fost *calul de muncă* al campaniei aeriene strategice a coaliţiei. Cele 42 de avioane au efectuat peste 1200 misiuni de luptă, în peste 6900 de ore şi au lansat peste 200 de tone de explozibil cu o acurateţe de vârf de ac.

În 1991, Lockheed a propus prelungirea vieţii acestor tipuri de avioane prin modernizarea şi înlocuirea modelului existent cu modelul F-117A îmbunătăţit, acţiunea începând cu schimbarea motoarelor. Alte modificări ar fi inclus: capacităţi îmbunătăţite care să îi asigure invizibilitatea, senzori noi pentru toate tipurile de vreme, sisteme de comunicare cu probabilităţi scăzute de interceptare, receptoare de navigaţie globală şi o majorare a distanţei de zbor, de la 570 mile marine, la 720 mile marine.

Despre ştiinţa acestei tehnologii secrete a fabricării avioanelor invizibile, s-a scris în multe ziare şi reviste de cercetare. Dar, după cum s-a confirmat de către Forţele Aeriene (USAF), o mare parte a tehnologiei acestui avion este încă păstrată ca secret maxim, Top Secret. Faptul că o mare parte a acestei

[16] Există informaţii potrivit cărora avionul F-117A a fost folosit ca element de sprijin în războiul radioelectronic din Decembrie 1989, din România. Vezi Emil Străinu, *Războiul Magicienilor*, Editura Gamian, Bucureşti, 1993; Emil Străinu, *Istoria secretă a războiului radioelectronic*, Editura Albert Press, Bucureşti, 1992.

tehnologii este învăluită în mister[17], ar putea fi motivată de faptul că, anumite aspecte ale tehnologiei folosite de aceste avioane, precum şi de alte modele exotice, sunt *total necunoscute* celor mai mulţi observatori.

Dr. Paul A. LaViolette crede că aceste avioane invizibile folosesc ceea ce noi numim Tehnologie Electrogravitaţională (antigravitaţie). La Violette spune că Tehnologia Electrogravitaţională a fost dezvoltată de Forţele Aeriene Americane prin programe camuflate de cercetare şi dezvoltare, încă de la sfârşitul anului 1954.

Această cercetare ar fi putut fi pusă acum în folosinţă practică în bombardierul de tehnologie avansată B-2, pentru a asigura un mod auxiliar de propulsie foarte special. Concluzia se bazează pe dezvăluirea că B-2 încarcă atât flapsul aripii, cât şi jetul de aer evacuat cu electricitate de mare voltaj.

Ionii pozitivi, emişi la nivelul flapsurilor de pe aripi, ar produce un înveliş parabolic încărcat cu ioni pozitivi în faţă, în timp ce ionii negativi, injectaţi în jetul de evacuare, ar crea un spaţiu negativ în coada avionului, o încărcătură cu o diferenţă de potenţial în exces de 15 milioane de volţi.

Potrivit cercetărilor *electrogravităţii*, efectuate de fizicianul T. Townsend Brown, o astfel de încărcătură de spaţiu diferenţial ar crea un câmp artificial gravitaţional, care ar induce o forţă lipsită de reacţie a avionului, în direcţia polului pozitiv. O energie electro-gravitaţională de acest tip ar permite lui B-2 să funcţioneze cu o eficienţă a propulsiei superioară, atunci când se deplasează la viteze supersonice.

[17] În presa militară românească, principiile acestei tehnologii au fost prezentate pentru prima dată la începutul anului 1990, vezi revista *Tehnica Militară*, nr. 1, din 1990; Emil Străinu, *Consideraţii privind posibilităţile de descoperire de către staţiile de radiolocaţie a ţintelor aeriene cu geometrie variabilă*; Emil Străinu, *Particularităţi privind cercetarea prin radiolocaţie a ţintelor aeriene cu geometrie variabilă*, în *Buletinul Comandamentului Apărării Antiaeriene a teritoriului*, nr.1, 1990; revista *Trupelor de uscat*, nr. 4, 1991; Emil Străinu, *Stealth – O sfidare pentru radar*.

Guvernul nu a încercat să explice în vreun fel existența OZN-urilor de mai bine de o jumătate de veac. Aceasta – în ciuda faptului că fenomene inexplicabile au fost depistate de operatorii radar şi „farfuriile zburătoare" au fost observate şi vânate de cele mai rapide avioane. Sunt ale noastre sau aparţin unei „tehnologii străine"?!

În decursul ultimilor ani au circulat unele zvonuri, anume că Statele Unite ar fi dezvoltat în mod secret un avion extrem de avansat care putea să se sustragă radarelor. Aceste zvonuri au devenit realitate în 1988, când Forţele Aeriene Americane au dezvăluit tehnologia avansată a bombardierului B-2.

Deşi purtătorul de cuvânt militar a furnizat celor din domeniul media şi al ştirilor anumite informaţii despre designul exterior al avionului, în ce priveşte radarul şi sistemul infraroşu au păstrat tăcerea în multe privinţe. Cu toate acestea, câţiva ani mai târziu, anumite secrete cheie despre B-2 s-au scurs spre presă.

Pentru aproape jumătate de secol, au existat nenumărate persoane individuale care au pretins a fi avut întâlniri faţă în faţă cu fiinţe despre care ei le-au presupus a fi extraterestre. Astfel de „persoane contactate", precum Howard Menger[18], au afirmat că astfel de fiinţe au aterizat chiar pe proprietatea lui şi i s-au arătat chiar lângă nava lor.

Alţii, care au studiat aceste relatări la prima mână, insistă că serviciul secret militar sau chiar CIA au jucat un rol în „stabilirea" unor astfel de contacte pentru propriile lor scopuri nu prea binevoitoare.

La data de 9 martie 1992, revista „Săptămâna Aviaţiei şi Tehnologia[19] Spaţiului" a făcut o dezvăluire surprinzătoare şi anume că B-2 încarcă electrostatic gazele evacuate şi vârfurile de ghidare ale corpului avionului în formă de aripă. Cei care sunt familiarizaţi cu cercetările în domeniul electrogravitaţiei

[18] Autor al cărţii *Spaţiul din afară către tine - From Outer Space To You.*
[19] Aviation Week and Space Technology.

ale fizicianului american T. Townsend Brown îşi vor da repede seama că aceasta este echivalent cu afirmaţia că B-2 poate funcţiona ca o navă antigravitaţională.

La început, pe la mijlocul anilor 1920, T. Townsend Brown a descoperit că este posibil să se creeze un câmp antigravitaţional artificial încărcând un capacitor electric cu o tensiune înaltă.

El a construit în mod special un astfel de capacitor, care folosea o sarcină mare (un factor K foarte înalt), care acumula material dielectric între plăcile sale şi a descoperit că atunci când se încarcă între 70.000 şi 300.000 de volţi, se va mişca în direcţia polului pozitiv.

Dacă este orientat cu partea pozitivă în sus, va începe să piardă cam 1% din greutatea sa. El a atribuit această mişcare unui câmp gravitaţional indus electrostatic care acţiona între plăcile capacitorului de încărcătură opusă.

Până în 1958, reuşise să dezvolte cu succes un model de farfurie zburătoare de 15 inch diametru care putea să ridice 110% din greutatea sa. Experimentele lui Brown au lansat un nou domeniu de investigaţii care a devenit cunoscut sub denumirea de electrogravitaţie, tehnologia controlării gravitaţiei prin sarcină electrică de înaltă tensiune.

Revista *Săptămâna Aviaţiei* a obţinut informaţiile despre B-2 de la un mic grup de oameni de ştiinţă şi ingineri de pe coasta de vest, renegaţi, care lucraseră pentru proiecte secrete.

Pentru a face aceste dezvăluiri, aceşti oameni de ştiinţă au încălcat un cod al tăcerii care rivalizează cu cel al mafiei. Ei şi-au asumat acest risc deoarece au simţit că era important din punct de vedere moral şi economic ca să se facă eforturi pentru a declasifica anumite tehnologii secrete pentru folosirea lor în scop comercial.

Doi dintre aceştia au spus că drepturile lor civile au fost abuzate într-un mod revoltător (în numele securităţii) fie pentru

a-i face să tacă, fie pentru a-i împiedica să părăsească comunitatea închisă de cercetare şi dezvoltare a proiectelor secrete.

La câteva săptămâni după ce revista *Săptămâna Aviaţiei* a publicat articolul, personalul de securitate al proiectelor secrete a intrat în mare viteză. Sectorul de cercetare şi dezvoltare a proiectelor secrete a primit avertizări severe şi ca o consecinţă, grupul de oameni de ştiinţă a rupt contactul cu revista.

În mod evident, observatorii programelor secrete de cercetare şi dezvoltare erau extrem de preocupaţi de scurgerea de informaţii care s-a regăsit în acel articol.

În ciuda acestor lucruri îngrijorătoare, informaţii despre dezvoltarea acestui avion invizibil se scurseseră mult mai devreme, în timpul administraţiei Carter. În vara anului 1975, a fost publicat primul raport care susţinea că Forţele Aeriene aveau în curs de dezvoltare un mic avion de vânătoare, invizibil, cu tehnologie secretă.

Şase luni mai târziu, un alt ziar al aviaţiei menţiona că *„se acordă o mare prioritate incorporării tehnologiei secrete în proiectarea avioanelor de vânătoare invizibile"*.

Numărul de referiri la tehnologia secretă a continuat să crească în următorii trei ani.

Pe măsură ce numărul de rapoarte şi de speculaţii se mărea, Harold Brown, Secretarul Apărării al Preşedintelui Carter, a decis să susţină o conferinţă de presă ca să clarifice rapoartele despre avioanele invizibile.

În timp ce intenţia lui era să asigure o *stingere a focului*, confirmarea lui Brown a ceea ce fuseseră speculaţiile presei a produs un val de critici din partea republicanilor. Dar, ce a fost trecut cu vederea, a fost faptul că rapoartele publicate cu ani în urmă, ofereau mult mai multe informaţii de detaliu faţă de conferinţa de presă susţinută de Brown.

Ignorând faptul că F-117 a fost recunoscut în mod oficial de administraţia Carter, Preşedintele Reagan a trecut acest program înapoi în zona secretă, după ce a preluat funcţia, în 1981.

Oficialităţi ale administraţiei au început să se refere la acest avion ca la un „avion de hârtie" sau „confundarea dorinţelor cu realitatea".

Deşi era imposibil să tragi o perdea peste ochii jurnaliştilor specializaţi în domeniul aviaţiei, această tactică i-a pus în situaţia de a rămâne în faza presupunerilor în ce priveşte proiectul şi performanţele exacte ale acestui avion.

În ciuda acestor aspecte nesigure, în perioada anilor 1980, rapoartele din presă, modelele de plastic apărute pe piaţa machetelor şi alte speculaţii colportate despre avion erau mai degrabă exacte în cele mai multe dintre cazuri. Deşi vălul secretului nu era cu totul opac, a trecut ceva timp pentru a corecta câteva concepţii greşite în ce priveşte acest program.

De exemplu, denumirea acestui program a rămas cumva obscură. Notând diferenţa numerică între F/A-18 Hornet şi F-20 Tigershark, s-a presupus la modul general că denumirea acestui avion invizibil era F-19. Alte rapoarte sugerau că denumirea de cod a acestui program era *„Senior Prom"*. Cu toate acestea, până în 1987, aceste interpretări greşite erau în mare parte rezolvate.

Bazat pe primele principii, s-a presupus că acest avion avea suprafeţe rotunjite ca să reducă suprafaţa detectată de radar. Astfel de suprafeţe au fost incorporate mai târziu în avioanele mai sofisticate B-2 şi A-12.

Astfel, a apărut cumva ca o surpriză, dezvăluirea faptului că F-117A avea o formă faţetată. Această concepţie greşită a fost derivată dintr-o supraestimare a nivelului artistic în design-ul avionului invizibil din anii 1970.

Capacităţile calculatoarelor din acea perioadă erau în stare să analizeze doar semnături radar ale unor modele de avioane relativ simplu faţetate. Folosirea unor suprafeţe invizibile, obţinute prin curbe complexe, aştepta încă să apară calculatoarele îmbunătăţite ale anilor 1980.

În ciuda acestor lucruri interpretate greşit, la începutul anilor 1980, s-a conturat o imagine din ce în ce mai coerentă a programului de dezvoltare a avionului de vânătoare invizibil.

În această perioadă, nu s-a pus nicio clipă niciun fel de întrebare serioasă, la modul public, în ceea ce priveşte existenţa acestui program. Credibilitatea rapoartelor privind existenţa acestui program a crescut substanţial datorită prăbuşirii unuia dintre avioane, în 1984, şi unei alte prăbuşiri care a avut loc în 1986.

Pe la sfârşitul anilor 1980, programul a intrat în stadiul de dezvoltare care implica şi observaţii publice. Pe măsură ce avionul efectua zboruri, în mod invariabil atrăgea atenţia publicului, în ciuda efortului intens depus pentru a-l păstra secret.

Interpelări la nivel de Congres legate de sute de documente contractuale lipsă, filme şi fotografii ce se refereau la acest avion era dificil, de asemenea, să fie ascunse.

Câteva motive raţionale au fost sugerate Administraţiei Reagan pentru nedezvăluirea lui F-117A în 1988. O explicaţie era aceea că la Casa Albă s-a întârziat dezvăluirea acestui proiect[20] pentru a aştepta momentul potrivit, astfel ca să se evite izbucnirile politice legate de **căderea comunismului**[21].

O altă teorie este aceea că, dezvăluirea proiectului era mai degrabă un exerciţiu de limitare a daunelor, persoanele ce ocupau funcţii oficiale sugerând că este mai bine ca publicul să fie oficial informat despre F-117A, decât să afle detaliile într-un proces urât, care să implice angajaţii lui Lockheed. Aceştia ar fi putut da în judecată guvernul, într-un caz de presupuse accidente legate de locul de muncă.

Probabil că cea mai evidentă logică pentru a dezvălui acest program a fost aceea că Forţele Aeriene Americane au scos la

[20] Vezi Maior Emil Străinu, *Stealth, o sfidare pentru radar?* în *Revista Trupelor de uscat*, nr. 4, 1991.

[21] Vezi Maior Emil Străinu, *România, ţinta unei diversiuni radioelectronice de mari proporţii* în *Armata Poporului*, nr. 16, 1991.

lumină proiectul B-2 pentru a obţine sprijin public şi în Congres pentru acest proiect dificil. Astfel,erau din ce în ce mai puţine motive de a menţine F-117A în beznă.

Dezvăluirea lui F-117A, în anul 1988, nu a răspuns tuturor întrebărilor ce se legau de acest program. Câte avioane F-117A au fost iniţial planificate? Un total de 59 a fost efectiv produs, dar, prin prăbuşiri, flota s-a redus la 56 de avioane.

Rapoartele presei sugerează că ar fi fost vorba de 72, 90, 100 sau chiar mai multe avioane, care ar fi fost planificate iniţial, deşi numărul ar fi fost apoi redus datorită preocupărilor legate de costuri.

Care a fost misiunea planificată iniţial pentru aceste avioane? Cu un cost al programului de aproape $ 150 de milioane pe avion (dolari în anul 1992), F-117A este mult mai scump decât un avion comparabil, precum $20 milioane pentru F-16.

Un alt dezavantaj este faptul că poate să transporte doar o fracţiune din încărcătura de bombe a fratelui lui mai puţin secret.

Avionul F-117A a avut o bună reputaţie în Operaţiunea „Furtună în Deşert"[22] şi anume, a fost mai degrabă apreciată funcţia sa de a bombarda cu mare precizie, decât aspectul legat de invizibilitatea sa.

Adevărul ar putea fi că F-117A a fost construit cu tehnologie extraterestră, cu scopul de a apăra planeta de invadatori din alte lumi. Una din cele mai bune modalităţi de a învinge un inamic este de a folosi propriile lui arme împotriva lui.

Sisteme de arme mult mai convenţionale au fost adăugate pentru a îndepărta atenţia de la scopul real al avionului şi anume acela de a ***„infrunta extratereştrii ostili".***

Aparte de inerţia tehnologică, baza pentru decizia iniţială de a procura F-117 A rămâne obscură, ascunsă sub un munte de dezinformări.

[22] Desert Storm Operation.

„Proiectele camuflate[23]" sunt proiecte guvernamentale considerate a fi secrete tehnologice. Acestea pot să se încadreze de la laser, la arme cu rază de particule, până la avioane ultrasecrete.

„Proiectul Aurora" este numele atribuit unuia dintre aceste proiecte ce implică două noi tipuri avioane. Aceste avioane au fost observate în sud-vestul Statelor Unite şi se spune că ar fi fost dezvoltate în cadrul unor facilităţi guvernamentale ultrasecrete din deşertul Nevada[24].

Potrivit unor rapoarte din mijlocul lui 1992, Aurora ar fi zburat dintr-o bază din deşertul Nevada spre un atol din Pacific[25], apoi spre Scoţia, pentru realimentare, înainte de a se întoarce în Statele Unite, în cursul nopţii.

Avioane cisternă, special modificate, sunt folosite pentru a alimenta rezervoarele avionului Aurora cu combustibil de metan lichid, chiar în aer. Forţele Aeriene ale Statelor Unite foloseau ca punct de alimentare baza aeriană RAF, dintr-un loc îndepărtat, Machrihanish, în Scoţia.

Anumite rapoarte sugerează că misteriosul avion ar zbura noaptea deasupra Europei, înainte de a *„fulgera"* înapoi spre America peste Polul Nord la o viteză de şase ori mai mare decât viteza sunetului.

„Un bombardier de luptă F-111 se înalţă, în timp ce avionul vopsit în negru aterizează, pentru a crea confuzie printre radarele civile".

[23] BLACK PROJECTS.

[24] În anul 2007, am străbătut zone din deşertutile Nevada, Mojave, Arizona şi New Mexico, unde pe timpul nopţii am putut observa aparate de zbor a căror evoluţie se încadrează cu cea a aeronavelor „ciudate" descrise în prezenta lucrare.

[25] Se pare că nu era vorba de „un atol din Pacific", ci de baza aeriană americană din Insula Paştelui!

Poate că cele mai clare dovezi ale unor astfel de zboruri-test sunt seria de boom-uri sonice neobişnuite[26] deasupra Californiei, începând cu mijlocul şi până la sfârşitul anului 1991.

Cel puţin în cinci ocazii, aceste boom-uri sonice au fost înregistrate de 25 din cei 220 de senzori ai Institutului de Cercetări Geologice al Statelor Unite de-a lungul Californiei, folosiţi în mod obişnuit pentru a depista epicentrele cutremurelor. Aceste incidente au fost înregistrate în iunie, octombrie, noiembrie şi târziu în ianuarie 1991.

Seismologii au estimat că avioanele zburau cu viteze cuprinse între Mach 3 şi 4, la altitudini de opt până la zece mile. Ruta de zbor a avioanelor era în direcţia nord, nord-est, corespunzătoare rutelor de zbor către câmpurile secrete de testare din Nevada.

Seismologii spun că boom-urile sonice erau caracteristice unor vehicule mai mici decât navetele spaţiale. În plus, nici naveta spaţială, nici SR-71B dezvoltat de NASA, nu era în funcţiune în zilele în care s-au înregistrat aceste boom-uri.

Unul dintre seismologi, Jim Mori, nota:

„Nu putem spune absolut nimic despre vehicul. Par mai puternice decât alte boom-uri sonice pe care le înregistrăm din când în când. Toate au apărut joi dimineaţa, cam la aceeaşi oră, între şase şi şapte dimineaţa."

Aceste „cutremure în ceruri" sunt fenomene obişnuite, din această gamă făcând parte şi raportul asupra unui eveniment ce a avut loc deasupra ţinutului Orange din California, pe 20 iulie 1996.

A fost raportat că un şir de „cutremure" s-a manifestat în jurul orei 3:00 pm, ora Pacificului, corespunzând modelului unui *„cutremur în ceruri"* sub următoarele aspecte:

- S-a manifestat într-o zonă de coastă.

[26] Ar trebui să ne amintim de boom-ul sonic de la noi, de deasupra Comăneştiului, rămas până astăzi fără explicaţie... Astfel de boom-uri au fost semnalate deasupra mai multor locaţii din Europa.

- Descris ca fiind asemănător unui cutremur având caracteristicile acestuia (huruit al obiectelor nefixate), dar în acelaşi timp ca un boom (fără a avea manifestarea unui dublu bang).
- Suficient de puternic pentru a aprinde panourile de control antiseism guvernamentale sau ale canalelor media, dar fără impact catastrofic cunoscut.
- Nu pot fi catalogate drept cutremure (senzorii CalTech nu au depistat nimic).
- Bazele militare locale neagă orice cunoaştere a acestei situaţii.
- Nu există nicio altă sursă cunoscută (de exemplu explozii).

În zilele de 5 şi 22 aprilie, 1996, radioamatorii din California de Sud au monitorizat transmisii între facilităţile de control radar Edwards AFB (Joshua Control) şi un avion de înaltă altitudine care folosea semnalul de apel „Gaspipe". Seria de apeluri radio a fost înregistrată la aproximativ ora 6:00 am, ora locală, în ambele zile.

Controlorii dirijau avionul necunoscut spre o pistă de aterizare din Edwards, folosind un limbaj asemănător celui folosit pentru personalul navetelor spaţiale în momentul în care se pregăteau să execute operaţiunile de aterizare.

Monitoarele au înregistrat două mesaje de dirijare, ambele transmise de către Joshua Control către „Gaspipe".

Rapoarte asupra observării unor avioane de neobişnuit de înaltă performanţă nu se mărginesc la zona sud-vestică a Statelor Unite. Mai recent, astfel de observaţii au fost raportate şi în alte părţi ale Statelor Unite, precum şi în Europa.

Aceste rapoarte sunt absolut intrigante întrucât este dificilă identificarea cu un program de teste experimentale, deoarece nu ar exista niciun fel de motive ca anumite teste de zbor să fie

efectuate în Europa[27]. Aceste rapoarte ar putea indica lansarea unui avion pe deplin operaţional.

Un avion misterios, despre care unii cred că ar putea fi Aurora, a fost observat de Chris Gibson care, timp de 13 ani, a fost membru al echipei ROC de recunoaştere a avioanelor.

Gibson era considerat a fi un expert în acest domeniu şi a elaborat un *manual de recunoaştere* a avioanelor pentru ROC. În august 1989, în timp ce lucra ca tehnolog expert în foraje pe o platformă marină, „Galveston Key", amplasată în Marea Nordului, un coleg i-a atras atenţia asupra unui avion neobişnuit, de formă triunghiulară, ce zbura deasupra.

Mai târziu, Gibson povestea despre acest aparat de zbor deosebit, care nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse vreodată.

„Sunt antrenat pentru recunoaştere imediată, dar acest triunghi m-a dat peste cap. Primul meu gând a fost că ar putea fi vorba despre un alt F-111, dar nu existau „fante", era prea lung şi nu arăta deloc ca un astfel de aparat. Ar putea suna ciudat, dar după ce reuşeşti recunoaşterea avionului, începi să capeţi o senzaţie despre forma avionului, despre ceea ce s-ar putea numi „croiala" avionului. Următorul meu gând a fost că era vorba de un F-117, deoarece platforma înaltă, în formă de săgeată a lui F-117, abia fusese făcută publică. Dar, insist, triunghiul era prea lung şi nu avea „fante".

„După ce am luat în calcul, apoi am respins, un Mirage IV, am rămas complet în pană de idei. Aveam în faţă un avion ce zbura deasupra mea, nu prea sus şi nu deosebit de repede. Aveam un dar al recunoaşterii şi totuşi eram total nedumerit.

Era o experienţă cu totul nouă. Prietenul meu m-a întrebat ce se întâmplă. Am urmărit aparatele în timp ce formaţia zbura deasupra noastră şi i-am spus că cel mare era un KC-135 Stratotanker, cele două din stânga erau F-111 şi că nu ştiam ce era cel de-al patrulea avion."

---

[27] Afirmaţie nefondată.

Desenat[28] de Bill Sweetman, potrivit spuselor lui Chris Gibson. Acest desen seamănă destul de bine cu ce a văzut el deasupra Mării Nordului, lângă coastele Angliei.

„Am urmărit formaţia pentru un minut sau două, apoi am revenit înăuntru. La vremea aceea, tocmai scriam manualul de recunoaştere a avioanelor şi aveam un *Luftmelderkorpset* danez „*Flykendingsbog*[29]" în servieta mea.

Este probabil cel mai bun manual de recunoaştere a avioanelor produs vreodată. L-am răsfoit cu atenţie, dar nimic nu se potrivea. După care am făcut o schiţă a obiectului pe care îl văzusem. Am trimis această schiţă lui Peter Edwards, care era Group Officer la ROC şi făcea parte şi din echipa de recunoaştere.

Am discutat despre ce am putea face în acest caz, dar am decis că dacă ar fi fost raportat prin intermediul canalelor oficiale, ar fi fost, în cel mai bun caz, negat, iar în cel mai rău caz ne-ar fi băgat direct în belea.

Deoarece semnasem *Actul referitor la secrete oficiale* nu am dorit să îmi pun în pericol poziţia mea în echipa de recunoaştere. Astfel am decis să îmi ţin gura. Am spus acest lucru celorlalţi membri ai echipei de recunoaştere în speranţa că poate ei vor fi în stare să aducă ceva lumină în această chestiune.

La întoarcerea mea acasă m-am apucat să mă uit prin colecţia mea de cărţi. Singurul avion care se apropia cumva de ceea ce văzusem era *Handley Page HP115*. Îmi este totuşi foarte clar că avionul pe care îl văzusem nu era niciunul dintre ele. Dacă acest avion era *Aurora* este discutabil, pregătirea mea

[28] Câteva luni mai târziu, tipul de siluetă OZN triunghiulară va deveni foarte familiar observatorilor OZN din Europa de Vest, în special din Franţa, Belgia, Olanda, unde se pare că americanii îşi testau aparatele de zbor pe „tehnica radar" a aliaţilor din NATO! Singurii care au înţeles despre ce era vorba au fost specialiştii militari francezi, datorită sistemului radar deosebit de performant pe care îl aveau în dotare, cât şi profesionalismului ridicat al radiolocatoriştilor din apărarea antiaeriană.

[29] Manual de recunoaştere a avioanelor după silueta aeriană de zbor.

profesională exclude tragerea unei concluzii bazate pe o singură dovadă."

Observatorul de avioane Steve Douglass are o teorie proprie în ce priveşte aparatul ce a fost văzut în Marea Nordului. Douglass crede că Gibson ar fi putut observa un A-17 care este ultrasecret.

Despre A-17 se spune că este un avion cu aripi pivotante, înarmat cu bombe şi rachete pentru autoapărare. Într-o poziţionare a avioanelor invizibile secrete, noul bombardier ar transporta o sarcină utilă de arme de dimensiuni intermediare, plasându-se între avionul de atac *Lockheed F-117A* şi bombardierul greu *Northorp B-2*.

Aripile pivotante adaugă greutate şi complexitate unui avion, dar, de asemenea, asigură şi beneficii unice. Pivotează în faţă şi îmbunătăţesc ridicarea de la sol şi asigură reducerea consumului de combustibil.

În acest fel, se îmbunătăţeşte distanţa ce poate fi parcursă şi decolarea şi aterizarea pot fi făcute de pe piste relativ scurte. Cu aripile pivotate complet spre spate, avionul preia o formă aerodinamică, de *delta*, ce reduce frânarea, fapt adecvat zborurilor supersonice. În această formă, A-17 ar părea observatorilor de la sol ca un triunghi.

A construi un avion invizibil care poate schimba unghiul de baleiaj al aripilor sale creează o dificilă provocare tehnică. Pe măsură ce rotirea aripii se schimbă, tot aşa se schimbă şi direcţiile în care aripa reflectă raza radarului.

Proiectanţii pot simplifica substanţial problema vizibilităţii radar, cu condiţia să se concentreze asupra perfecţionării formei avionului, cu aripile total întinse[30].

[30] Vezi Maior Emil Străinu, *Consideraţii privind descoperirea mijloacelor de atac aerian cu geometrie variabilă în condiţiile luptei radioelectronice*, în *Revista Trupelor de uscat*, nr. 1, 1991. Maior Emil Străinu, *Particularităţi privind cercetarea prin radiolocaţie a ţintelor aeriene cu geometrie variabilă*, în *Buletinul Comandamentului Apărării Antiaeriene a Terito-*

Altfel va arăta atunci când ajunge în raza radarelor ostile, în misiunile de atac. Sarcina dificilă sensibilă este de a minimiza reflecţiile radar din zonele unde aripile pivotante sunt ataşate avionului.

Se presupune că avionul cu aripi pivotante ar fi fost proiectat de Northrop. A-17 are caracteristici majore comune cu YF-23, oferta ratată a lui Northrop de a înlocui avionul de luptă F-15 al Forţelor Aeriene.

A-17 are ca şi YF-23 aceleaşi admisii de aer sub aripi, aceeaşi construcţie cocoşată a fuzelajului, menită să ascundă motoarele adânc submersate şi ţevile lungi folosite pentru a răci gazul de emisie care este amestecat cu aer proaspăt.

Acest bombardier ar fi putut fi dezvoltat în mod secret, în acelaşi timp cu YF-23 sau poate chiar l-a precedat, caz în care a fost o sursă de inspiraţie pentru elemente ale design-ului său.

Grumman, un constructor consacrat al avioanelor Marinei, ar fi putut avea propria contribuţie la dezvoltarea lui A-17. Firma avea experienţă în ce priveşte aripile pivotante, dobândită din construcţia avionului de luptă al Marinei *F-14 Tomcat*. Northrop-Grumman Corp., firma care a rezultat dintr-o fuziune corporatistă recentă, are birouri noi, permanente în *Cannon AFB*[31], deşi avioanele F-111, care au baza acolo, au fost construite de *General Dynamics*.

Explicaţia oficială a prezenţei lui Grumman în Cannon AFB este munca de modernizare a părţii de avionică a avionului *EF-111 Ravens*. Propulsia lui A-17 este cel mai probabil furnizată de o pereche de motoare turbofan YF-120, de înaltă performanţă, produse de *General Electric*, dezvoltate special pentru acest avion de luptă avansat.

riului, nr. 1, 1990. Maior Emil Străinu, *Consideraţii privind posibilităţile de descoperire de către staţiile de radiolocaţie a ţintelor aeriene cu geometrie variabilă*, în revista *Tehnica Militară*, nr.1, 1990.

[31] Cannon Air Force Base – Baza forţelor aeriene de la Cannon.

Aceste motoare cu ciclu variabil sunt eficiente într-o gamă largă de viteze şi au împins avionul YF-23 spre Mach 2, în timpul testelor de zbor.

Într-o variantă cunoscută sub denumirea de „super-economic", pot accelera YF-23 până la Mach 1.6 fără a folosi arzătoare suplimentare. Ca atare, A-17 ar trebui să fie capabil să sprinteze de la sau către o anumită ţintă, la viteză supersonică, dacă este nevoie.

Un set de observaţii neexplicate a fost raportat la Baza Forţelor Aeriene din Beale, zona California, unde SR-71 a fost găzduit pentru o perioadă lungă de timp.

În decursul a două nopţi consecutive, pe la sfârşitul lui februarie 1992, observatorii au raportat apariţia unui avion triunghiular[32] care afişa un model distinctiv de luminozitate în formă de diamant, compus dintr-o lumină roşie la botul avionului, asemănătoare configuraţiei lui F-117 şi două lumini „albicioase" în zona a ceea ce ar trebui să fie nişte vârfuri de aripi convenţionale şi o lumină gălbuie spre coadă.

În timp ce luminile aripilor au fost raportate ca fiind mult mai strălucitoare decât luminile normale de navigare, ele nu iluminau corpul avionului. Observatorii pretind că luminile de pe aripile acestui vehicul sunt aproximativ de două ori mai îndepărtate decât cele de pe F-117, iar distanţa luminilor de la coadă la bot este cu 50 la sută mai lungă decât cea de pe avionul secret, sau de pe orice alt avion.

Rapoartele despre „boom-uri sonice, neobişnuit de puternice, cu sunet asurzitor[33]", înregistrate lângă Pensacola, în Florida, în noiembrie 1991, au fost de asemenea asociate cu programul Aurora. Cel puţin 30 de boom-uri sonice neexplicate

[32] Vezi Emil Străinu, *Enigme neelucidate*, *Viaţa Armatei*, nr. 10, 1990.

[33] În primăvara anului 2005, pe când mă aflam la Madrid, presa spaniolă ancheta câteva astfel de boom-uri ciudate, semnalate deasupra teritoriului spaniol.

au fost raportate în California de Sud, la sfârşitul lui 1991 şi începutul lui 1992.

Pe la mijlocul lui 1992, renumitul observator de aviaţie *Bill Sweetman* trăgea următoarea concluzie: „Frecvenţa boom-urilor sonice ne indică faptul că indiferent de ce anume le produce, este vorba de un avion pe deplin operaţional în momentul de faţă."

La începutul lui 1992, s-a raportat că „Radarele RAF au depistat o ţintă hipersonică mişcându-se cu o viteză de la aproximativ Mach 6 la Mach 3, deasupra bazei NATO-RAF[34] de la Machrihanish din Scoţia, în apropiere de extremitatea peninsulei Kintyre, în noiembrie şi apoi din nou în ianuarie."

S-a raportat existenţa a două tipuri de avioane foarte avansate. Unul este poreclit „*Pulsar*". A fost zărit de multe ori, de către diferiţi martori.

De câte ori a fost văzut, a fost descris ca „un avion de mare viteză, caracterizat printr-un zgomot al motorului foarte puternic, adânc, bubuitor, (1-2 Hz ritmul vibraţiei), reminiscent ca al rachetelor cu încărcătură grea."

Coada de fum a avionului este descrisă ca fiind segmentată, în formă de „cârnaţi legaţi". A mai fost descris şi ca un avion de mare altitudine care a străbătut cerul la o viteză extrem de mare.

Atât observatorii de la sol cât şi cei din aer au raportat că l-au văzut zburând la altitudini de peste 50,000 de picioare[35]. Observatorii au mai raportat că au văzut avionul ca pe o singură lumină strălucitoare care rareori îşi schimba direcţia. Unul dintre observatori a estimat că acoperea 350 de mile în 6 minute (3500 mile pe oră).

Aceste pretinse avioane secrete ar putea exista, fără îndoială. În mod evident, au existat cercetări în ceea ce priveşte „Motoarele cu Detonare Pulsată" (PED), numite şi Motoare cu „Detonare Pulsată în Valuri".

[34] Bază mixtă NATO - Royal Air Force.

[35] Un picior (unitate de măsură anglo-saxonă) este egal cu 0,333 metri.

Acestea sunt alt tip de motoare decât motoarele turboreactoare pulsate, care sunt cunoscute în mod public şi care au fost testate pe avioane. Emisiile de gaze evacuate ale *PED* produc o coadă care se apropie foarte mult de descrierile martorilor oculari ale presupusului avion „Pulsar". Se spune că simulările făcute cu aceste motoare sunt capabile să propage acest mare avion într-un regim de zbor în zona „Mach 0.2-3.0".

PED foloseşte undele de şoc create prin detonare pentru a compresa amestecul de oxidant din combustibil înainte de detonare. O cameră în formă de cilindru, proiectată pentru a suporta detonarea, este construită cu un capăt de avans plat, care constituie peretele de atac. Aerul în amestec cu combustibilul este pompat în motor din spatele peretelui de atac.

Valul detonator creat se transferă spre peretele de atac la aproximativ Mach 4 şi compresează amestecul de combustibil şi aer, provoacă o combustie supersonică şi produce o mare creştere a presiunii în motor. Valul loveşte apoi peretele de atac şi ricoşează accelerând produsul de combustie către vârf, spre ejector.

Unele produse sunt evacuate de acest val spre curentul de aer exterior printr-un orificiu de admisie creând o mişcare turbionară în afara motorului, apoi ciclul se repetă.

Există foarte puţine informaţii asupra celuilalt avion despre care au existat diferite zvonuri. Martorii oculari îl descriu ca pe „un avion silenţios, în formă de triunghi".

Acest avion a fost văzut de către mulţi observatori, zburând împreună cu avionul secret F-117. Un aspect neobişnuit este acela că avionul de formă triunghiulară a fost raportat ca zburând la altitudini extrem de joase, la o viteză cu mult mai mică decât ar fi fost posibilă cu un avion convenţional[36].

[36] Se presupunea folosirea unui dispozitiv antigravitaţional.

Un martor ocular ne spune că a putut să mențină aceeași viteză mergând pe jos sub un OZN mare, negru, de formă triunghiulară. Aceste OZN-uri se mișcă silențios pe cer și adeseori sunt văzute fiind înconjurate de o strălucire misterioasă[37] care ar putea fi asociată cu sistemul său de propulsie.

Un raport din revista *Săptămâna Aviației și Tehnologia Spațiului* de pe la mijlocul anului 1991, descria un avion de recunoaștere cu „aripă de zbor triunghiulară", dezvoltat de Northrop[38] încă din 1982, numit TR-3A și poreclit *„Black Manta"*. Potrivit acestui raport, avionul avea o lungime de circa 13 metri, o deschidere a aripilor de circa 19 metri și o distanță de zbor de 5600 de kilometri.

Avionul a fost lansat pentru probe în Alaska, Okinawa, Panama și Marea Britanie. Câteva au fost folosite în operațiunea Furtună în Deșert cu rol de recunoaștere. Aparent, acest avion a fost dezvoltat dintr-o tehnologie de demonstrație a lui Northrop, cunoscută sub denumirea de *THAP*[39] care a zburat pentru prima dată în 1981, cu un design similar, dar era mai mic. După acest raport, nu s-a mai auzit nimic despre TR-3A pentru o perioadă de vreo doi ani.

În 1993, *Steve Douglas* a făcut o filmare video a unui avion ciudat, ce a aterizat la Baza de Rachete de la *White Sands*[40]. Prelucrarea acestui film a scos la iveală un avion până atunci necunoscut, aproape sigur TR-3 A. Aparte de faptul că avea o coadă ușor curbată, părea a fi un B-2 la o dimensiune mai mică. Părea a fi un avion de un singur loc cu motor dublu, cu o aripă aproape triunghiulară, ceea ce se potrivește cu rapoartele apărute mai devreme.

[37] Strălucirea este posibil să fie dată de puternica polarizare artificială, electrostatică a aripilor cât și a fuselajului.
[38] În prezent Northrop-Grumman.
[39] Penetrator tactic de înaltă altitudine.
[40] În acest poligon s-au testat toate rachetele germane capturate în cel de-al Doilea Război Mondial, inclusiv V-1 și V-2.

Dintre avioanele „ascunse privirilor" despre care se spune că sunt lansate de USAF, există evidențe mai solide despre TR-3, mai multe decât oricare alt avion secret. Deși este oarecum dificil să se estimeze dimensiunea exactă a avionului (doar pe baza filmării video a lui Douglass), dimensiunile menționate în revista *Săptămâna Aviației și Tehnologia Spațiului* sunt plauzibile.

Aparițiile unor vehicule neidentificate, deosebit de manevrabile, neobișnuite, de mare viteză și la mare altitudine, în perioada ultimilor ani, au dus pe mulți observatori la concluzia că Statele Unite au dezvoltat o nouă generație de avioane și pe care tocmai le testează pe tot globul sau chiar le utilizează în misiuni în *serviciul operațional*. Se induce cumva ideea că, deoarece aceste programe sunt considerate *„super-super secrete"*, oficialitățile militare sau guvernamentale neagă existența lor.

În timp ce, la modul aparent, mărimea și natura acestor *„programe secrete"* sunt ascunse de potențialii adversari și de public, ceea ce este de mare interes se cunoaște la cele mai înalte nivele ale guvernului Statelor Unite.

Persoanele de decizie din top sunt oare pe deplin conștiente de tot ceea ce se petrece în „burta" atelierelor de design aerospațial finanțate din bani guvernamentali?

De curând[41], Congresul și oficialii guvernamentali seniori, însărcinați cu supravegherea și finanțarea programelor militare, au pornit la acțiune într-un mod ce pare evident în contradicție cu existența acestor rapoarte privind avioanele secrete.

Cu toate acestea, nu ar fi neobișnuit ca doar puțini dintre oficiali să fie familiarizați cu aceste programe. Să luăm de exemplu dezvoltarea și lansarea secretă a avionului de recunoaștere U-2 de înaltă altitudine. Acest vehicul a fost dezvoltat ca răspuns la cerințele Forțelor Aeriene în toamna anului 1952. Lockheed a fost ales pentru a dezvolta avionul pentru C.I.A., în

[41] Datele se referă la momentul scrierii materialului.

noiembrie 1954, iar primul prototip[42] a zburat deja în august 1955 de la baza Forţelor Aeriene din *Groom Lake*, Nevada.

Primul zbor operaţional de *survolare a Uniunii Sovietice* a fost iniţiat pe 4 iulie 1956. La vremea respectivă nu a existat nicio reacţie a sovieticilor la acest zbor, dar a doua misiune, la scurt timp după prima, a produs un protest puternic (deşi secret) din partea Moscovei. Zborurile constante deasupra spaţiului sovietic au continuat până când un U-2, pilotat de *Francis Gary Powers* a fost doborât pe data de 1 mai 1960.

Misterul *„Skunk Works"*[43] al lui Lockheed s-a bazat pe o succesiune foarte secretă de avioane exotice, remarcabilele U-2 şi SR-71. Geneza programului lui SR-71 poate fi prin 1954 când Forţele Aeriene au primit o ofertă nesolicitată pentru un avion cu turbo-elice, în trei trepte, alimentat cu hidrogen lichid şi oxigen lichid. În consecinţă, s-a acordat un contract firmei *Garett Corp.* pentru ca să continue explorarea posibilităţilor tehnologice ale unui astfel de avion. Firma Lockheed - California a fost sub-contractor în acest proiect.

Prin 1957, rezultatul cercetării s-a metamorfozat într-un program finanţat de C.I.A., care a început producţia în 1962. În momente diferite ale existenţei sale, acest avion s-a numit A-11, A-12, YF-12A, *Senior Crown*, Blackbird, Ox Cart şi Habu.

Pentru a adăposti mai mulţi senzori şi un echipaj mai mare, acest program a trecut prin diverse modificări care s-au finalizat în modelul SR-71. Datorită tehnologiilor avansate impresionante şi legăturii cu C.I.A., SR-71 era învăluit într-o atmosferă de secret total. Potrivit unui anumit raport, chiar şi şefii Pentagonului[44] se aflau într-o beznă deplină.

Existenţa acestui avion nu a fost confirmată oficial de administraţia Johnson până în 1964, când a fost dezvăluită pentru a

[42] Vezi: *Când rachetele doboară îngeri*, în *Războiul Magicienilor*, de Emil Străinu, Editura Gamian, pag. 73-76, Bucureşti, 1993.
[43] Din engleză - afaceri murdare.
[44] Bineînţeles că era vorba de „Şefii politici ai Pentagonului".

contracara acuzaţiile aduse de republicani, într-un an electoral, şi anume că administraţia nu acţiona suficient de puternic în domeniul apărării aeriene continentale.

Cu toate acestea, odată anunţată, administraţia Johnson „a devenit neobişnuit de secretoasă" în ce priveşte A-11 (după cum era numit acest avion în mod eronat) şi a refuzat să comenteze pe această temă asupra misiunii sau a capacităţilor tehnice.

Cei din conducerea Forţelor Aeriene Americane, precum şi oficialii de la Ministerul Apărarii, incluzându-l pe secretarul Apărării Robert McNamara, au refuzat orice fel de interviu. În momentul în care a fost supus presiunilor, McNamara s-a referit la acest avion ca la un „interceptor al apărării antiaeriene".

Analiştii contemporani consideră acest lucru atât un efort politic de a face oarecum difuză o problemă de campanie electorală, precum şi o încercare de a ascunde şi mai mult misiunile de recunoaştere ale lui SR-71, într-o perioadă sensibilă a războiului rece. Ceea ce a fost ignorat în mare măsură în perioada acestor dezbateri, a fost existenţa posibilă a unui *avion de recunoaştere*, care putea atinge Mach 4, de mare altitudine, despre care existau rapoarte încă din 1960.

SR-71 nu era un secret printre cei interesaţi în situaţia tehnologiei aerospaţiale. Acest avion putea încorpora o combinaţie de fuzelaj foarte subţire cu „un înveliş fin ca şi sticla" pentru a îmbunătăţi raportul de înălţare/frecare cu aerul.

Aceste speculaţii ale presei, primele revelaţii oficiale ale existenţei acestui program şi bogăţia de informaţii care au apărut apoi, au făcut prea puţin ca să compromită contribuţia lui SR-71 adusă serviciilor secrete americane.

Peste un sfert de secol, SR-71 a rămas în poziţia de bun de preţ în domeniul spionajului, dovedind irelevanţa menţinerii secretului faţă de performanţele şi de succesul misiunii sale.

Revista *Ştiinţa Populară* a relatat, în ianuarie 1995, că, pe atunci secretul F-117A, avion de luptă invizibil (dezvoltat şi construit la Uzinele Skunk), era gata să ia parte la lovitura împotriva Libiei, din 1986. Avioanele invizibile erau alimentate, înarmate şi gata de decolare de la o bază aeriană din Carolina. Cu toate acestea, chiar cu o oră înainte de decolarea programată, secretarul Apărării, *Casper Weinberger*, speriat[45] că tehnologia S.U.A. de fabricare a avioanelor invizibile ar fi putut fi dezvăluită în cazul pierderii unui avion, a anulat misiunea.

Ca rezultat, atacul a fost desfăşurat fără a beneficia de avantajele tehnologiei invizibile, prin forţa lui Air Force F-111, cu baza în Anglia şi avioanele marinei F7/A-18, A-7 şi A-6, avioane de atac, lansate de pe port-avioane.

Un F-111 a fost doborât de antiaeriana libiană în timpul misiunii şi bombele sale au lovit o zonă civilă în Tripoli. Ambasada franceză a fost una dintre clădirile deteriorate în timpul atacului.

Deoarece avioanele invizibile nu au fost folosite în timpul raidului, elementul surpriză s-a pierdut. Astfel de atacuri ar fi putut fi efectuate de către avioane de atac[46] mai mici, de o forţă de evitare a radarelor mai puternică, derivate din prototipurile secrete, despre care există convingerea că se aflau în acel moment disponibile, în perioada de testare în condiţii de zbor.

[45] Adevăratul motiv al anulării misiunii îl constituia faptul că forţele militare aeriene şi navale sovietice dislocate la bazele din Libia ar fi putut afla pe viu modul de folosire al acestui nou tip de avion!
Um element revelator l-a constituit faptul că sovieticii ştiau toate detaliile operaţiunii şi cu 12 ore înainte de atac şi-au manevrat forţele pe poziţii în afara razei de acţiune a americanilor. Cu acest prilej americanii au experimentat tehnica de război electronic cunoscută sub numele de „baraj electromagnetic" ce a anihilat apărarea antiaeriană libiană în câteva zeci de secunde pentru toată perioada atacului.

[46] Fapt neconfirmat de realitatea teatrului de acţiuni militare de atunci.

Rapoartele observatorilor aero-spaţiului indică existenţa unui proiect secret al unui avion ce pare a fi proiectat exact pentru acest tip de misiuni, precum atacul din Libia.

Persoane cu acces la informaţii care l-au văzut, îl descriu ca pe un avion cu tehnologie de avion invizibil, cu aripi pivotante, care pare a fi o combinaţie între prezentul bombardier mediu F-111 şi prototipul de avion de luptă tactică al lui Northrop, YF-23.

Se spune că oficiali cu poziţii înalte s-au întâlnit la nişte hangare secrete, la două baze aeriene, pentru a li se oferi o privire discretă asupra noului avion, la adăpostul întunericului[47].

În 1994, acest avion secret a fost observat învârtindu-se la mare înălţime deasupra lui Amarillo, în Texas, în decurs de câteva minute, pe la prânz.

O discuţie a fost interceptată pe un canal militar UHF, când un avion cu un semnal necunoscut, „*Omega*", a fost auzit raportând o neregulă în funcţionarea sistemului hidraulic.

Pilotul spunea că era pe cale să arunce combustibilul, pregătindu-se pentru o aterizare de urgenţă. Norul de combustibil vaporizat a format o coadă largă, luminoasă, evidenţiind în mod clar misteriosul avion pe cerul albastru.

Cu ajutorul binoclului, s-au văzut două cozi ce apăreau de la două avioane mai mici, de culoare închisă, care zburau în formaţie împreună cu avionul Omega. Acestea erau avioane de vânătoare F-111 ce foloseau semnalul de recunoaştere „*Duke*", care aruncau şi ele combustibil pentru a-şi reduce greutatea înainte de a se întoarce la bază.

Spre deosebire de cozile convenţionale ale celor două F-111, ***coada lui Omega era zimţuită***. Acest avion misterios părea a fi prototipul unui avion de atac care ar fi putut fi un înlocuitor al venerabilului F-111.

[47] Simple speculaţii.

Acest avion era cunoscut celor din domeniu sub denumirea de *Aardvark* şi a fost în serviciu, în câteva variante, încă din 1967.

Există din ce în ce mai multe evidenţe că o mininavă spaţială, cu numele de cod „**Blue Eyes**[48]", a fost dezvoltată şi a devenit operaţională în 1992.

Operând ca o parte a unui proiect super-secret cu finanţări camuflate, se presupune că noul sistem ar putea fi o navă-avion care este de dimensiunea unui SR-71, cu o navă mamă hipersonică, despre care se spune că seamănă cu un bombardier strategic experimental, XB-70A, construit la începutul anilor[49] 1960.[50]

Uşor mai mare decât Concorde, nava mamă ar putea fi folosită într-un număr de roluri diverse, deşi se pare că ar fi fost proiectată în mod specific pentru a transporta un avion-navă mai mic, pe spatele său, pentru a fi lansat de la o altitudine mai mare.

Apariţii ale unei nave-mamă de dimensiuni mari au început încă din 1990, când martorii au raportat un nou tip de avion neidentificat ce trecea pe deasupra.

Se spunea că ar fi fost asemănător cu o versiune modernizată a bombardierului foarte avansat, Mach 3 North American XB-70A Valkyrie, care a fost dezvoltat pentru Forţele Aeriene ale S.U.A., dar care nu a intrat niciodată în producţie.

În anii 1960, s-au construit două XB-70A şi una a fost distrusă într-o coliziune în aer cu un Lockheed F-104A Starfighter, în timpul unei misiuni de fotografiere.

[48] Ochi Albaştri.

[49] În perioada 1960 – 1990, americanii au dezvoltat peste 30 de programe secrete în domeniul aviaţiei, care nu au fost niciodată cunoscute publicului. Între acestea au fost în jur de 5-7 prototipuri de mininavete spaţiale suborbitale.

[50] Unele nave mamă semnalate încă din anii şaptezeci făceau însă parte din viitorul program al navetei spaţiale, Space Shuttle.

Curând după dezastru, programul a fost anulat şi cel de al doilea avion a fost transferat la NASA pentru teste de înaltă viteză. Ultimul avion, Valkyrie, a sfârşit în cele din urmă în Muzeul Forţelor Aeriene la baza aeriană Wright Patterson, în 1969.

În 1991, au început să apară rapoarte despre un nou avion care semăna cu Valkyrie. Deşi aceste rapoarte au fost complet dezminţite de experţii în aviaţie, s-au raportat totuşi mai multe apariţii.

În 1992, un reporter, care lucra pentru CNN, a văzut un avion care semăna cu XB-70A, dintr-o locaţie de lângă Atlanta, Georgia.

În decurs de o săptămână de la această apariţie, un XB-70A, colorat în negru, a fost observat în apropiere de facilităţile radar ale lui Lockheed de la *Helendale*.

Acest raport coincidea cu o furtună puternică în zona lacului *Groom*, conducând la speculaţii că avionul s-ar fi abătut de la planul său de zbor original.

Potrivit unui reportaj apărut în numărul din luna martie 1994 al *Ştiinţei populare*, un analist al controlului armelor a pretins că i s-a arătat o imagine secretă a lacului Groom, din 1991, obţinută de satelitul Landsat.

Fotografia revela trei avioane mari, în formă de triunghi, parcate lângă pista principală. Analistul a continuat expunerea spunând: ***„sunt de dimensiunea unui avion de linie 747 şi îmi reamintesc de prototipul bombardierului XB-70A din 1960."***

Este posibil ca Super Valkyrie, lung de 200 de picioare, să fi fost pur şi simplu un avion de recunoaştere de mare performanţă, capabil să zboare la mare distanţă şi cu capacităţi de atac nuclear.

Zvonurile, cum că Super Valkyrie ar fi fost de fapt un Boeing B-3A, nu pot fi dovedite. Cu toate acestea, ideea că acest avion ar fi fost dezvoltat în mod secret, cu finanţare deturnată de la programul Northrop B-2A, sună extrem de realist.

Pentru Super Valkyrie, rolul de navă-mamă rămâne cel mai probabil. O mininavetă sau un avion spațial ar putea călători pe spatele acestei nave-mamă.

Motorul *Pulse Detonation Wave*[51] de mare performanță ar ridica mini-nava foarte sus, în atmosferă, unde s-ar desprinde de nava-mamă și apoi ar zbura într-o zonă joasă a orbitei Pământului.

S-a filmat recent o casetă video ce arată ceva ce pare a fi o navetă mică, de două persoane, zburând foarte sus, deasupra Californiei, îndreptându-se fie către baza aeriană de la Edwards, fie către facilitățile de la Lacul Groom, din Nevada.

Pe data de 5 august 1992, un Boeing 747, aparținând United Airlines, a întâlnit un OZN care ar fi putut fi un avion spațial secret. Nava de linie tocmai plecase din Los Angeles, de la Aeroportul Internațional, cu destinația Londra.

Pe măsură ce se apropia de baza aeriană George, California, aflată la 8 mile nord-vest de Victorville, Sistemul de Alertă a Traficului și Prevenire a Coliziunilor a atenționat brusc echipajul că un avion se apropia în mare viteză.

Nu era timp suficient pentru 747 să execute manevre de evitare, dar între timp, avionul neidentificat a trecut ca o ghiulea la circa 500-1000 picioare sub nava de linie. Pilotul și copilotul au descris acest OZN ca având un fuzelaj ca al unui SR-71, o formă înălțată a corpului și un fel de coadă. De asemenea, echipajul avionului a declarat că nava zbura la o viteză hipersonică.

Șeful proiectant de la *Testors,* John Andrews, care și-a creat un nume executând modelul lui F-19A, avion de luptă invizibil[52], s-a pus repede pe muncă și a creat un model al acestui avion necunoscut.

A numit acest avion *XR-7 Thunderart.* Când noile modele au fost difuzate în premieră, *Știrile de seară* de la CBS au prezentat un reportaj despre avion, cu crainicul de televiziune Dan Rather punând întrebarea:

„Forțele militare ale Statelor Unite au cumva un nou avion misterios ultrasecret?"

Numele de XR-7 Thunderart este pur imaginat, iar recent s-a aflat că avionul spațial are ca nume de cod *Brilliant Buzzard.* Avionul spațial s-a bazat aproape în mod sigur pe propunerile NASA pentru X-24C sau pe proiectul ultrasecret USAF[53] FDL-5.

Avionul-rachetă X-24-C urma a fi o continuare a vehiculului de testare NASA, *lifting body*[54], Martin-Marietta X-24B. Cercetarea a dezvoltat un vehicul în formă de delta pentru o persoană, cu o curbură de șaptezeci și cinci de grade.

În același timp Forțele Aeriene americane au considerat Lockheed FLD-5 cu buget camuflat ca succesor al racheteiavion X-15[55].

Dacă FLD-5 ar fi fost dezvoltat și testat complet, aceasta ar explica de ce X-24C a fost anulat de NASA, deși FLD-5 și propusul X-24C ar fi putut fi versiuni, una *„camuflată"* și alta *„oficială"* ale aceluiași vehicul.

Avionul Thunderart este probabil capabil de a intra pe o orbită joasă, ceea ce ar permite lansarea de mici sateliți militari, de a-i inspecta pe aceia plasați pe orbită de alte națiuni și de a-i distruge dacă este necesar.

În plus, avionul-rachetă ar putea prelua misiuni de recunoaștere globală, la o comandă scurtă și ar putea să transmită energie cinetică sau proiectile nucleare din spațiu spre sol.

Punerea în funcțiune a avionului-rachetă și a navei-mamă ar putea explica decizia Pentagonului de a renunța la facilitățile de lansare a navelor militare spațiale de la baza *Vandenberg.*

---

[51] În traducere - undă de detonare puls.
[52] Informație neverificată prin alte surse.

---

[53] United State Air Force – Forțele Aeriene ale Statelor Unite.
[54] În traducere – ridicarea fuselajului.
[55] Cu avionul rachetă X-15A, pilotul, mai târziu astronautul Bob White, a realizat recordul mondial de înălțime pentru aviație.

Dacă Lockheed a fost ales ca contractant principal pentru avionul-rachetă şi pentru nava-mamă, aceasta ar explica prezenţa unui program secret major care a început la mijlocul anilor 1980 şi care s-a evidenţiat în perioada diferitelor analize ale conturilor companiei.

Un alt factor care a întărit convingerea că acestor proiecte li s-a dat verde în 1968, este redezvoltarea desfăşurată la Lacul Groom, AREA 51[56] incluzând *o masivă extindere a pistei* de decolare principale la 10 km.

Iniţial, aceste dezvoltări au fost atribuite avionului de spionaj *Aurora*, dar s-a construit şi un hangar foarte mare care ar fi fost absolut necesar pentru proiectul avionului rachetă Super-Valkyrie.

Demascatorii avionului supersecret[57] declară că este aproape imposibil să păstrezi astfel de avioane neobişnuite în condiţii secrete, pentru foarte mult timp. Cu toate acestea, după cum s-a văzut, există căi nenumărate prin care astfel de tehnologii pot fi păstrate cu adevărat secrete pentru o perioadă îndelungată de timp.

Numărul de proiecte cu bugete camuflate, raportate în mass-media, pare a sugera că, mai degrabă decât să încerce a proteja un singur program care există în realitate, probabil au decis să creeze o serie de programe imaginare false, care ar proteja proiectele adevărate, foarte asemănător cu modul în care falsurile protejează capetele de atac ale proiectilelor balistice de interceptare a apărării antiaeriene.

O altă metodă folosită de organizaţiile militare sau de serviciile de informaţii este negarea totală.

[56] În anul 2007, am fost „incognito" în Zona 51 unde am putut să fac diverse observaţii timp de o noapte şi de 8 (opt) ore pe lumină.

[57] Din datele şi informaţiile obţinute de mine în Zona 51 reiese că acest avion ar avea cabina (cockpitul) personalizată.

Fără încetare, oficialii au minţit despre sistemele speciale de arme şi despre tehnologiile implicate, doar ca să admită mult mai târziu, că astfel de sisteme existau şi că erau operaţionale de un număr de ani.

O altă metodă era de a masca un proiect camuflat cu o serie de nume de cod diferite, fiecare părând să reprezinte un proiect diferit.

Utilizarea dezinformării a fost adeseori folosită pentru a-i păcăli pe analişti, presa şi chiar congresul S.U.A.

William Scott, ale cărui rapoarte în revista *Săptămâna Aviaţiei şi Tehnologia Spaţiului* au furnizat multe informaţii legate de avionul misterios, recunoaşte:

„Trebuie să fii extrem de atent. Sunt numeroşi tipi care sunt excelenţi în a răspândi informaţii greşite".

Campaniile de dezinformare lansate pentru a-l convinge pe Saddam Hussein că Marina va lansa un atac amfibiu asupra Kuweitului sau de a-l convinge pe Hitler că generalul Patton va lansa invazia principală a aliaţilor împotriva Calais-ului sunt exemple demne de luat în seamă ale acestui venerabil joc.

Rapoartele larg răspândite că Zona 51 din Nevada este *adăpostul farfuriilor zburătoare extraterestre capturate* ar putea fi un complot de dezinformare pentru a ascunde faptul că aici se testează avioane ale unor proiecte secrete.

Dar, „OARE, AŞA SĂ FIE "!?

Rapoartele privind activităţile neobişnuite în spaţiul aerian deasupra Zonei 51 sunt acum ignorate, la modul general, datorită asocierii cu OZN-urile.

Toate dezinformările, pentru a fi eficiente, trebuie să conţină unele elemente de adevăr. Cheia este de a încerca să decelezi ce este adevărat şi ce anume este fals. Din nefericire, informaţiile sunt atât de denaturate cu materiale absolut nefolositoare, încât este imposibil să discerni ce anume are valoare cu adevărat.

Ceea ce se cunoaşte este faptul că avioane secrete, cu bugete camuflate, au fost şi continuă să fie dezvoltate, folosind tehnologii atât de sofisticate, încât există cu adevărat posibilitatea ca ştiinţa folosită să fi fost rezultatul comunicării cu o inteligenţă necunoscută.

Se spune că ar exista un sistem extensiv de tunele şi baze subterane pe întreg teritoriul Statelor Unite.

Unele dintre aceste tunele şi baze **ar fi ocupate de extratereştri – despre care se spune că ar coopera cu oficiali ai guvernului secret mondial cunoscut sub numele de „Cupola".**

Regretatul Philipp Schneider, într-o serie de conferinţe, a declarat că, datorită faptului că a fost angajat în câteva proiecte guvernamentale secrete, ar fi avut acces la informaţii confidenţiale pentru care **„unii ar fi în stare să ucidă pentru a se păstra tăcerea".**

Într-o declaraţie făcută în 1995, la Post Falls, Idaho, Schneider a oferit detalii despre implicarea sa în aceste proiecte secrete.

„Iubesc ţara în care trăiesc mai mult decât îmi iubesc viaţa, dar nu aş sta în faţa dumneavoastră acum, riscându-mi viaţa, dacă nu aş fi crezut că aşa stau lucrurile."

Prima parte a discursului său se referea la baze militare subterane şi la bugete camuflate. Acest buget camuflat este un buget secret care *acumulează 25% din produsul naţional brut al Statelor Unite.*

Bugetul secret consumă $1.25 trilioane în decurs de 2 ani. Cel puţin această sumă, dacă nu cumva chiar mai mult, este folosită pentru proiecte camuflate, precum acelea legate de bazele militare subterane.

*„În prezent există în Statele Unite **129 de baze militare subterane**, la mare adâncime. Aceste 129 de baze au fost construite zi şi noapte, neîncetat, de la începutul anilor 1940. Unele au fost construite chiar şi mai devreme.*

*Aceste baze sunt de fapt oraşe mari, subterane, conectate prin **trenuri de mare viteză**, magneto-levitate, care pot avea viteze de până la Mach 2. Au fost scrise câteva cărţi despre această activitate.*

Al Bielek are singura copie a uneia dintre ele. Richard Sauder, un doctor arhitect, şi-a riscat propria viaţă vorbind despre aceste lucruri.

El a lucrat cu un număr de agenţii guvernamentale la bazele militare subterane, situate la mare adâncime. În Idaho există 11 dintre ele."

„Adâncimea medie a acestor baze este de peste o milă şi, repet, ele sunt adevărate oraşe subterane. Toate au o dimensiune situată între 2.66 şi 4.25 mile cubice.

Există echipamente de foraj cu laser care pot să sape un tunel de 7 mile într-o singură zi. Aceste proiecte secrete sunt în afara autorităţii Congresului American, ceea ce, din câte cunoaştem noi, este ilegal.

În acest moment, Noua Ordine Mondială depinde de aceste baze. Dacă aş fi ştiut la vremea respectivă că Noua Ordine Mondială este implicată, nu aş fi făcut acest lucru. Am fost mințit foarte mult.

În principiu, în ceea ce priveşte tehnologia, pentru fiecare an calendaristic care s-a scurs, tehnologia militară creşte cu aproximativ 44.5 ani în realitate.

Din acest motiv este uşor de înţeles că deja în 1943, au fost în stare să creeze, prin utilizarea tehnologiei de tub electronic cu vid, o navă care a dispărut pur şi simplu dintr-un loc, pentru ca să apară într-altul".

„Tatăl meu, Otto Oscar Schneider, a luptat de ambele părţi ale războiului. Iniţial a fost un căpitan de „U-Boot", a fost capturat şi repatriat în Statele Unite. A fost implicat, cu tot felul de roluri, în proiecte precum bomba A, Bomba H şi Experimentul Philadelphia.

A inventat un aparat foto de mare viteză care a făcut fotografii ale primelor teste atomice de la Bikini Island, pe 12 iulie 1946.

Deţin fotografiile originale ale testului şi fotografiile arată de asemenea OZN-uri ce zburau în zona bombei la o viteză extrem de mare.

La vremea respectivă, Insula Bikini era înconjurată cu acestea, mai ales sub apă, iar populaţia locală avea probleme cu animalele lor, care erau adeseori mutilate.

În perioada respectivă, ***generalul McArthur*** *avea sentimentul* ***că următorul război va fi purtat cu extratereştri din alte lumi, nu ÎNTRE PĂMÂNTENI".***

„Oricum, tatăl meu a pus bazele, împreună cu alţi teoreticieni, lucrărilor legate de experimentul Philadelphia, precum şi de alte experimente. Ce au toate acestea de a face cu mine? Nimic altceva decât faptul că el era tatăl meu.

Nu sunt de acord cu ceea ce a făcut, pe de altă parte, cred că a avut extrem de mult curaj să vină aici. În Germania era urât.

Exista o recompensă de 1 milion de dolari, plătibili în aur, pentru oricine l-ar fi omorât. Evident, nimeni nu a reuşit să facă acest lucru".

„Cu ani în urmă, în 1954, sub administraţia Eisenhower, guvernul «federal» a decis să ocolească legile Statelor Unite şi **să formeze un tratat cu entităţi extraterestre.**

S-a numit **Tratatul Grenada**[58] (1954), *care a stabilit în principiu un acord care permitea ca extratereştrii să ia câteva vaci şi, de asemenea, să testeze tehnicile lor de implantare pe câţiva oameni, dar trebuiau să dea amănunte despre oamenii folosiţi în proiect şi rezultatele obţinute.*

Încetul cu încetul, extratereştrii au modificat clauzele tratatului, până când au decis că nu îl vor mai respecta deloc.

[58] Acest ipotetic tratat este cunoscut sub mai multe nume şi date la care ar fi fost semnat.

În 1979, aceasta era realitatea, iar schimbul de focuri de la Baza U.S Army, Dulce s-a petrecut absolut accidental.

Eu am fost implicat şi eram în clădire. Clădirea făcea parte, ca anexă, dintr-o bază militară din adâncuri, baza de la Dulce, care este probabil cea mai adâncă bază. Coboară şapte nivele şi peste 2.5 mile adâncime".

*„În perioada respectivă, am forat patru gropi distincte în deşert şi urma să le legăm una de alta şi să explodăm zone mari în acelaşi timp. Sarcina mea era să cobor în aceste tunele şi să verific mostrele de rocă, apoi să recomand explozibilul care se potrivea unui anumit tip de rocă. În timp ce coboram, ne-am trezit în mijlocul unei peşteri care era plină de extratereştri din spaţiu, de altfel cunoscuţi ca marii „**Greys**".*

Am împuşcat doi dintre ei. În acel moment erau vreo 30 acolo jos. Au mai coborât încă 40, după ce toate aceste împuşcături începuseră să se desfăşoare şi toţi au fost omorâţi. Surprinseserăm o întreagă bază subterană de extratereştri.

Mai târziu, am descoperit că ei trăiau pe planeta noastră de mult timp. Acest fapt ar putea explica mare parte din ceea ce se ascunde sub teoria astronauţilor antici.

Oricum, am fost împuşcat în piept cu una din armele lor, care avea forma unei cutii, amplasată pe corpul lor, care a creat o gaură în corpul meu şi mi-a administrat o doză de radiaţii de cobalt. Din această cauză am făcut cancer".

„Nu am devenit interesat în mod real de tehnologia OZN-urilor până când am început să lucrez în *Zona 51*, la nord de Las Vegas. După circa doi ani de recuperare după incidentul din 1979, m-am întors să lucrez pentru *Morrison şi Knudson*, EG&G şi alte companii.

În Zona 51 se testau tot felul de nave foarte speciale. Câţi dintre oamenii de aici sunt familiarizaţi cu povestea lui Bob Lazar. Era un fizician ce lucra în Zona 51, încercând să descifreze factorul de propulsie, chiar în unele dintre aceste nave".

„Există şi alte probleme. Deţin nişte cifre interesante din 1993. Există în prezent 29 de prototipuri de nave invizibile. Bugetul pe cinci ani al Congresului S.U.A pentru acestea este de $ 245.6 milioane.

Nu s-ar putea cumpăra nici măcar piesele de schimb pentru aceste programe secrete din suma aceasta.

Aşa că este clar că am fost minţiţi. Bugetul secret este aproximativ de $1.3 triliarde la fiecare doi ani. Un trilion este o mie de miliarde".

„Congresul Statelor Unite nu vede niciodată evidenţele contabile ale acestei sume imense de aur clandestine.

Contractorii acestor programe sunt: EG&G, *Westinghouse, McDonell Douglas, Morrison-Knudson, Wackenhut Security Systems, Boeing Aerospace, Lorimar Aerospace, Aerospace din Franţa*, Mitsubishi Industries, Rider Trucks, **Bechtel**[59], plus încă vreo alte câteva sute.

Aceasta înseamnă o modalitate de a trăi ca oameni care iubesc libertatea? Nu prea cred că este aşa!"

„Încă 68% din bugetul militar este afectat direct sau indirect de **bugetul camuflat**. Războiul Stelelor se bazează substanţial pe armamentul invizibil. A propos, niciunul dintre programele secrete ale avioanelor invizibile nu ar fi putut fi disponibil dacă nu am fi făcut bucăţele farfurii zburătoare extraterestre[60]. Niciunul.

Unii dintre voi ar putea întreba la ce folosesc şi ce fac aceste nave spaţiale:

[59] Firma lucrează şi în România. Când auzim de firma Bechtel şi de sume fabuloase de bani absorbiţi de lucrări mai mult decât imaginare de autostrăzi româneşti, ne este foarte cunoscut!?

[60] Nimic mai fals! În anii 1975-1980, principiile acestor tipuri de aeronave erau studiate la Bucureşti, la Academia Tehnică Militară, şi la Braşov, la Şcoala Militară de Ofiţeri Activi de Radiolocaţie şi Artilerie Antiaeriană „Leontin Sălăjan", la studii participând studenţi şi elevi ai celor două prestigioase instituţii de învăţământ militar, vezi colecţia ziarului *Apărarea Patriei* 1975 - 1980.

Lingouri mari, din metale speciale care sunt **laminate în spaţiu** şi nu pot fi produse pe suprafaţa Pământului.

Au nevoie de condiţiile de vid din spaţiu pentru o astfel de producţie. Nu ni se spune nimic, nici măcar ceva apropiat de adevăr.

„Cred că oficialii guvernamentali *au vândut gogoşi* cât au putut. Până acum câteva săptămâni eram angajat al guvernului cu un factor de compensare dintre cele mai mari din lume.

Cred că programul Războiul Stelelor există pur şi simplu pentru a acţiona ca un tampon, pentru **a preveni un atac extraterestru**, şi nu are nimic de a face cu „războiul rece", care era de fapt o jucărie pentru a strânge bani de la toţi oamenii, pentru ce?

Întreaga minciună a fost plănuită şi dusă la îndeplinire în perioada ultimilor 75 de ani".

„Şi mai avem aici o informaţie pentru voi, oameni! Agenţia de luptă împotriva drogurilor şi **ATF**[61] se bazează pe armament tactic invizibil pentru 40% din bugetul lor operaţional.

Acest lucru se întâmpla în 1993, iar cifrele au crescut în mod considerabil de la acea dată până astăzi.

Naţiunile Unite au folosit avioane americane invizibile pentru peste 28% din operaţiunile sale colective, la nivel mondial, conform *Centrului pentru Studii Strategice* şi Raportul Naţiunilor Unite nr. 3092".

„Nu întrevăd, la acest moment, că vom avea cu mult peste şase luni de viaţă liniştită în această ţară[62], în ritmul acesta. Ajungem de râsul lumii, deoarece suntem îmbrobodiţi de atât de mulţi oameni nefaşti care conduc această ţară.

Sunt convins că putem trăi mai bine de atât. Cred că oamenii cu vârsta peste 45 de ani sunt în mod serios îngrijoraţi de viitorul lor.

[61] Biroul pentru alcool, tutun şi droguri.

[62] Se referă la S.U.A. şi la momentul interviului. După trei luni, va începe războiul din Iugoslavia. *Quod erat demonstrandum!*

Intenționez să imaginez câteva scenarii de groază pentru voi. Contractul cu America. Conține aceeași terminologie pe care Adolf Hitler a folosit-o pentru a răsturna Germania în 1931.

Sunt convins că putem face ceva mai bine de atât! Contractul cu America este un ultim efort făcut de guvernul nostru federal pentru a destrăma Constituția și Declarația Drepturilor Omului".

Phil Schneider și-a încheiat discursul cu o atenționare asupra elicopterelor negre secrete:

„Există peste 64.000 de elicoptere secrete în Statele Unite. În fiecare oră, se mai construiește un elicopter. Este oare acesta modul corect de a folosi banii noștri? La ce are nevoie guvernul federal de 64.000 de elicoptere tactice, decât ca să ne subjuge pe noi?

Am o mare îndoială dacă chiar toate forțele armate din lume ar avea nevoie de 64.000 de elicoptere. Mă îndoiesc că întreaga lume are nevoie de chiar atât de multe".

„Există avionul invizibil F-117A echipat cu LIDAR[63], un radar de imagine asistat de calculator. Pot să vadă cum te miști dintr-o cameră în alta, în momentul în care zboară deasupra casei tale. Pot să vadă obiectele din casă din aer, cu o precizie de 1 inch. Pot să vadă la 30.000 mile.

Atât poate fi de precis. De vreme ce am lucrat cu guvernul federal pentru o perioadă îndelungată de timp, știu exact cum își desfășoară ei afacerile."

În ciuda afirmațiilor aparent delirante ale lui Schneider, ceva anume din discursul său pare să fi atras atenția părților din afară. Schneider a început în curând să se teamă pentru viața sa. A început să le spună prietenilor că cineva **„vrea să îi închidă gura pentru totdeauna".**

Pe 17 ianuarie 1996, Philip Schneider a fost găsit mort în apartamentul său din Willsonville, Oregon.

În timp ce procurorul local declara că Schneider a murit din cauze naturale, circumstanțele neobișnuite legate de moartea sa au devenit cunoscute în scurt timp.

Schneider a fost, de fapt, strangulat cu un furtun de cauciuc, înfășurat în jurul gâtului de trei ori și apoi înnodat. Procurorul și-a revizuit decizia de moarte din cauze naturale și a spus, în schimb, că Philip Schneider s-a sinucis.

Ceea ce face noua decizie a procurorului greu de crezut este faptul că Philip Schneider și-a pierdut aproape toate degetele de la mâna dreaptă într-un accident, cu ani în urmă. **Era imposibil pentru Schneider să facă un nod la ceafă din cauza dizabilității sale.**

Fosta soție a lui Schneider, Cynthia Drayer, crede că Philip a fost ucis de agenți speciali care protejau proiectele guvernamentale atât de secrete, încât crima era pur și simplu un alt mijloc acceptat de a ascunde adevărul despre aceste proiecte misterioase, cu bugete camuflate.

Pentru un număr de ani, investigatorii au fost intrigați de OZN-uri negre, în formă de triunghi. Triunghiurile negre păreau să aibă o asemănare superficială cu avioanele de tip invizibil, diferența fiind că aceste triunghiuri negre erau de obicei extrem de mari, zburau la viteze mai mici decât cele posibile pentru a se menține la înălțimea de zbor și erau total silențioase.

Începând din 1983, rezidenții din zona Hudson Valley a New York-ului și cei de lângă Connecticut au observat niște obiecte extrem de ciudate pe cerul nopții.

[63] LIDARUL este un radar care folosește ca undă de explorare laserul ce lucrează pe diferite lungimi de undă. Este însă ineficient pe ceață, ploaie, fum sau nori de praf și nisip. În Războiul din Golf era „orbit" de norii de praf și nisip ridicați de propriile bombe și rachete lansate de la sol. Printre cele mai performante din lume, înainte de 1990, erau cele proiectate la Academia Tehnică Militară din București.

OZN-urile au fost descrise ca fiind mai mari decât un teren de fotbal[64], cu lumini multicolore intermitente. Obiectul părea a avea o formă de bumerang, dar uneori părea a fi circular.

Cei mai mulţi dintre martori au raportat că era vorba de un obiect solid, fabricat dintr-un material de culoare foarte închisă, echivalent cu culoarea gri a armelor.

Obiectul a fost văzut de cel puţin cinci mii de martori, incluzând ofiţeri de poliţie, oameni de ştiinţă şi oameni din toate domeniile.

Toţi au declarat că acest silenţios OZN, care se mişca foarte încet, era ceva ce nu au mai văzut niciodată şi pe care nu au putut să îl identifice.

În anii 1989 şi 1990, mii de oameni din Belgia, au văzut pe cer OZN-uri de formă triunghiulară. Apariţiile erau deseori înregistrate pe film sau pe video. Armata belgiană a trimis avioane de vânătoare pentru a urmări aceste OZN-uri.

În cel puţin unul dintre cazuri, un avion militar a interceptat pe radar un OZN, în acelaşi timp fiind interceptat şi de radarul de la sol. Ambele radare au măsurat manevrele efectuate de OZN care sunt apreciate ca imposibile pentru o navă umană şi deoarece au existat două interpretări radar separate, aceste concluzii sunt considerate de foarte mare încredere.

În cele din urmă, un purtător de cuvânt militar belgian a apărut la TV, pentru a declara că nu poate explica ceea ce se întâmplă.

„Platforme zburătoare", aşa cum a fost aceasta au fost văzute deseori deasupra Belgiei sau a altor state europene – fără explicaţie!

[64] Cosmonautul român, Dumitru Prunariu, la emisiunea în direct de la TVR 1, din data de 20 iulie 2009, dedicată aniversării a patru decenii de la debarcarea primului om pe Lună, a declarat că un OZN de mărimea unui teren de fotbal a fost văzut, la începutul anilor nouăzeci, de numeroşi martori din aviaţia militară şi civilă, survolând aerodromul Mihail Kogălniceanu, Constanţa.

Belgia nu este singura ţară care a raportat prezenţa OZN-urilor mari, în formă de triunghi. Apariţii similare au fost raportate şi în Anglia.

În martie 1993, un OZN uriaş, silenţios, negru, în formă de triunghi, a zburat pe deasupra a două baze ale forţelor aeriene din Anglia. Personalul militar a raportat imediat Ministerului Apărării Britanic, care a încercat să explice ce anume s-a văzut, dar a eşuat. Nick Pope[65], cel care conducea investigaţiile OZN pentru Ministerul Apărării, a declarat mai târziu că el crede că acest incident a implicat o navă de origine non-umană.

Un director al BBC-ului a lăsat să scape informaţia că ar exista o „D-Notice" (notă de interzicere a difuzării unei anumite ştiri în Marea Britanie) în media, legată de raportarea existenţei triunghiurilor negre. Acest director, al cărui nume nu poate fi menţionat, este un fost producător foarte popular al unui program de ştiinţă al BBC-ului.

El a declarat unui investigator că nava în formă de triunghi negru a fost „strict interzisă" în zona ştirilor chiar de către guvern. În consecinţă, BBC-ul nu a făcut nicio dezvăluire asupra enigmaticei nave, indiferent cât de multe rapoarte s-au primit de la martorii oculari.

Potrivit fostului producător al programului de ştiinţă, motivul pe care guvernul l-a găsit potrivit pentru a emite o notă restrictivă, cu scopul de a nu se raporta despre acest triunghi, a fost că guvernul ar fi informat în mod secret BBC-ul că această navă face parte dintr-un nou proiect secret militar şi ca atare trebuie protejată sub legile confidenţialităţii.

Dacă aceasta este situaţia, implicit se impune întrebarea: dacă aşa numitul Triunghi Negru este o navă militară secretă, **atunci ce anume zbura pe deasupra zonelor rezidenţiale,**

[65] Specialistul englez Nick Pope care a lucrat în Royal Air Force la Ministerul Apărării al Marii Britanii, ca expert în domeniul OZN, a editat o carte în care face dezvăluiri şocante din domeniul cercetărilor ufologice engleze.

speriind de moarte populaţia din zona respectivă? Ceva nu se prea potriveşte.

Într-un interviu oferit unei reviste britanice prestigioase, dedicată OZN-urilor, fostul consilier al Ministrului Britanic al Apărării, **Nick Pope**, scoate la lumină ceea ce a obţinut prin cercetările sale.

„Ceea ce s-a raportat, în general, a fost descrierea unei serii de lumini, zburând într-o formaţiune perfectă, împreună cu o a treia lumină, mult mai slabă, vechiul nostru prieten, *triunghiul zburător*. Luminile au fost descrise ca fiind într-o formaţie triunghiulară. Desigur, este destul de dificil de făcut precizări.

Este foarte posibil să fi fost trei obiecte separate care zburau în formaţie, dar impresia, după ce am vorbit cu martorii, era aceea că era vorba de o navă triunghiulară, cu lumini montate la capete, dedesubt".

„Cele mai interesante rapoarte, desigur, au fost cele ale persoanelor care s-au situat la distanţă foarte apropiată. Este vorba de o familie din *Staffordshire* care se pare că a văzut acest obiect foarte jos şi l-au descris ca fiind fie triunghiular, fie în formă de diamant, apoi s-au suit în maşină şi l-au urmărit.

Nu au reuşit până în final să îl ajungă, deşi la un anumit punct au crezut că era atât de jos încât a aterizat pe un câmp. Cu toate acestea, nu se mai afla acolo în momentul în care au ajuns ei. Au descris existenţa unui sunet de tonalitate joasă, zbârnâitor, un sunet de frecvenţă foarte joasă. Au spus că nu era un sunet pe care puteai să îl auzi pur şi simplu, ci îl simţeai, ca şi când ai fi stat în faţa unui difuzor cu sunete de bas.

„Lucrul cel mai intrigant a fost acela că, acest obiect, indiferent ce ar fi fost el, a zburat în continuare pe **deasupra a două baze militare**. A fost observat de patrula de gardă de la RAF *Cosford*[66], de către trei sau patru persoane, care au făcut imediat un raport asupra acestei situaţii, desigur, deoarece zburase pe deasupra bazei lor.

[66] Baza militară aeriană a Royal Air Force de la Cosford.

Au verificat radarul, dar nu exista nimic pe ecran, absolut nimic, şi nu exista niciun zbor planificat. Niciun fel de avion militar sau civil nu ar fi trebuit să zboare în zona respectivă.

Au telefonat la baza cea mai apropiată, la RAF *Shawbury*, cam la 12 mile distanţă de Cosford. Ofiţerul meteorolog a preluat apelul. Era un om cu aproximativ opt ani de experienţă în ceea ce priveşte pregătirea raportului legat de starea vremii pentru ziua următoare. Astfel că el cunoştea bine rutina legată de obiecte şi de fenomene. Acum, spre totala lui surprindere, vedea o lumină la distanţă apropiindu-se tot mai mult".

„Acea lumină s-a transformat în cele din urmă într-o **navă cu structură solidă** pe care el a văzut-o zburând direct deasupra bazei, dar într-o zonă mult mai apropiată decât cea pe care o văzuse patrula de la Cosford.

A estimat că înălţimea obiectului nu era mai mare de 200 de picioare. Mărimea sa, spunea el, era cam la mijloc între o navă de transport Hercules C-130 şi un Boeing 747.

Şi el a auzit zgomotul de frecvenţă joasă. Nu a mai vorbit cu niciun fel de alţi martori, cu excepţia persoanelor de la Cosford, care nu raportaseră nimic despre sunet".

„Poate cel mai deranjant lucru dintre toate, a raportat el, era faptul că acest obiect arunca o rază de lumină în jos, spre câmpuri, exact în spatele gardului care împrejmuia baza. Iar această lumină se mişca înainte şi înapoi, mi-a spus el, *„ca şi când ar fi căutat ceva"*.

„Apoi, raza de lumină s-a retras şi nava s-a pus în mişcare. Zbura foarte încet, aş spune, probabil nu mai mult de 20 sau 30 metri pe oră. Apoi a luat puţină înălţime şi a dispărut ca o ghiulea spre orizont, doar în ceva mai mult de o secundă. Nu e necesar să precizez că aceasta era o descriere pe care am întâlnit-o de multe ori în alte rapoarte despre OZN-uri, un zbor care virtual accelerează către limite superioare Mach într-o secundă."

Richard Dell'Aquilla şi Dale Wedge au investigat o serie de OZN-uri în formă de triunghi în jurul datei de 4 martie 1988 şi care, aparent, s-au concentrat pe câteva centrale electrice în jurul lui Eastlake, Ohio. 4 martie 1988 era o noapte clară, rece.

Stelele erau perfect vizibile, mai ales spre nord, deasupra lacului unde nu se aflau lumini ale oraşului. Venus şi Jupiter erau luminoase şi apropiate una de cealaltă, pe cer, înspre vest.

În jurul orei 6:30 p.m., S.B. (numele nu a fost dezvăluit) şi copiii ei conduceau spre casă, spre Eastlake, de-a lungul lacului, când au observat un obiect mare şi umflat, cu lumini în fiecare capăt, zburând deasupra lacului şi balansându-se în sus şi în jos, ca un leagăn. O lumină era mai strălucitoare decât cealaltă şi clipea.

Ajungând acasă, l-a rugat pe soţul ei să o însoţească spre plajă pentru a arunca o privire mai atentă obiectului pe care ea îl descria ca fiind „mai mare decât un teren de fotbal, la o lungime de braţ".

Ea a ieşit pe plajă împreună cu soţul ei. Obiectul silenţios era de o culoare gri metalizat şi părea că face ca gheaţa de pe lac să scoată sunete bubuitoare când se spărgea zgomotos, într-un mod neobişnuit, lucru care o înspăimânta.

Cei doi martori trebuiau să strige unul la celălalt pentru a se auzi şi erau absolut surprinşi că nu ieşiseră câinii să latre, aşa cum s-ar fi aşteptat.

După ce au analizat obiectul, cei doi soţi au început să se îngrijoreze despre siguranţa copiilor lor care se aflau în maşină, moment în care obiectul s-a răsucit încet, la un unghi de 90 de grade, venind aproape deasupra lor (aproximativ ¼ de milă înălţime) şi îndreptând capătul „din faţă" în jos, spre ei.

Împreună cu copiii în maşină, au condus spre casă (care se afla doar la o stradă distanţă faţă de lac) şi au continuat să urmărească obiectul, privindu-l de la fereastra sufrageriei care dădea spre lac.

Au sunat la o vecină care s-a dus şi ea, împreună cu fiul ei, spre plajă, raportând acelaşi lucru.

Au făcut şi fotografii, dar care nu au ieşit (cu toate că altele din alte surse au fost vizibile).

Obiectul a început să coboare şi martorii s-au întors pe plajă unde acum au putut să observe că acesta avea lumini roşii şi albastre care clipeau. Fără să producă zgomote, a început să emită cinci sau şase lumini puternice în formă de triunghi, din laterală.

Domnul B.[67] a observat o lumină mai strălucitoare la vârful triunghiului. Luminile s-au mişcat un timp în jurul acestui obiect uriaş, apoi au zburat cu mişcări de zig-zag pe cerul nopţii la o viteză considerabil mai mare decât orice avion cunoscut.

Domnul B. a declarat că obiectele silenţioase în formă de triunghi erau mai mici decât un avion de un loc Cessna şi au străbătut 50 de mile în linie dreaptă la nivel foarte jos, deasupra gheţii, „cât ai pocni dintr-un deget".

Acestea au fost capabile să se apropie de mal, să se întoarcă abrupt în unghi drept spre est, îndreptându-se spre centrala electrică ce se afla la aproximativ 12 mile depărtare, urcând rapid şi întorcându-se în decurs de câteva secunde.

Cam în acest moment, un vehicul cu o patrulă de coastă a sosit pe plajă ca răspuns la telefoanele repetate ale doamnei S.B. *Obiectul triunghiular* s-a apropiat şi mai mult, făcându-i pe martori să devină îngrijoraţi că luminile vehiculului patrulei de coastă ar putea atrage acele obiecte zburătoare şi ca atare luminile au fost stinse. Triunghiurile au continuat să zboare la viteză mare în direcţia nord, deasupra lacului şi spre est, către centrala electrică.

Cam o oră mai târziu s-au întors, câte unul, intrând în nava mare care a aterizat apoi pe gheaţă. Câteva lumini multicolore s-au aprins pentru circa cinci minute la baza obiectului, „în

[67] S-a cerut insistent, de teamă, păstrarea anonimatului.

valuri, ca şi când ar fi fost uşa de la intrarea într-un cinematograf".

Când luminile s-au stins, gheaţa a încetat să mai scoată sunete şi totul a devenit „tăcere mormântală". Obiectul nu a mai putut fi văzut, cam o jumătate de oră şi s-a presupus că a coborât în lac.

În ziua următoare s-au putut observa bucăţi mari de gheaţă spartă în zona unde aterizase. Paza de coastă i-a informat pe domnul şi doamna B., în ziua următoare, că armata şi NASA le-au transmis instrucţiuni să nu mai continue investigarea acestui subiect şi li s-a interzis să iasă pe lac cu şalupa pentru a observa gheaţa în zona aterizării, deoarece această afacere era „în afara activităţii lor şi în afara jurisdicţiei lor".

Au informat pe cei doi soţi că toate datele erau transferate la Baza Forţelor Aeriene *Wright Patterson*[68] şi către facilităţile din Detroit, Michigan. Ca răspuns al unei cereri primite din partea patrulei de coastă, Wright Patterson a refuzat să confirme sau să infirme orice interes în aceste activităţi.

Cele mai multe OZN-uri cu formă triunghiulară par a avea caracteristici de zbor care indică folosirea unui sistem de propulsie necunoscut.

Multe nave negre, triunghiulare au fost văzute zburând la viteze cu mult mai mici decât cele cu care pot să zboare avioanele convenţionale. Martorii au observat, de asemenea, că astfel de nave pot să zboare la altitudini extrem de joase, cu un sunet foarte redus sau neemiţând niciun sunet.

Pe când *Todd Mason* şi prietenul său călătoreau cu maşina în afara oraşului **Biscay**, Minnesota, au observat o pereche de OZN-uri, silenţioase, cu formă triunghiulară, cu caracteristici de zbor neobişnuite.

[68] La această bază, a U.S. Air Force, au fost duşi ipoteticii extratereştri găsiţi la Roswell, New Mexico, după prăbuşirea vestitei „farfurii zburătoare" din 24 iunie 1947. Această bază este implicată în multe dintre aşa-zisele incidente OZN sau relatări cu / şi despre extratereştri.

În 1989, de Valentine's Day, în jurul orei 10 p.m., Todd Mason a observat o pereche de lumini roşii şi verzi care staţionau pe cer, la o altitudine foarte joasă.

Partenera de drum a lui Todd a menţionat că a crezut că erau lumini de avertizare a avioanelor contra zonelor incendiate, dar Todd a observat că nu existau incendii în acea zonă. Au tras maşina deoparte şi s-au oprit, stingând farurile pentru a vedea mai bine. Madson a observat că obiectele erau absolut tăcute, nu se auzea niciun zgomot.

„Presupunerea mea este că avioanele erau la 400-500 de picioare deasupra solului atunci când le-am observat pentru prima oară şi pur şi simplu şedeau acolo, probabil la 1/3 de milă distanţă spre nord, planând deasupra unui câmp gol.

Erau două perechi de lumini de poziţie roşii şi verzi, ce străluceau slab, fără alte lumini care să se rotească sau să marcheze poziţia. Deci fiecare obiect avea o lumină verde pe vârful unei aripi şi una roşie pe cealaltă aripă.

„De îndată ce ne-am oprit, se pare că vehiculele care planau au «observat» că au atras atenţia cuiva şi s-au pus uşor în mişcare. La început au zburat doar ceva mai repede decât viteza de mers pe jos, apoi au mărit viteza şi au trecut exact pe deasupra capetelor noastre spre sud-est.

„O lumină stradală cu vapori de sodiu (de culoare uşor portocalie) asigura o minimă iluminare astfel că baza navei abia se vedea. OZN-ul părea a fi negru mat (sau posibil gri închis), fără marcaje sau litere vizibile, fără niciun fel linii vizibile pentru uşile trenului de aterizare".

„Forma părea triunghiulară, cu o posibilă extensie, ca un fel de coadă spre spatele navei. Forma lor era similară cu cea a lui F-117, cel puţin este cea mai apropiată potrivire cu un avion pe care îl cunosc. În timp ce treceau pe deasupra, s-a auzit un sunet de *motor liniştit*, în surdină, care provenea de la cele două nave, ceea ce era foarte ciudat deoarece se aflau la o altitudine unde ar fi trebuit să se audă mult mai tare."

„Motivul pentru care eram sigur că ar fi trebuit să aud mai tare motorul de la această înălțime este că, eu personal, am avut un privilegiu special și anume acela de fi trăit lângă aeroportul internațional St.Paul din Minneapolis.

Eram obișnuit să văd și să aud traficul foarte divers al avioanelor comerciale și militare la o înălțime de aproximativ 1200 de picioare. Două avioane la un nivel sub 1000 de picioare ar fi trebuit să se audă mult mai tare.

Am rămas cu impresia că eram martorul existenței unor avioane care foloseau un *sistem de propulsie neobișnuit*, poate chiar *antigravitațional*.

Datorită vitezei lor foarte mici, nu cred că era vorba de nave hipersonice/supersonice ce aparțineau unor „proiecte secrete" despre care auzisem. Aici era vorba de ceva ce folosea ceva mai mult decât niște simple motoare turboreactoare."

Marc Whitford, Dinah Betran și Bruce Cornetau au fost martori și au înregistrat un spectacol de zbor premeditat executat de un triunghi negru, pe 17 mai, 1997, lângă Montgomery, N.Y.

În timpul acestui spectacol, aparatul în formă de triunghi a executat un zbor scurt, apoi a zburat de sus în jos și în lateral pe o anumită distanță, înainte ca să zboare orizontal și înainte într-o manieră extrem de neobișnuită, care nu poate fi imitată de vreun avion cu aripi fixe, atât de apropiat de sol, pe timp de noapte.

Apoi, nava a făcut o serie de întoarceri, fără oprire, coborând foarte încet și a dispărut cam la nivelul vârfului de copaci într-o zonă unde nu exista niciun aeroport sau loc de aterizare. În timp ce făcea acest lucru, a emis un **jet de plasmă alb-aurie**.

Lui Marc i s-a spus mai târziu de către un cunoscut, care susținea că lucrează pentru Lockheed Skunk Works, că aceasta făcea parte dintr-un spectacol aerian oferit de armata U.S., ca parte din punerea în circulație, în mod gradat, a informațiilor

despre un nou tip de avion ultra-secret[69], care poseda tehnologie ce ar fi putut fi derivată dintr-o navă spațială extraterestră.

Dacă această dezvăluire este adevărată, rămâne a fi dovedită, deoarece zona în care s-a petrecut acest spectacol are o cunoscută activitate OZN, care merge în urmă până în anii 1930 și probabil chiar mai devreme.

În noiembrie 1993, în Seattle, Washington, Gary Tenuta conducea în apropiere de imensa fabrică de avioane Boeing, când a observat trei lumini roșii la un nivel foarte jos, pe cerul din fața lui.

La început, Tenuta a crezut că este vorba despre luminile unui avion care zbura la înălțime joasă, probabil gata să aterizeze. Apoi s-a gândit că ar putea fi vorba de elicoptere, deoarece un avion, chiar dacă ar fi fost gata de aterizare, nu putea să se miște atât de încet.

„Am parcat mașina pe marginea drumului și am coborât geamul ca să văd mai bine. Mi-am spus: «Ia stai puțin, ce naiba este chestia asta?» Am deschis portiera mașinii și am ieșit afară, întinzându-mi gâtul să văd mai bine obiectul uriaș ce se afla exact deasupra capului meu. Era un obiect zburător uriaș, în formă de triunghi.

Nu există alt mod de a-l descrie, un triunghi zburător, uriaș, negru. Nu vreau să spun că ar fi fost pur și simplu un fel de avion triunghiular cu aripi în formă de pană. Era doar un triunghi mare, cu trei muchii, cu laturi drepte.

Avea câte o lumină mare, roșie, la baza fiecăruia dintre cele trei colțuri. În seara respectivă se putea observa un nor mare, gri, ușor luminat la distanță de luminile orașului Seattle. Pe fundalul acestui nor puteam vedea obiectul ca pe o siluetă uriașă, de un negru intens."

Nava întunecată la culoare a atârnat pe cer doar la șaptezeci și cinci până într-o sută de picioare, deasupra unuia dintre hangarele principale ale lui Boeing.

---

[69] Posibil un X-22A triunghiular.

Se mişca încet pe cer, la o viteză nu mai mare decât cinci mile pe oră. Tenuta avea senzaţia că este de mărimea unui teren de fotbal. Brusc şi-a dat seama, aşa cum stătea el acolo în întuneric, pe strada pustie şi liniştită, că obiectul nu producea niciun sunet.

„Poate că mai mult ca orice altceva, acest lucru făcea să pară întreaga scenă atât de stranie. Ceva atât de imens, atât de apropiat, mişcându-se prin aer la viteza melcului, chiar deasupra capului meu, ar fi trebuit să producă vreun fel de sunet.

Un zumzet, un vuiet, orice. Pur şi simplu se mişca pe cer ca şi cum ar fi fost ceva dintr-un film de Steven Spielberg, dar cu volumul închis".

„Am privit în susul şi în josul străzii să văd dacă mai erau şi alţi martori ai acestui eveniment tăcut, dar strada era întunecată şi goală în ambele direcţii.

Am privit din nou la misteriosul obiect ce se amesteca acum cu orizontul închis la culoare. Am privit până nu l-am mai văzut deloc şi totul s-a terminat. M-am întors înapoi în maşină şi am revenit pe şosea. Pe tot drumul spre casă am continuat să mă întreb: Oare ce văzusem cu adevărat?"

După ciudata întâlnire a lui Tenuta, un prieten cu numele Greg, i-a spus lui Tenuta despre apariţia unui triunghi negru, pe vremea când făcea ascensiuni pe munte împreună cu un amic. Într-o zi, cam prin 1981, Greg pornise la drum cu bicicleta, apoi începuse escaladarea unor stânci într-o zonă numită Lion Rock, în Statul Washington.

Când a ajuns pe platou, şi-a ridicat privirea şi a văzut un obiect întunecat, de formă triunghiulară, la câteva mii de picioare, sus pe cer, deasupra lor. Pe când cei doi oameni priveau uluiţi, au observat că obiectul începea să devină din ce în ce mai mare.

Într-o clipă şi-au dat seama că era în cădere liberă, îndreptându-se exact spre ei. Imediat au plonjat spre tufişuri şi obiectul, care acum putea fi văzut clar, ca o navă, s-a oprit brusc la

150 de picioare deasupra solului, la aproximativ 150 de picioare distanţă de ei.

Greg şi-a scos binoclul pentru a avea o privire cât mai clară a suprafeţei acestei nave. A observat că de fapt nu era chiar neagră, ci mai degrabă de o nuanţă brună, cu tente de ambră, foarte închisă. Părea a fi o bucată obţinută dintr-o singură matriţă.

Greg a estimat că dimensiunea ei era cu aproximaţie cât cea a unui **teren de fotbal**. A observat ceea ce păreau a fi fost nişte ferestre, de-a lungul unei părţi laterale, precum şi o strălucire de lumină, venind din interiorul navei.

Deodată, din navă s-a auzit un sunet strident care zgâria auzul şi obiectul s-a ridicat brusc, în unghi drept, chiar deasupra celor doi bărbaţi. În timp ce făcea acest lucru, nava a început să emită *o rază de lumină* care a trecut direct peste ei.

După această apariţie, cei doi bărbaţi au suferit cam şase luni, de ceva ce părea să fie o formă de *boală datorată radiaţiilor*[70]. Ambii bărbaţi au avut şi experienţa unor repercusiuni psihologice, pentru multe luni, după întâlnirea lor ciudată. Nici Greg, nici prietenul lui nu s-au mai dus vreodată la Lion Rock, de teamă să nu vadă din nou ciudata navă.

Rapoarte ce se referă la OZN-uri sub formă de triunghi negru, ca acesta, ar putea indica faptul că armata Statelor Unite foloseşte avioane care utilizează o tehnologie ce nu este cunoscută în mod normal de către cei mai mulţi dintre civili.

Scriitorul britanic *Graham Birdsal* a relatat despre afirmaţiile lui *Tony Gonsalves*, care **spunea că bombardierul invizibil B-2 este un proiect mascat sub care se ascunde un avion încă şi mai secret.**

[70] Încă de la începutul anilor şaizeci, şi multe decenii după aceea, mulţi dintre martorii OZN au fost iradiaţi cu un fel de raze de tipul celor radioactive. Unii s-au vindecat, în timp, foarte greu, alţii au decedat în urma acestui tip de iradiere.

Gonsalves crede că OZN-urile în formă de triunghi negru reprezintă „cu adevărat" cel mai secret avion. Navele triunghiulare folosesc o formă de propulsie antigravitațională, de aceea, aparițiile acestor uriașe triunghiuri negre, ce zboară la viteză foarte mică, par a fi atât de neobișnuite.

Bombardierul Stealth este o acoperire a faptului că acum avem un avion cu propulsie antigravitațională. Gonsalves e de părere că B-2 este pur și simplu o acțiune de tip *„cut and paste*[71]*"* și subliniază faptul că până în prezent nu s-au construit decât patru avioane.

Cele patru bombardiere combinate nu au atins decât 600 de ore de zbor. Gonsalves este convins că există o altă versiune a lui B-2. Acest avion secret folosește o formă de tehnologie avansată care îi permite să execute anumite manevre aeriene, *dincolo de înțelegerea noastră actuală*. Aceasta include și posibilitatea de a pluti încet în aer, ca apoi să se deplaseze la o viteză incredibilă.

Cercetătorul rus Anton A. Anfalov spune că două nave de acest tip au fost, foarte posibil, capturate de ruși în 1945, într-o zonă muntoasă a Europei de Est, ocupată de Armata Roșie și transportate la Zhitkur. Acesta a realizat desene care nu erau la scară, dar afirma că obiectele erau foarte mari.

În ultimele luni, a existat o creștere dramatică a numărului de apariții ale misterioaselor triunghiuri zburătoare, semnalate deasupra diverselor zone ale Marii Britanii. Unii cercetători sunt înclinați să dea vina apariției lor pe un acord tacit cu Statele Unite, pentru testarea echipamentelor antigravitaționale.

Misteriosul aparat de zbor pare a folosi câteva tipuri diferite de sisteme cu propulsie, inclusiv cel ce pare a fi o anumită formă a antigravitației.

Unele avioane, precum avioanele de vânătoare și bombardierele invizibile, ar putea fi tipurile „convenționale" de avioane cu reacție, scoase în față pentru public, cu scopul de a

[71] De la expresia în limba engleză „taie și lipește".

ascunde faptul că avioane „neconvenționale" există deja și chiar sunt operaționale. Rapoartele privitoare la nave neobișnuite sunt pur și simplu înlăturate, ca fiind interpretări eronate ale avioanelor invizibile convenționale.

Colonelul în retragere Donald Ware, care și-a desfășurat activitatea în cadrul Forțelor Aeriene ale S.U.A., a raportat faptul că „noua navetă spațială Lockheed-Martin (avion spațial recuperabil), precum și B-2 (bombardierul invizibil), ambele au sisteme electro-gravitaționale la bord" și că „aceasta explică de ce modelul 21 Northrup B-2 costă cam un miliard de dolari pentru fiecare unitate realizată."

Astfel, după ce decolează în mod convențional, B-2 poate intra în *procedura antigravitațională* și, după cum se spune, poate zbura în jurul planetei fără să alimenteze.

Un cercetător, după ce a inspectat un avion de luptă invizibil F-117A la Baza Forțelor Aeriene de la **Beale**, a raportat că F-117-A are, de asemenea, și un hibrid al tehnologiilor de propulsie și urcare.

Avionul utilizează forța convențională pentru decolările și aterizările publice, dar se transpune în procedura antigravitațională pentru deplasări la mare distanță, pentru manevrabilitate rapidă de viteza luminii și pentru a-și ascunde structura, **devenind invizibil (prin curbarea ușoară a câmpului contragravitațional local în jurul structurii).**

Urcarea și avansul extrem de instabile, binecunoscute, ale lui F-117-A sunt mai degrabă temporare, până când intră în *modul de operare antigravitațional*, unde, un câmp independent de propulsie îi asigură stabilitatea.

Din nefericire pentru pilotul care a căzut în timpul unor demonstrații, deasupra orașului Maryland, aparatul lui de zbor invizibil era în modul de operare convențional, în acel moment.

Colonelul Ware este convins că în cele din urmă, guvernul intenționează să lanseze public tehnologia antigravitațională.

„Este clar faptul că acest program sub înaltă comandă militară a fost folosit pentru a dobândi experiență cu tehnologia de densitatea a 4-a, care ar putea transforma aviația civilă, după ce toți liderii naționali vor alege pacea".

Interesul în antigravitație, ca formă de propulsie, a intrigat oamenii de știință și militarii deopotrivă, de ani buni. Multe proiecte de cercetare ultrasecrete au fost întreprinse în decursul anilor, în încercarea de a descoperi secretele ce se ascund în spatele antigravitației.

În 1967, maiorul Donal E. Keyhoe, în articolul intitulat *Secretul Farfuriilor Zburătoare: Antigravitația*[72], dădea detalii despre unele dintre multele proiecte antigravitaționale studiate de Forțele Aeriene ale S.U.A., precum și despre firme private.

„Guvernul nostru, sperând într-un progres tehnic, a pus la punct patruzeci și șase de proiecte de cercetare diferite, studiind diverse aspecte ale stăpânirii gravitației.

Forțele aeriene dezvoltă treizeci și trei dintre aceste proiecte, iar celelalte sunt divizate între alte cinci agenții. În aceste proiecte guvernamentale se includ experimentele și cercetarea efectuate la cele două Laboratoare ale Forțelor Aeriene (Cercetarea Dinamicii Zborului și Cercetarea Fizicii Generale), Corporația Radioului din America, Institutul de Tehnologie din Massachusetts și câteva centre tehnice de inginerie.

În plus, proiecte oficiale se află în derulare la Laboratoarele Barkley și Dexter, *Fitchburg*, Massachusetts, Institutul de Tehnologie din Israel, Universitățile din California, Denver, Harvard, Indiana, Manchester (Anglia), Maryland, Michigan, Minnesota, Ohio, Purdue, Stockholm (Suedia), Syracuze, Texas și cele două școli din New York, Colegiul Queens și Școala Superioară de Științe Yeshiva.

Desigur, unele agenții guvernamentale au proiecte atât de secrete încât nu sunt înregistrate în mod public și nu pot fi

[72] Scris pentru revista *Farfurii Zburătoare - Flying Saucers.*

dezvăluite fără aprobare specială. Industria particulară cercetează și ea cu multă seriozitate subiectul controlului gravității.

Un mare număr de corporații gigant cum ar fi Bell Aerospace, General Electric, Hughes Aircraft, Boeing, Douglas și multe altele au inițiat proiecte legate de studiul gravității.

Un om de știință de prestigiu, care era convins că OZN-urile sunt nave spațiale care folosesc controlul gravitației, era *Dr. Herman Oberth*[73], originar din România. Doctor Oberth a fost co-designer la racheta V-2 și mai târziu consultant special la Huntsville, Alabama, una dintre instalațiile unde se făceau cercetări legate de antigravitație.

În 1961, Doctor Oberth declara: „Folosind propulsia normală, o accelerație atât de violentă și manevre văzute la OZN-uri ar pune o navă obișnuită în pericol. De asemenea, forța ar zdrobi orice creaturi care s-ar afla la bord în partea din spate sau laterală a aparatului. Pe de altă parte, cu un câmp de gravitație artificial, forța s-ar aplica în același timp, simultan, atât pasagerilor cât și navei spațiale.

În cazul acestor nave, chiar și în schimbări rapide ale vitezei sau direcției, nava nu este supusă presiunilor și pasagerii nu ar simți nimic. Energia, inerția și câmpul gravitațional sunt aspecte ale aceluiași lucru și se va dovedi imposibil de a le separa una de cealaltă. Nu se cunosc, până în acest moment, câmpuri de forță care pot fi folosite pentru a accelera obiecte materiale într-un mod similar forței de gravitație."

În baza unui contract cu armata, echipa Universității din Detroit a construit un rotor special de 2000 de tone care se rotește cu 100.000 rotații pe minut. Cu acest utilaj unic, oamenii de

[73] Profesor al lui Werner von Braun, proiectantul rachetei *Saturn 5*, ce a dus omul pe Lună. Vezi detalii în *Fuhrerul și arma finală*, de Emil Străinu, Editura Solaris, București, 2009; *Un OZN pentru Hitler*, de Emil Străinu, Editura Solaris, București, 2009, *Operațiunea ELSTER*, de Emil Străinu, Editura Solaris, București, 2009.

ştiinţă testează teoriile radiaţiei gravitaţionale în căutarea unei posibile chei pentru a stăpâni gravitaţia.

Folosind echipamente de măsurare şi control a gravitaţiei, bazate pe noile principii ale fizicii, echipa Forţelor Aeriene ale S.U.A. desfăşoară zboruri frecvente în jurul Ecuatorului şi peste poli, pentru a grăbi măsurătorile legate de forţele de atracţie gravitaţională ale Pământului. Există o reţea de staţii de gravitaţie şi proiecte speciale pe toată suprafaţa Pământului, toate legate de această activitate.

Cu toate că nu s-a produs încă nicio descoperire majoră (poate doar în proiecte ultrasecrete), s-au stabilit totuşi doi factori de mare importanţă:

1. Câmpul G al Pământului este relativ slab, comparativ cu atracţia între planete şi Soare;

2. Există o legătură între gravitaţie şi câmpurile electromagnetice. Unii oameni de ştiinţă încă denumesc cercetările legate de gravitaţie drept ***lunatic fringe*** **(conspiraţia lunatică).** Pe de altă parte, mulţi refuză să spună că un astfel de lucru este complet imposibil.

Maiorul Keyhoe a prezentat, în articolul său din 1967, implicaţiile militare ale deţinerii avioanelor de atac care ar fi folosi propulsia antigravitaţională.

„Datorită vitezelor fantastice ale avioanelor de atac antigravitaţionale, imaginea operaţiunilor militare posibile devine înfricoşătoare. Să luăm ca exemplu cifrele dintr-un caz documentat la Baza de Testare de la *White Sands*, unde oameni de ştiinţă din domeniul naval au depistat un OZN ce zbura cu 18.000 km/h.

O astfel de viteză ameţitoare ar putea conduce la înlocuirea rachetelor cu bombardierele. Atacuri efectuate de bombardiere antigravitaţionale de la bază până la orice ţintă majoră ar dura mai puţin de cinci minute.

Dacă un război ar izbucni imediat undeva la jumătatea drumului în jurul lumii, un uriaş transport antigravitaţional,

purtând o întreagă divizie de armată sau chiar o armată întreagă, ar putea fi la locul desfăşurării în 40 de minute sau chiar mai puţin."

Observaţiile Maiorului Keyhoe sună foarte asemănător cu cercetările bazate pe bugete ascunse, ce se fac astăzi în domeniul aviaţiei.

Timp de câţiva ani, *Burkhard Heim*[74] a făcut studii pentru a găsi răspunsuri despre enigma gravitaţiei. În cele din urmă, Heim a destăinuit faptul că prin experimentări directe a descoperit un fir pozitiv care ducea spre antigravitaţie. Descoperirea implica un câmp intermediar, care nu era nici electromagnetic şi nici gravitaţional.

Rezultatele, declara Heim, dacă ar fi aplicate zborului în spaţiu, ar conduce la levitaţia directă, transformarea electricităţii în energie cinetică, fără nicio pierdere şi **„ar imuniza ocupanţii şi structurile unui astfel de vehicul împotriva oricărui efect de accelerare a vehiculului, oricât ar fi acesta de mare sau de violent."**

După primul şoc, câţiva oameni de ştiinţă au examinat declaraţia lui Heim. „Modul său de abordare nu este în conflict cu niciuna din legile cunoscute ale naturii şi este în concordanţă cu teoria cuantică." Într-o analiză prezentată în revista britanică *Aeronautica, A. R. Weyl* menţiona:

„Dacă teoriile lui Heim sunt corecte, proprietăţile fantastice puse de obicei pe seama „misterioaselor farfurii zburătoare" nu ar fi de fapt decât fizică adevărată şi o inginerie adecvată."

Prin lucrările lui Heim, având ca ţel găsirea unei *forţe antigravitaţionale* reale, cercetătorii ar putea descoperi noi legi ştiinţifice şi rezultatele lor ar putea invalida vechile teorii. Unii oameni de ştiinţă spun deja, în particular, că faimoasa „teorie

[74] Directorul Institutului German de Cercetări din Domeniul Fizicii de la Goettingen, Germania.

generală a relativității" a lui Einstein s-ar putea dovedi total eronată.

Chiar şi legea lui Newton a devenit subiect de atac. Pe de altă parte, Robert Forward, expert în gravitație la *Compania de Avioane Hughes,* foloseşte teoria lui Einstein pentru a demonstra că este posibil să anulezi parțial câmpul gravitațional al Pământului.

Din păcate, folosind tehnologia existentă în prezent, cantitatea ce poate fi anulată este extrem de mică. Forward prezice că, într-o bună zi, când tehnologia noastră va avansa în mod substanțial, vom fi capabili de **„a crea câmpuri gravitaționale artificiale, conform dorinței noastre".**

Dacă privim avioanele neobişnuite care zboară pe cerul planetei noastre ca o astfel de indicație, atunci înseamnă că antigravitația a fost deja dezvoltată şi folosită cu succes.

Oamenii de ştiință din Finlanda au declarat recent că este posibil ca ei să fi descoperit tehnologia folosită de avioanele secrete, cu finanțare camuflată. Măsurând 12 inch cu totul, se spune că dispozitivul acesta ar reduce în mod semnificativ greutatea oricărui obiect suspendat deasupra lui.

Această declarație, care a fost examinată în mod riguros de oameni de ştiință, ar putea declanşa o revoluție tehnologică, cu condiția ca armata să nu încerce să pună o ştampilă cu „top secret" pe aceste rezultate ale cercetării.

Prin combaterea gravității, forța de cea mai mare ubicuitate în Univers, totul poate fi transformat, de la transport până la generarea curentului electric. *Sunday Telegraph* a aflat că NASA ia foarte în serios această declarație şi finanțează cercetările asupra modului în care efectul antigravitațional poate fi transformat în mijloace de zbor.

Cercetătorii de la *Universitatea Tehnologică Tampere* din Finlanda, care au descoperit efectul, declară că acesta ar putea forma chiar inima unei noi surse de energie, care ar putea fi folosită pentru a conduce fluidele prin turbinele generatoare de

electricitate. Potrivit spuselor lui dr. Eugene Podkletnov, care a condus lucrările de cercetare, descoperirea a fost pur accidentală.

A apărut în timpul unei lucrări de rutină, asupra aşa-numitei *„super conductibilități"*, capacitatea unor materiale de a pierde rezistența electrică la temperaturi foarte joase.

Echipa efectua teste cu un disc rotativ de mare viteză, din ceramică superconductoare, suspendat într-un câmp magnetic cu trei bobine electrice, toate imersate într-un vas de temperatură joasă, numit *criostat.*

„Unul din prietenii mei a intrat în încăpere, fumându-şi pipa," spune dr. Podkletnov. **„A pus fumul de la pipă deasupra criostatului şi am văzut cum fumul mergea spre tavan tot timpul. Era uimitor, nu găseam nicio explicație."**

Testele au arătat o mică scădere de greutate a obiectelor plasate peste acest dispozitiv, ca şi când ar fi creat un scut, protejând obiectul de efectele gravitației, un efect considerat imposibil de cei mai mulți oameni de ştiință.

„Am crezut că ar putea fi o greşeală," a spus dr. Podkletnov „dar am luat toate măsurile de precauție." Cu toate acestea, efectul bizar continua să persiste. Echipa a descoperit că până şi presiunea aerului pe verticală, deasupra dispozitivului, a scăzut uşor, cu un efect detectabil direct deasupra dispozitivului, la orice nivel, la toate etajele laboratorului.

Echipa finlandeză este deja în curs de a-şi lărgi programul pentru a vedea dacă efectul antigravitațional poate fi mărit. În cursul ultimelor sale experimente, echipa a măsurat o scădere cu 2% a greutății obiectelor suspendate deasupra dispozitivului, care se dublează dacă se mai suspendă încă un dispozitiv deasupra.

Dacă echipa poate să mărească acest efect în mod substanțial, implicațiile comerciale sunt enorme. Aceasta în cazul în care guvernul secret nu încearcă să oprească cercetările suplimentare ale oamenilor de ştiință civili.

Deşi, aparent, Războiul Rece s-a încheiat, un motiv pentru care Statele Unite se simt obligate să construiască un avion secret şi arme neobişnuite este acela că alte state ar putea dezvolta propriile lor arme neobişnuite.

În februarie 1992, preşedintele Rusiei, Boris Elţîn, a propus Statelor Unite şi Naţiunilor Unite să creeze un scut global de apărare.[75]

Unii s-ar putea mira, gândindu-se cam ce anume ar fi putut ruşii să construiască în ceea ce priveşte tehnologia armelor spaţiale, deoarece Statele Unite au pretins că sovieticii nu au fost în stare să ţină pasul cu dezvoltarea tehnologică de nivel înalt.

Un adevăr puţin cunoscut este acela că ruşii au început să implementeze un sistem de apărare operaţional de tip „Războiul Stelelor" încă din 1977, sistem care s-a mărit şi s-a îmbunătăţit cu mult de atunci încoace.

Este vorba de o triadă spaţială, construită în jurul razelor cu încărcătură de particule ionizate, armelor cu particule de înaltă energie şi şi a armelor cu neutroni.

În septembrie 1977, ruşii au început să lanseze pe orbita terestră sateliţi de distrugere cu piloţi, numiţi **„Interceptori Cosmici"**, înarmaţi cu arme cu raze.

Până în aprilie 1978 existau cam treizeci şi şase de sateliţi pe orbită, despre care se spunea că, până la acea dată, distruseseră toţi sateliţii americani de spionaj şi de detectare imediată.

Pe 27 septembrie 1977,[76] un Interceptor Cosmic de pe orbita Pământului folosea o armă cu rază de particule cu neutroni, pentru a nimici o bază americană secretă, echipată cu rază

[75] Scutul spaţial propus de preşedintele Boris Elţîn era bazat exclusiv pe tehnologie rusească.

[76] Datele de mai jos sunt şi confirmate, dar şi infirmate de diverse alte multe surse.

laser, care era aproape în stadiu operaţional, în Craterul Copernicus, pe Lună.

Apoi, ruşii au construit[77] rapid propriile lor baze militare pe Lună. Aceasta a fost a doua ramificaţie din triada lor spaţială, începută pe 4 octombrie 1977, cu şapte baze de arme cu rază de particule pe partea vizibilă a Lunii şi cu trei baze secundare pe partea invizibilă a Lunii.

Primul test al unei arme dintr-o bază situată pe Lună a avut loc pe 19 noiembrie 1977, în mod ironic, cam în acelaşi timp cu lansarea filmului „Războiul Stelelor", cu celebra lui armă „Death Star" (Steaua Morţii).

Ruşii ţinteau un ochi al ciclonului lângă India. Dar au calculat greşit devierea razei de către câmpul magnetic al Pământului şi raza a lovit oceanul prea aproape de ţărm, producând un val de maree extrem de puternic, care a ucis sute de oameni în zona Bangladeshului indian[78].

O explozie de astfel de raze încărcate de particule, emise de două sau mai multe baze ruseşti de pe Lună, într-o succesiune rapidă, ar fi creat efectul distructiv al unei bombe cu hidrogen.

A treia ramificaţie a triadei armelor spaţiale ruseşti este constituită din „Cosmosfere". Cosmosferele din prima generaţie se constituiau din platforme de arme care erau *Electrogravitice*, alimentate de reactoare nucleare.

Navele erau poziţionate orizontal de capetele de rachetă şi erau invizibile radarului pe o distanţă de circa 40 de mile, probabil datorită unui strat absorbant de radiaţie radar aplicat pe suprafaţa lor, de tip Stealth.

Cosmosferele erau înarmate cu armament cu raze cu încărcătură de particule şi echipate cu „dispozitive de depistare psy-

[77] Aceste date, ca şi cele ce urmează, sunt foarte controversate, fiind des întâlnite la cei ce activează în zona „Teoriei conspiraţiei".

[78] Să ne amintim de Katrina şi fenomenele meteoclimatice extreme din estul şi sud-estul Asiei din ultimii ani.

cho-energetice", care se reglau în funcție de semnătura atomică a unei ținte sau a unui obiect și nu puteau fi bruiate.

Unele dintre aceste echipamente erau înarmate de asemenea cu dispozitive de distorsionare a creierului, folosind micro-unde.

Pe la sfârșitul anului 1977 și începutul lui 1978, a apărut un ciudat bombardament de zgomote aeriene de-a lungul coastelor Statelor Unite. Aceste bubuituri aeriene nu au fost niciodată explicate în mod satisfăcător, nici de guvernul Statelor Unite, nici de instituțiile științifice sau de agențiile de știri.

Exploziile misterioase nu au putut fi identificate în mod pozitiv cu niciun fel de avion de transport supersonic (SST) sau alt tip de avion și, fără îndoială, nivelul lor de zgomot era mult mai ridicat decât cel al unui avion sonic.

Giganticele bubuituri aeriene erau de fapt produse de *Cosmosferele* ruseşti, care trăgeau, folosind raze de particule, în atmosferă.

Scopul principal al oricărui sistem de apărare de tip „Războiul Stelelor" este de a proteja țara împotriva unui atac nuclear. În week-end-ul din 20 ianuarie 1980, Cosmosferele ruseşti tocmai au îndeplinit o astfel de misiune.

Un prim atac nuclear executat de Statele Unite împotriva Rusiei a fost comandat cu un total de 82 avioane secrete, dintre cele produse cu bugete ascunse.

Potrivit rapoartelor, aceste avioane se puteau strecura până la țărmul unei țări, prin apă[79], puteau ieși la suprafață, își puteau schimba configurația[80], decolau și zburau la nivelul copacilor, spre țintele lor.

[79] Submarine dotate cu avioane la bord. Primele astfel de submarine au fost realizate de japonezi spre sfârșitul Războiului al Doilea Mondial, sub indicativul de I-88. Capturate de U.S. NAVY și revendicate de ruși, aceste submarine au fost studiate și apoi sabordate de americani în Oceanul Pacific. Rușii nu au avut sub nicio formă acces la ele.

[80] Avioane cu decolare și aterizare verticală (DAV), cu decolare și aterizare scurtă (DAS) și avioane cu aripi pivotante (AAP).

Aceste nave performante (Subcraft) au fost trimise spre Marea Caspică și de acolo spre partea de nord a Norvegiei.

Târziu, sâmbătă noaptea, ora Washingtonului, un semnal codat a fost transmis acestor Subcraft-uri, de a continua operațiunea, conform planificării.

În momentul respectiv, contingentul nordic al Subcraft-urilor se afla în Marea Albă. Contingentul sudic atinsese capătul nordic al Mării Caspice. Se luminase de ziuă deja, duminică dimineața, pe data de 20, pentru contingentele Subcraft.

Comanda pentru ele era să aștepte în timpul zilei sub apă, ascunse vederii. Apoi, după lăsarea nopții, ar fi trebuit să își continue atacul, apropiindu-se de țintele stabilite. Subcraft-urile mențineau o tăcere radio perfectă.

De asemenea, se aflau suficient de adânc în apă pentru a fi invizibile din aer, fie ochilor, fie radarelor, menținându-se pe linia de coastă în ape nu prea adânci, astfel că *sonarele ruseşti* nu le puteau depista.

Rușii, folosind mijloace și tactici de dezinformare, își amplasaseră forțele navale în Marea Arabiei, pretinzând a fi fost înșelați de disimulările organizate de Statele Unite cu navele portavion.

În modul acesta, rușii au încurajat Pentagonul să lanseze Subcraft-urile către țintele lor.

Dar, Subcraft-urile performante, construite cu bugete ascunse, au fost depistate de către Cosmosferele ruseşti, folosind „dispozitivele de depistare psycho-energetice".

Curând după ora 1:00 a.m., duminică dimineața, EST, Cosmosferele au început să tragă, folosind armele lor de raze încărcate cu particule.

În momentul acela erau zece Subcraft-uri în Marea Albă. Fiecare a dispărut într-o trombă de apă albă, orbitoare, în abur, fum și foc.

În nordul Mării Caspice erau 19 Subcraft-uri care au avut și ele aceeași soartă. În felul acesta a fost prevenit ceea ce putea

deveni *un groaznic holocaust* nuclear care ar fi putut acoperi lumea întreagă.

Rusia continuă să păstreze sistemul lor de arme exotice. Costurile pentru Rusia au fost, din nefericire, extrem de mari. Problemele pe care Rusia le are cu propria economie s-ar putea datora costurilor uriaşe de menţinere a sistemului lor defensiv.

A treia generaţie de **Jumbo Cosmosfere** a fost instalată prima dată în aprilie 1981, în paralel cu *prima navetă spaţială*[81] a Statelor Unite.

Jumbo Cosmosferele sunt mult mai mari decât modelele primei generaţii şi folosesc pentru a se deplasa propulsie electromagnetică în loc de rachete cu explozie.

În 1984, Jumbo Cosmosferele ruseşti au capturat doi sateliţi de comunicaţii imediat după lansarea acestora de misiunea nr.10 a Navetelor Spaţiale ale Statelor Unite.

Ruşii au depistat proiectile anti-satelit, montate pe unul dintre aceşti sateliţi şi au scos ambii sateliţi de pe orbita lor proprie pe orbite inutile.

Acum, aţi putea fi curioşi deja, ce fel de formă ia această energie şi de unde poate fi obţinută.

De asemenea, v-aţi putea mira de ce nu aţi auzit de această descoperire uimitoare mai înainte. Răspunsurile la astfel de întrebări sunt foarte simple:

1. **Energia este ENERGIE LIBERĂ**[82]**!**

2. Este disponibilă pretutindeni în jurul vostru – chiar şi din aer, pur şi simplu.

3. Iar motivul pentru care nu vi s-a spus nimic despre ea, este că există o uriaşă conspiraţie, foarte perversă, din partea

[81] Prima navetă de testare s-a numit Enterprise, urmată de prima navetă spaţială operaţională – Space Shuttle, care a fost Columbia, apoi Challenger, Atlantis, Discover şi Endeavour. Columbia şi Atlantis au explodat în cursul misiunilor spaţiale. Explicaţiile date de NASA tragediilor nu au convins pe prea mulţi investigatori. Naveta spaţială rusească se numea BURAN.

[82] Free Energy.

unui complex militar-industrial, pentru a păstra orice informaţie despre existenţa acesteia ca pe un secret extrem de bine ascuns „maselor de proşti", despre care se crede că ar trebui să rămână într-o totală ignoranţă, astfel ca „interesele corporatiste" să poată continua să se lăfăie în profituri uriaşe pe seama vieţii – în principal a noastră[83].

Au ieşit la suprafaţă rapoarte care spun că sovieticii ar fi avut întâlniri cu OZN-urile şi extratereştrii. După ce Mihail Gorbaciov a dizolvat administraţia ultrasecretă a KGB-ului în 1991, materiale secrete ale acestui departament şi-au găsit drumul spre CIA.

După cum a raportat revista canadiană de mare prestigiu şi autoritate *Canadian Weekly World News*[84], serviciile de informaţii din Statele Unite au obţinut un dosar[85] de 250 de pagini despre atacul unui OZN asupra unei unităţi militare din Siberia.

Dosarul conţine nu numai multe fotografii şi desene de documentare, dar, de asemenea, şi mărturii ale participanţilor la evenimente. Unul dintre reprezentanţii CIA se referea la acest caz ca la o „imagine terifiantă a răzbunării din partea creaturilor extraterestre, imagine care face să îţi îngheţe sângele în vine."

Potrivit materialelor KGB, un OZN care zbura la joasă înălţime, de forma unei farfurii, a apărut deasupra unei unităţi militare care efectua manevre de rutină, de instrucţie militară. Din motive necunoscute, cineva a lansat pe neaşteptate o rachetă sol-aer şi a lovit OZN-ul. A căzut pe pământ, nu prea departe şi cinci humanoizi scunzi cu „capete mari şi ochi mari şi negri" au ieşit din navă.

[83] Revista canadiană de ştiri din lumea întreagă.

[84] *Revista Canadiană Săptămânală de Ştiri din Lumea Întreagă* – subliniem că este o revistă ce promovează ştirile de senzaţie.

[85] Vezi în lucrarea *OZN – În arhivele militare secrete*, Lt. col. Lawrence T. Tucker, Lt. col. Emil I. Străinu, Editura Majadahonda Bucureşti, 1995, capitolul: *Când ruşii doboară OZN-uri.*

Se afirma, în declarațiile celor doi soldați care au rămas în viață că, după ce s-au eliberat din epava distrusă, extratereștrii s-au apropiat unul de celălalt și „s-au transformat într-un singur obiect care a luat forma unei sfere". Obiectul a început să bâzâie și să șuiere cu putere, apoi a devenit alb strălucitor.

În câteva secunde, sfera a crescut mult mai mare și a explodat, aprinzându-se cu o flacără extrem de luminoasă. În aceeași clipă, 23 de soldați care au urmărit fenomenul au fost transformați în stane de piatră[86]. Doar doi soldați care se aflau adăpostiți, și au fost mai puțin expuși exploziei luminoase, au supraviețuit.

Raportul KGB[87] continuă, spunând că rămășițele OZN-ului și „soldații pietrificați" au fost transferați la un institut de cercetări științifice secret, de lângă Moscova.

Specialiștii presupun că o sursă de energie, încă necunoscută pământenilor, a schimbat instantaneu structura organismelor vii ale soldaților, transformându-i într-o substanță a cărei compoziție moleculară nu este diferită de cea a calcarului.

Un reprezentant CIA a declarat: **„Dacă dosarul KGB corespunde realității, acesta este un caz extrem de amenințător. Extratereștrii dețin astfel de arme și o tehnologie care merg mult peste presupunerile noastre. Ei pot cu adevărat să se apere dacă sunt atacați."**

Numărul din 31 martie 1997 al săptămânalului *Defense Weekly*[88] a povestit întâmplarea, cu titlul *„Forțele Aeriene se organizează pentru un război de ofensivă"*. Potrivit acestui articol, Forțele Aeriene ale Statelor Unite au creat postul de director adjunct pentru operațiuni de informare.

O divizie de *„Informații Strategice de Ofensivă"* va fi creată sub conducerea noului director adjunct. Divizia va avea codul

[86] Destructurarea apei.
[87] Securitatea sovietică, vezi lucrarea citată la punctul 83.
[88] Săptămânalul Apărării.

organizațional AF/XOIOW și va fi condusă de lt. col. *Jimmy Miyamoto*.

Articolul admite că informațiile strategice de ofensivă, care implică atacuri asupra unor ținte atât militare cât și civile, este totuși unul dintre aspectele cel mai puțin discutat în ce privește acțiunile Forțelor Aeriene, atât în ceea ce privește organizarea, educarea, cât și echiparea serviciilor create special pentru stăpânirea informațiilor.

Noul birou de operațiuni pentru culegerea de informații se va coordona cu Pentagonul (Joint Chiefs of Staff), cu Agenția Națională de Securitate, Agenția de Informații a Apărării (Defense Intelligence Agency), Agenția Centrală de Informații (Central Intelligence Agency), Oficiul Național de Recunoaștere (National Reconnaissance Office), Biroul de Recunoaștere pentru Apărare Aeropurtat (Airborne Defense Reconnaissance Office) și Agenția Națională pentru Imagistică și Cartografiere (National Imagery and Mapping Agency).

Noi eforturi pentru cercetare sunt inițiate pentru a sprijini acest program, incluzând muniția Lethal HPM.

Biroul de Cercetare Științifică al Forțelor Aeriene ale Statelor Unite lucrează la dezvoltarea unui echipament de mici dimensiuni, cu costuri suportabile, pe bază de laser și microunde de mare putere, pentru vehicule aeriene, fără ființe umane la bord, ca și acelea care sunt probabil testate la *Complexele Groom Lake*[89] în Nevada, la facilitățile *General Aerodynamics* de lângă El Mirage Dry Lake, pe terenurile situate la nord de secțiunea transversală radar a lui McDonnel-Douglas[90] lângă *Llano*, California.

Aceste vehicule ar putea fi folosite pentru a executa o seamă de misiuni diferite, inclusiv interceptarea comunicațiilor inamicului și monitorizarea sistemelor computerizate.

[89] AREA 51 – Zona 51.
[90] Lângă Llano, California.

Viruşi destinaţi sistemelor de software sunt în curs de dezvoltare pentru a fi plasaţi în link-urile de informaţii sau în armele inamice. Aceşti viruşi vor rămâne inactivi până când vor fi activaţi de sateliţi, radare de avioane sau echipamente de bruiaj etc.

În momentul activării, virusul va acţiona, făcând echipamentul neutilizabil, sau, mai bine, „ar putea să apară o foarte subtilă modificare pentru o perioadă finită de timp". O întreagă reţea naţională ar putea fi complet distrusă printr-o inserţie atentă a unuia sau a mai multor **viruşi distructivi**.

Un sistem de apărare împotriva unui virus de computer este aproape fără speranţă deoarece tipuri noi de virusuri sunt dezvoltate în permanenţă. De îndată ce se elaborează un **program antivirus**, apare o nouă generaţie de viruşi pentru care nu există remediu în acel moment.

Acest articol descrie un program de operaţiuni de strategie şi psihologice quasi-informaţional care a fost discutat în cadrul Forţelor Aeriene după Furtună în Deşert. **Proiecţii holografice**[91] implică proiecţia unei imagini tridimensionale capcană sau chiar a unui „dumnezeu supărat" (imagistică religioasă) deasupra unui câmp de bătaie.

Pentagonul a listat proiecţiile holografice în mod deschis, ca parte a programului său de arme **„non-letale"**. Cu toate acestea, încă din 1994, acest program a dispărut din vedere, în mod evident un efort „camuflat", spune *Defense Week*[92].

În concluzie, articolul aminteşte că Şcoala şi Centrul Special de Război al Armatei JFK au făcut dezvăluiri la sfârşitul anului 1991 privind intenţia de a dezvolta un Sistem de Holograme PSYOPS cu capacitatea de „a proiecta mesaje convingătoare şi *imagini tridimensionale* de nori, fum, picături de

[91] Vezi Emil **Străinu**, *Războiul Magicienilor*, Editura Gamian, Bucureşti, 1993.
[92] Revista săptămânală de apărare.

ploaie, clădiri. Utilizarea hologramelor ca mesaj convingător va avea aplicabilitate la scară planetară.[93]"

În 1984, Preşedintele Reagan, într-o conferinţă publică, a lăsat să îi scape în mod deliberat, sau poate din greşeală, comentariul că este posibil ca, într-o zi, lumea întreagă să se unească pentru a *lupta împotriva ameninţărilor venite din spaţiu*.

Acest comentariu a fost urmat de o serie de remarci referitoare la fenomenul OZN şi extratereştrii, făcute în cele din urmă zile ale termenului său ca preşedinte la Casa Albă.

Informaţiile fundamentale, cele care dezvăluiau existenţa operaţiunii **Majestic-12**, vorbeau despre OZN-uri prăbuşite, despre fiinţe extraterestre şi bazele lor secrete din Statele Unite. Acestea au fost obţinute prin *Actul referitor la libertatea informaţiei* din dosarele CIA, NSA, FBI, Departamentul de Stat şi (USAF) Forţele Aeriene ale Statelor Unite.

Aceste documente dezvăluie natura „Ultrasecretă" a operaţiunii Majestic-12. De asemenea, se adevereşte faptul că, descoperiri ştiinţifice, datând din diverse perioade, au fost ascunse populaţiei, precum şi faptul că se realizaseră deja atât comunicaţii cât şi relaţii cu fiinţe extraterestre.

Convingerea că guvernul secret a construit baze subterane este larg răspândită în comunitatea care crede în conspiraţia OZN-urilor. Există zvonuri care spun că o parte din aceste baze a fost cedată extratereştrilor de către acest guvern ocult.

Nu există nicio îndoială că aceste baze subterane există. În cartea sa *Baze şi tunele subterane*[94], dezvăluie faptul că astfel de facilităţi au ajuns la cunoştinţa publicului ca urmare a destrămării Uniunii Sovietice, incluzând şi facilităţile de pe *Muntele Weather* din Virginia.

Ceea ce ar putea să pară surprinzător unora, este faptul că aceste facilităţi de la Muntele Weather, iniţial înfiinţate ca o

[93] Vezi Emil Străinu, *Exerciţii de magie*, Editura Triumf, Bucureşti, 2009.
[94] Richard Sauder.

Casă Albă destinată pentru a funcționa în condițiile unor cazuri de urgență, neprevăzute, se află sub administrarea Agenției Federale de Management a Urgențelor[95] (FEMA).

În 1989, un articol publicat în revista *Știri din Statele Unite și Rapoarte Internaționale* menționa faptul că FEMA și Pentagonul administrau cam 50 de posturi de comandă secrete[96], aflate în subteran, inclusiv Muntele Weather, precum și o facilitate de sprijin numită „Raven Rock" sau „Baza R" aflată lângă granița Maryland – Pensylvania.

Acest loc se află relativ aproape de reședința prezidențială de la *Camp Davis*, despre care se crede că ar avea propriul său complex subteran. Sauder subliniază faptul că dacă un astfel de complex ar exista, este cel puțin de presupus că cele două complexe subterane ar fi legate. Cu toate acestea, se pare că aici este vorba pur și simplu de speculații.

O parte din dificultățile pe care cineva le-ar întâmpina în încercarea de a dezlega acest mister, ar fi legată de faptul că aici este vorba chiar de apărarea națională. Facilitățile subterane, construite în prima fază, păreau a fi aparent conectate la **programul de teste nucleare**, cu unele planuri mai complexe, schițând depozitul aflat la un nivel foarte adânc, special pentru silozul de rachete **MX**.

Unele din aceste planuri includeau echipamente de găurit mecanic, care ar fi fost utilizate pentru a săpa tunele spre suprafață, prin molozul produs în urma unui eventual atac nuclear, remorcând în spatele lor rachetele MX. Odată ce aceste echipamente ar fi ajuns la suprafață, s-ar fi dat la o parte din drum și ar fi creat spațiu liber rachetelor pe care le aveau în spate, care ar fi putut fi lansate în scop de răzbunare.

În mod evident acestea sunt scenarii legate de sfârșitul lumii, mai degrabă subiecte de *„science-fiction"* și par a atinge doar la suprafață ceea ce a fost de fapt adevărata intenție în

[95] Agenție cunoscută sub sigla celebră a amatorilor de conspirații de FEMA.
[96] În prezent sunt mult mai multe.

ultimele patru decade. Sauder dezvăluie faptul că cei cuprinși în comunitatea U.S. Intelligence deveniseră conștienți de existența unui sistem de tunele sub orașul Moscova, pe care conducătorii țării l-ar fi putut folosi pentru a supraviețui unui eventual atac nuclear. Acest lucru a devenit cunoscut la începutul anilor 1960 și putea fi speculat într-un mod rezonabil pentru a depune eforturi imediate în scopul de a construi facilități similare pentru conducătorii Statelor Unite.

Dar, pentru a fi eficiente, aceste facilități trebuiau să fie complet secrete. Pentru a realiza acest lucru, trebuiau dezvoltate tehnologii speciale care ar fi fost capabile de construirea unor astfel de facilități subterane și, în același timp, trebuiau aplicate anumite metodologii, în așa fel încât acestea ar fi permis construcțiilor să rămână neobservate de cei care locuiau în zonele apropiate.

Pentru a înțelege semnificația a ceea ce se putea realiza, putem privi la istoria legată de *Hotelul Greebrier*, în White Sulpher Springs, West Virginia. Când acest subiect a ieșit la iveală, în 1992, doar șase membri ai Congresului cunoșteau amplasamentul exact și construcțiile zonelor de locuințe, a sălilor de ședințe, a centrului de calculatoare și de echipamente de comunicații, instalate într-un complex subteran al acestui hotel.

Intrarea în interiorul acestor facilități era protejată de două porți a câte 20 de tone fiecare și întreaga construcție fusese proiectată pentru a adăposti membrii Congresului American în cazul unui atac. Se poate doar specula cam în ce fel membrii Congresului ar fi fost notificați asupra necesității de a călători spre munții din West Virginia în caz de urgență.

Nu numai că aceste facilități există, dar ele se găsesc chiar în subteranul zonei unde o întreagă comunitate își desfășoară activitatea, fără a avea vreo informație asupra existenței acestor obiective. Un raport al firmei *Bechtel* din 1974 includea astfel

de propuneri pentru tehnici de forare precum „Plasma", „Microunde", „Tun cu raze electronice" şi „Dezintegrare electrică".

Aici nu e vorba de pure speculaţii în cadrul unor încercări de a crea proiecte. Cercetările lui Sauder arată că au fost emise patente pentru tehnologie subterană în favoarea Comisiei Energiei Atomice a Statelor Unite şi pentru Administraţia Statelor Unite pentru Cercetarea şi Dezvoltarea Energiei.

Nu există evidenţe ale construcţiei, dar echipamentul de forare ar fi putut folosi un reactor atomic răcit cu metal lichid, cu scopul de a genera suficientă căldură pentru a-şi face drum prin stâncă prin topire, aşa cum un vierme se strecoară prin pământ, lăsând în urmă un tunel cu suprafaţă de sticlă.

Din nou, acest lucru sună a „science-fiction", dar se pare că o parte a acestei tehnologii este deja patentată. Trebuie menţionat faptul că biroul de patente al Statelor Unite emite patente doar bazate pe tehnologie viabilă şi nu pentru ceea ce „ar putea fi posibil".

Acest fapt ne conduce la speculaţii ulterioare despre tunele vaste care ar fi fost create, legând baze subterane necunoscute. Dacă astfel de baze subterane necunoscute au fost construite, existenţa acestor tunele reprezintă desigur o posibilitate foarte probabilă. Sauder admite că acestea ar face parte dintr-o tehnologie finanţată cu bugete camuflate şi prin urmare nu există detalii disponibile.

Unul dintre planurile de apărare propuse impunea crearea de sute de mile de astfel de tunele în statele din vest. Cu toate acestea, nu există evidenţe că astfel de planuri ar fi fost duse la îndeplinire. Unele proiecte, schiţate pe hârtie, arată crearea unor facilităţi la mai mult de o milă şi jumătate în adâncime, dar, din nou, nu există informaţii care să demonstreze că aceste proiecte au fost realizate.

Globuri strălucitoare de lumini ce pluteau în aer şi emiteau lumini scânteietoare au devenit o imagine familiară pe cerul celor două Americi, precum şi în diverse ţări din lume, fără ca

existenţa acestor obiecte, care au devenit cunoscute ca OZN-uri, să fi fost confirmată în mod oficial.

În timp ce ne-am aştepta să găsim agenţiile de informaţii şi cele ale Pentagonului implicate în construcţia facilităţilor subterane, participarea altora precum FEMA (Federal Emergency Management Agency), NSA (Fundaţia Naţională pentru Ştiinţă), FHA (Administraţia Federală a Autostrăzilor), UMTA (Autoritatea de Tranzit Urban în Masă) şi a altora, este totuşi o surpriză.

Fără îndoială, unele facilităţi existente sunt proprietatea unor contractanţi din domeniul apărării şi nu a guvernului federal, ceea ce sporeşte complexitatea acestei ciudate încrengături.

Sauder consideră că această tehnologie a fost folosită deja de atât de mult timp, încât unele facilităţi au ajuns să fie complet depăşite. Una din aceste facilităţi, din New England, a fost chiar afişată spre vânzare de o firmă de tranzacţii imobiliare. Preţul pentru o astfel de facilitate subterană, folosită, era de $250,000 şi, având în vedere costul real, era vorba probabil de o potlogărie.

Unul dintre subiectele cele mai interesante se referă la ceea ce ar putea exista, mai degrabă decât ceea ce a fost deja dovedit că există. Sauder a descoperit documente din 1980, pregătite de Laboratoarele Los Alamos şi de Universitatea A&M Texas (sub un contract cu NASA), care abordează folosirea „maşinilor nucleare de construit tunele" pentru a realiza tunele în solul Lunii. Acestea ar fi fost făcute pentru a crea un mediu adecvat unei colonii lunare, ocupată de oameni.

Costul unui astfel de proiect a fost estimat la circa $50 milioane pentru a se crea maşina de săpat tunele şi între $155 milioane şi $2,3 miliarde pentru a o transporta pe suprafaţa Lunii. În timp ce aceste cifre par foarte mari, ele reprezintă doar o *fracţiune a bugetului secret* care ar fi fost folosit pentru a finanţa un astfel de proiect, evident situat în afara posibilităţii de investigare amănunţite a opiniei publice.

Fenomenele recente ale unor presupuse răpiri, efectuate de OZN-uri, au pus problema existenței unor dovezi care probau faptul că nu extratereştrii erau cei responsabili pentru astfel de răpiri. În cadrul unui articol intitulat: *Dovada răpirilor efectuate de armată a unor presupuse victime ale OZN-urilor*[97], autorul citează informații care dovedesc că cei răpiți erau duşi în baze subterane secrete de către ființe umane. Unii dintre cei răpiți îşi amintesc că au văzut personal militar sau al serviciilor de informații în aceste facilități secrete.

Cei mai mulți dintre cei răpiți au raportat implicarea personalului militar sau al serviciilor de informații după ce au văzut elicoptere secrete, zburând deasupra caselor lor. De exemplu, Debby Jordan[98] menționează, într-o notiță din cartea ei intitulată *Răpită!* că a fost amețită de un presupus prieten, care a dus-o apoi într-un spital subteran, unde a fost examinată de un medic care i-a scos un implant din ureche.

Experiențele legate de răpiri ale lui Leah Haley şi Katharina Wilson sunt pline de întâlniri ce se desfăşurau în **baze militare subterane**. Unele dintre experiențele Katharinei Wilson sunt comparabile cu experimentele legate de **controlul asupra minții** umane.

A retrăit experiența unor secvențe din copilărie. Îşi amintea un moment când se afla într-un spital. Aici a fost forțată să intre într-un fel de container, folosit probabil pentru experimente de modificare a comportamentului uman.

Cei care au trecut prin astfel de experiențe *descriu activitatea unor elicoptere secrete*, precum şi apariția unor autobuze sau dube ciudate în apropierea casei celor răpiți, relatează despre *expunerea la câmpuri electromagnetice* puternice care afectează orientarea.

Cei răpiți mai prezintă faptul că au fost *drogați* şi transportați cu elicopterul, autobuzul sau camionul spre o clădire necu-

[97] Autor dr. Helmut Lammer.
[98] Debbz Jordan, *Abducted.*

noscută sau către o facilitate militară subterană. De obicei după răpire apăreau efecte fizice neplăcute precum amețeala sau chiar starea de vomă.

Există astfel de diferențe față de modul în care apărea răpitorul. În majoritatea cazurilor când era vorba într-adevăr de o răpire de către un OZN, ființa apărea printr-o *fereastră închisă*, printr-un perete sau cel răpit avea senzația unei prezențe stranii în încăperea unde se afla.

Cei mai mulți dintre cei răpiți au raportat faptul că *erau paralizați de puterea mentală* a ființelor extraterestre. În *cazul răpirilor efectuate de forțe militare secrete*, cei răpiți au declarat că li s-a făcut o injecție cu o seringă. Este foarte interesant, cei care raportează că ar fi fost răpiți de forțele militare secrete menționează faptul că au fost examinați de doctori ființe umane, în camere rectangulare şi nu în *camere sterile, rotunde*, aşa cum apare în descrierea celor răpiți de OZN-uri.

Camerele, holurile, mobila descrise de cei răpiți de armată sunt similare saloanelor, laboratoarelor sau facilităților de cercetare specifice spitalelor terestre şi *nu au nimic de a face cu OZN-urile.*

Trebuie să avem în vedere şi posibilitatea ca unele informații pe care le obținem de la cei răpiți de forțele militare să fie povestiri mascate, induse de un proces de hipno-programare efectuat de *psihiatri militari.*

Există, de asemenea, posibilitatea ca, în timpul răpirii, personalul militar să folosească măşti de cauciuc cu aspect de extratereştri, precum şi diverse efecte speciale. *Katharina Wilson* povesteşte de reveniri ale memoriei în care crede că ținea în mâini o mască de cauciuc cu fața unui extraterestru.

Aceste fapte conduc la varianta în care cred unii *cercetători ai controlului minții umane* cum că toți oamenii răpiți de extratereştri sunt de fapt folosiți în experimente secrete ale controlului minții sau experimente la nivel genetic, puse la punct de

un puternic departament secret al guvernului Statelor Unite. Dar rămân totuşi câteva întrebări ce îşi cer răspunsul:

A. Dacă toate răpirile efectuate de extratereştri sunt cu adevărat o acoperire pentru unele experimente secrete ale controlului minţii sau experimente la nivel genetic, similare celor din **Proiectul Lebensborn** al Naziştilor, atunci de ce persoanele răpite raportează implicarea forţelor militare sau ale serviciilor secrete, cam de la începutul anilor optzeci şi nu mai devreme?

Ar trebui să vedem ceva în neregulă în acest model, deoarece tehnologia de control a minţii ar trebui să fie mult mai avansată în anii nouăzeci, decât era în anii şaizeci sau şaptezeci.

B. De ce există victime ale controlului minţii care au implanturi şi sunt folosite pentru testarea armelor secrete, dar nu au nimic de a face cu fenomenul OZN sau răpirile extratereştrilor? Se pare că programele legate de controlul minţii nu ar avea nevoie de răpiri efectuate de OZN-uri ca poveste de acoperire, deoarece, oricum, nimeni nu crede istoriile unor victime obişnuite ale controlului minţii, deşi ei deţin radiografii unde oricine poate să vadă existenţa unor obiecte nefireşti în capul lor.

C. Dacă toate răpirile efectuate de OZN-uri sunt o acoperire pentru experimentele de control a minţii, atunci de ce sunt forţele militare interesate în controlul ginecologic al femeilor răpite?

Desigur, oamenii de ştiinţă ar trebui să investigheze toate posibilităţile, deoarece unele dintre persoanele răpite de OZN-uri ar putea fi victime a căror minte este sub control sau victime ale unor experimente genetice în proiecte secrete.

Pe de altă parte, mai există o posibilitate care este şi mai plauzibilă în ce priveşte implicarea forţelor militare în fenomenul răpirilor de către OZN-uri, deoarece se descrie modelul răpirilor de către unităţile militare cu mult mai bine.

Răpirile secrete efectuate de forţele militare ar putea fi chiar proba că **anumite forţe secrete militare sau unităţi de in-**

formaţii au efectuat operaţiuni încă de la începutul anilor optzeci, în America de Nord, şi sunt implicate în monitorizarea şi răpirea acelor persoane despre care se presupune că au fost răpite de extratereştri.

La începutul anilor optzeci, s-au disponibilizat sume mari de bani pentru a fi folosite în proiecte militare ultra-secrete, precum **Iniţiativa Apărării Strategice**[99]. Acele forţele de acţiune despre care am pomenit ar fi putut fi finanţate folosind o parte din aceşti bani.

Se pare că acestea aveau un mare interes în investigarea răpirilor de fiinţe umane efectuate de OZN-uri. La un moment dat, relativ la scurt timp după experienţa unei răpiri de către un OZN, casele victimelor erau monitorizate, persoanele respective erau răpite şi li se făceau implanturi folosind probabil dispozitive militare. Implanturile erau folosite pe persoane chiar cu cincizeci de ani în urmă.

Un caz bine documentat, care relatează despre implantarea unui dispozitiv electronic într-o victimă, este cel al lui Robert Naeslund. Dl. Naeslund pretinde că a suferit un implant, fără a fi în prealabil încunoştinţat de acest lucru, în timpul unei operaţii, în Suedia. El deţine o radiografie care arată clar că în creierul lui se află un dispozitiv în formă de ciupercă.

De asemenea, pretinde că această operaţie a fost efectuată de Dr. *Curt Strand*, care a inserat dispozitivul în capul său prin nara dreaptă. Este interesant de ştiut că persoanele răpite de OZN-uri au relatat încă din anii şaizeci despre modul în care fiinţele extraterestre au realizat implanturi, plasând mici *obiecte deasupra nasului*, folosind nările şi zona sinusoidală.

Se pare că armata ar fi în căutarea unor posibile *implanturi ale extratereştrilor*. Interesul lor legat de domeniul ginecologic, la femeile răpite, ar putea fi explicat, în cazul în care se caută presupuşi *embrioni de extratereştri* sau hibrizi, deoarece

[99] Strategic Defence Initiative – SDI – Războiul Stelelor.

majoritatea femeilor răpite au constatat lipsa embrionilor sau fetuşilor.

Oricum, un lucru este foarte clar şi anume că aceşti oameni, membri ai echipelor de acţiune, sau oricine s-ar afla în spatele acestor răpiri, folosesc o tehnologie avansată de control a minţii, testată în mod ilegal asupra unor persoane care chiar nu au nimic de a face cu răpirile executate de extratereştri.

Duminică dimineaţa, pe data de 2 aprilie 1978, o explozie misterioasă a speriat comunitatea canadiană din Lance Cove, Bell Island, Newfoundland. Fulgere de lumină alb-argintie au izbucnit din cer, zgâlţâind casele pe o suprafaţă de multe mile împrejur.

Sistemul electric al oraşului a căzut şi multe case au trecut prin experienţa unor căderi bruşte de tensiune care au produs explozii ale televizoarelor şi au făcut ca prizele electrice să zboare din pereţi. Această explozie neobişnuită a fost detectată şi de sateliţi, înregistrată ca *„o posibilă explozie nucleară"*.

Rapoarte despre misterioasele bubuituri şi „explozii aeriene" au fost înregistrate de-a lungul coastelor estice ale Statelor Unite şi ale Canadei în perioada anilor 1977 şi 1978. Ciudata explozie produsă deasupra localităţii *Bell Island* a fost precedată de apariţii ale unor lumini neobişnuite, în zona Golfului Conception, aflat în apropiere, sâmbătă noaptea.

Un observator, care a transmis telefonic informaţia sa postului de radio VOCM, spunea că presupusele OZN-uri erau lumini portocalii, verzi şi albe care se mişcau dezordonat pe cer.

O femeie din *Portugal Cove*, la două mile şi jumătate de Bell Island, a raportat că ar fi văzut o rază de lumină ce venea direct din cer, la un unghi de 45 de grade. Lumina avea o strălucire ciudată şi în acelaşi timp s-a auzit un zgomot puternic de la sol, când aceasta a lovit pământul.

La scurt timp după aceea, Bell Island a fost lovit de o puternică explozie. Ar fi posibil ca acest incident să fi fost produs de o *rază de microunde* de mare putere? Posibil o lovitură de pro-

bă de la un satelit situat pe orbită? Incidentul de la Bell Island indică faptul că această zonă a fost lovită fără îndoială de o sursă de energie de un anumit fel.

După explozie, testele efectuate, pentru determinarea unei posibile radiaţii ridicate, au indicat că explozia nu era produsă de un echipament nuclear. Cu toate acestea, un *impuls electromagnetic* a însoţit explozia, ceea ce ar explica avariile produse liniilor electrice şi circuitelor casnice în toată zona respectivă.

Explozia neobişnuită a produs stricăciuni de mare amploare pe proprietatea lui James Bickford. Conform spuselor lui Bickford, în jurul orei 11 a.m., a fost surprins de o flacără uriaşă de lumină albă, însoţită de o explozie puternică, exact ca un tunet. Doamna Bickford a auzit, cu câteva secunde mai devreme, ceea ce ea descrie a fi fost o grindină ce lovea geamul de la dormitor.

A ieşit din cameră şi, în momentul în care trecea pe lângă tabloul de siguranţe electrice, a simţit o presiune extrem de puternică în cap. Şi-a acoperit urechile cu mâinile chiar în clipa în care în zonă s-a produs explozia.

Tabloul electric din apropierea ei a explodat în momentul în care electricitatea (probabil datorită impulsului electromagnetic) a avut o puternică creştere în liniile de curent electric. Şocul electric a făcut ca întrerupătoarele să zboare din pereţi şi a stins complet ecranul televizorului. Acest **şoc electric** a fost atât de puternic, încât siguranţele au zburat din tabloul electric şi s-au împrăştiat peste tot în încăpere.

În plus, faţă de avariile din clădirea principală şi cabana de vară, aflată în apropiere pe proprietatea Bickford, a avut de suferit daune serioase şi neobişnuite. Acoperişul cabanei a fost spart şi s-a format o gaură mare, iar părţi din tavan s-au prăbuşit pe podea.

În interior, *un mic dulap de vase*, aflat în apropiere de firele electrice care intrau în clădire, a fost zgâlţâit cu multă forţă de puternicul şoc de electricitate. Au existat şi indicii care arătau

că a existat o scurgere de electricitate prin țevile metalice pentru apă și prin alte obiecte de metal aflate în cabană.

Acoperișul hambarului și cotețul găinilor au fost aproape în întregime smulse de explozie și **păsări moarte** au fost găsite printre ruinele cotețului lor. Păsările păreau a fi fost omorâte nu numai de loviturile exploziei, dar, de asemenea, și de puternice șocuri electrice, probabil datorate impulsului electromagnetic.

După explozie, s-au descoperit două găuri mari în spatele hambarului. Cea mai mare era adâncă de aproximativ 60 cm. Pământul din cele două găuri părea să fi fost scobit din sol și împrăștiat la ceva distanță. Una dintre găuri a fost găsită sub un brad care arsese cam un sfert din înălțimea sa de 6 m. Nu exista niciun fel de dovadă în interiorul sau în jurul găurilor care să fi indicat că ele ar fi fost produse de meteoriți.

Mulți martori oculari ai acestui ciudat incident au raportat că o lumină strălucitoare a fost observată înaintea producerii exploziei. O rudă a familiei Bickford, care locuia în apropiere, descria ceea ce văzuse:

„Stăteam într-un colț al bucătăriei mele, curățam cartofi într-o tavă veche de metal, când s-a petrecut explozia. Stăteam cu spatele spre fereastră, când deodată **flăcări s-au ridicat din tavă** spre fața mea, totul în jurul meu a început să se zgâlțâie și în momentul acela am avut senzația că cerul și pământul s-au unit.

Prietena fiului meu a intrat în fugă și mi-a spus că a văzut cum pajiștea care se afla înspre casa familiei Bickford s-a aprins cu o flacără uriașă.

Carol O'Brien, o vecină care locuiește în josul drumului față de proprietatea Bickford, a declarat că ea a auzit la început „un zgomot bubuitor care părea că se apropie. Apoi, încăperea a fost luminată de un **foc strălucitor**. Am putut observa că cerul devenise roșu aprins și apăruse mult fum.

În primul rând, m-am gândit că era vorba de o casă care se afla mai la vale și care explodase, dar când fumul s-a ridicat,

am observat că acea casă era la locul ei, intactă. Fratele meu mai mic, care stătea pe podea, a văzut **o străfulgerare care a ieșit pe ușa cuptorului**, chiar prin sticlă. Mi-a spus că arăta ca și când ar fi fost un *arc electric* sau o armă cu rază din acelea pe care le vezi în filme la televizor."

La scurt timp după aceea, Lance Cove a fost vizitat de câțiva oameni de știință, care auziseră despre misteriosul eveniment. Dr. Ken Collerson, un meteorolog la **Universitatea Memorial**, a declarat că era interesat în aparițiile vizuale și în sunetele neobișnuite. Dr. Tom Gold, de la Universitatea Cornell din Ithasa, New York, a sosit ca să investigheze și el evenimentul, definindu-l ca pe „cel mai neobișnuit și interesant fenomen".

Publicația *St.John's Evening Telegraph* a prezentat un raport despre faptul că, la scurt timp după incident, doi ataşați militari ai unui centru de apărare al Statelor Unite au vizitat Bell Island „cu mare grijă, ca să nu atragă atenția celor care se ocupau de știri". Nu s-a aflat niciodată ce anume a produs ciudata explozie sau ce anume căutau ataşații militari.

Potrivit celor publicate în revista *Aviația & Tehnologia Spațiului* (din 10 aprilie 1995), Forțele Aeriene ale Statelor Unite achiziționaseră **un generator de 15 milioane de wați** de la fosta Uniune Sovietică, care putea să distrugă țintele cu o acurateţe ucigătoare, din locuri ascunse, de la bordul avioanelor sau chiar din spațiu.

Generatorul era proiectat să amplifice puterea unei arme aflate în poziție fixă, care să funcționeze ca un laser pentru șase până la zece secunde. Un cercetător al Forțelor Aeriene declara: „Sau, cu un anumit fel de transmitere a energiei, ar putea fi folosit pentru a declanșa o armă cu microunde de mare putere".

Folosind bugete secrete, armata experimentase, de-a lungul anilor, diferite sisteme de arme electromagnetice. Dovezile sugerează că aceste tipuri de arme ar fi putut fi dezvoltate în ultima perioadă a celui de-al Doilea Război Mondial.

În cartea sa *În interiorul celui de-al treilea Reich*[100], Albert Speer îl citează pe dr. Robert Ley, şeful Frontului de Muncă Nazist, spunând că el ar fi proiectat o „rază a morţii", care s-ar putea dovedi a fi „arma decisivă" împotriva trupelor americanilor şi ruşilor, care se apropiau de Berlin, în 1945. Este posibil ca documentele doctorului Ley să fi căzut în mâinile americanilor care au continuat cercetările până în prezent.

Ediţia din martie 1988 a revistei *Spectrum*, publicaţia oficială a Institutului de Inginerie Electrică şi Electronică, confirmă faptul că *Laboratoarele Naţionale Sandia* aveau activităţi în domeniul armamentului bazat pe impulsuri electromagnetice.

Conform acestei publicaţii, o echipă specială de cercetare, condusă de *Eugene C. Cnare*, ar fi testat cu succes un dispozitiv în miniatură, de generare a plasmei, cu posibilitatea de a fi aplicat proiectilelor cu microunde de mare putere şi bombelor gravitaţionale.

Dar...

ZIDUL TĂCERII construit în jurul Conspiraţiei armelor secrete, cu bugete camuflate, continuă să existe. S-ar putea să nu se ştie niciodată ce fel de nou model de avion special a fost creat, ce arme cu raze mortale sau ce paşi uriaşi în domeniul ştiinţei au fost realizaţi.

Nici nu pare că va ieşi la iveală foarte curând dacă aceste arme şi avioane excepţionale au fost construite pur şi simplu de noi înşine sau cu ajutorul extratereştrilor.

Ceea ce se cunoaşte absolut clar este faptul că dacă cetăţenii lumii nu se unesc şi nu cer guvernelor din umbră să aducă la lumină programele lor secrete de distrugere, există posibilitatea foarte reală ca oamenii inocenţi ai planetei Pământ să devină victimele neştiutoare ale aceloraşi ştiinţe şi tehnologii care au fost concepute pentru a proteja şi a conserva modul lor de viaţă.

[100] *Albert Speer - Inside the Third Reich.*

PARTEA A DOUA

Stranger Secret Files Nr. 007 – B
Sursă apocrifă[101]

[101] Traducere, prelucrare şi adaptare Gen. Bg. Dr. Emil Străinu.

CIUDĂȚENII OZN...
ALIEN HUNTER GROUP

Povestirea unui vânător de OZN-uri

Observații ciudate OZN. Ziua de 29 octombrie 1996 era o zi clară, cu un soare strălucitor. Vântul sufla foarte tare. O asemenea vreme era neobișnuită pentru mijlocul toamnei în statul Washington, aflat în nord-vestul SUA.

Conduceam către sud, pe Autostrada 3 în Comitatul Kitsap. Eram într-o misiune la Baza Submarinelor Nucleare aflată în Bangor. Copaci înalți mărgineau autostrada. Deasupra acestora era un cer de un albastru intens.

În jurul orei 12, un obiect strălucitor mi-a apărut în stânga, aproximativ 60 grade deasupra orizontului. Acesta avea un aspect de stea, fapt neobișnuit în miezul zilei. Luminozitatea obiectului era mai mare decât aceea a unei stele de magnitudinea 1, ceea ce era ceva neuzual[102].

Având tot timpul în fața ochilor obiectul, continuam să conduc spre poarta de nord a bazei de submarine, aflată la 3 km distanță cu viteza de 100 km pe oră. Obiectul luminos a crescut brusc în dimensiuni. Astfel am putut să-mi dau seama că era vorba despre o aeronavă care se îndrepta spre mine coborând cu o viteză rapidă.

Nu erau alte automobile în spatele meu, însă două vehicule au trecut în sens invers, către nord. Destul de probabil, ocupanții celor două vehicule nu au văzut aeronava, datorită poziției acesteia pe cer, în spatele lor.

[102] Neuzual pentru ora și locul acela.

Când m-am apropiat de ieşirea din autostradă spre poarta de nord a bazei de submarine, aeronava a devenit de dimensiunea unei luni pline şi coborâse la 30 de grade deasupra drumului.

Două bine definite raze strălucitoare radiau în sus din centrul neclar, pătat al aeronavei. De asemenea, cinci raze scânteietoare erau emise în jos. Nu erau emise lateral raze de lumină.

Tot privind la aeronavă, ochii au început să mă doară ca şi când aş fi privit la un arc de sudură. În acel moment, am hotărât să opresc maşina, spre a analiza mai atent caracteristicile extraordinare ale acelui obiect de pe cer.

Aproape instantaneu, când am început să frânez, obiectul a dispărut, ca şi când ar fi fost o licărire. Să afirm că am fost uimit de secvenţa de evenimente de două-trei minute ar fi inadecvat. Totuşi, aceasta a fost numai o previzionare a ceea ce urma să văd în acea zi.

Ieşind de pe autostradă, am intrat în bază, unde am rămas până la 12:30. După ce m-am reîntors la maşină, am condus spre sud, paralel cu autostrada, pe o şosea a bazei, privind spre cer în stânga mea.

Eram nepregătit pentru ce urma să văd. Când am întors maşina spre sud-est pentru a ieşi pe poarta bazei de submarine, am putut observa o imensă aeronavă de formă eliptică, metalică, pe jumătate ascunsă de vârfurile copacilor. Copacii alcătuiau prin vârfurile lor un fel de şa, largă de aproximativ 30 m, care era umplută de aeronavă.

Aceasta era de forma unui disc eliptic, de culoare argintiu închis, cu un bine definit inel negru aflat la margine. Din acest inel ieşea un dom metalic nu prea înalt.

Deoarece nu puteam zări partea de jos a aeronavei, datorită copacilor înalţi, nu am putut determina o serie de detalii, cum ar fi mărimea aeronavei. Aceasta părea a fi nemişcată, suspendată deasupra pământului. Copacii din mijloc aveau aproximativ 24 m înălţime, iar cei de pe margine, care străjuiau aeronava, 30 m.

Am continuat să mă îndepărtez de poarta bazei. Distanţa dintre automobilul meu şi aeronavă era de aproximativ 360 m. Mă deplasam cu 24 km pe oră, ceea ce îmi permitea să observ în bune condiţii discul. Am ajuns la o curbă, iar şoseaua se continua prin pădure.

Aeronava se afla acum în dreapta mea, însă nu o mai puteam vedea, datorită copacilor înalţi.

Un bărbat dintr-o altă maşină care mă depăşise îmi făcea semne prietenoase şi râdea spre mine, clătinând din cap. Am presupus că îmi făcea semne că văzuse şi el discul zburător.

Deoarece lângă poarta bazei nu era voie să opreşti, nu am întors maşina pentru a vedea din nou aeronava. Desigur, am regretat că nu aveam o cameră care să înregistreze ceea ce vedeam.

În pădurea care ascundea parţial discul era un gol de pădure lat de aprox. 12 metri are însoţea linia de înaltă tensiune care făcea legătura cu centrala electrică de la Miller Bay. Aeronava staţiona printre copaci, adiacent liniilor de înaltă tensiune.

Golul de pădure se lărgise considerabil, iar şoseaua era acum mărginită de un gard de sârmă joasă.

Reîntors acasă în după amiaza acelei zile, am aflat că avusese loc în oraşul în care locuiam o pană de curent la 12:30. Oraşul se află la 20 km de baza de submarine.

Întreruperea curentului avusese loc chiar atunci când eu observam discul pe cerul perfect albastru. Atunci mi-am adus aminte că în momentul în care treceam prin dreptul centralei electrice văzusem câteva camioane de intervenţie.

La 4:30 curentul revenise, centrala electrică funcţiona normal, iar rezidenţii afectaţi din ţinutul Kitsap au depus plângere[103] la compania de electricitate.

---

[103] Vezi incidente de acest fel şi la noi în: *Farfuriile zburătoare din nou deasupra României*, Emil Străinu, în ziarul *Timpul*, nr. 3-4 1991 şi *OZN-uri dâmboviţene?*, Emil Străinu, în ziarul *Dimineaţa* din 04.08.1991.

După surpriza inițială din acea zi când am avut de două ori în raza vizuală aeronava, o mulțime de întrebări mi-au trecut prin minte cu privire la OZN-uri, întrebări la care m-am străduit în timp să le aflu răspunsuri. Însă tot timpul când efectuam cercetări asupra fenomenului OZN resimțeam cu putere prezența celor două aeronave.

Sentimentul care însoțea această prezență era unul prevestitor de rele. Pe jumătate ascunsă de pădure, monitorizând de foarte aproape activitatea din baza de submarine dotate cu rachete nucleare, aeronava îmi indica o intenție răuvoitoare.

După aparițiile celor două aeronave la baza de submarine nucleare aflată la câțiva kilometri de locuința mea, apariții care pot fi caracterizate ca uluitoare, dar și îngrijorătoare, prezentate anterior, am început cercetările asupra fenomenului OZN, fenomen care l-am abordat pe baze științifice.

În primul rând am dorit să determin dacă alți rezidenți din zonă au putut observa aeronave neobișnuite în luna octombrie 1996. De la început nu mi-am făcut multe iluzii că aș putea să obțin astfel de informații.

Cercetând presa locală totuși am aflat cu surprindere că astfel de apariții au avut loc la 8 km de locuința mea și aproximativ 10 km de baza nucleară, cu două săptămâni înainte de ceea ce eu am avut.

O jurnalistă de la ziarul local *Indiana Breeze,* a scris în noiembrie 1996, că ea a văzut în noiembrie 1996, un obiect care părea a fi o gigantică geană care zbura deasupra orașului Suquamish[104].

Aeronava se deplasa de la sud la nord fără să facă niciun zgomot, în timp ce jurnalista și un alt martor priveau hipnotizați până ce aceasta a dispărut în direcția nord sub linia orizontului.

Aceasta a scris că ei observaseră un sunet șuierat atunci când nava trecea prin dreptul lor. Evident, surprinsă de această

[104] Oraș în statul Washington, S.U.A.

apariție, ziarista și-a manifestat în articolul din ziar preocuparea sa privind această apariție neconvențională a vehiculului, precum și originea sa posibilă.

După doi ani de la aceste apariții, am aflat despre o altă întâlnire neobișnuită, la lumina zilei, care a avut loc în ziua de 17 octombrie 1996 la 120 km de Bangor.

Un psiholog din Seattle a relatat detaliile întâlnirii sale la o emisiune a radioului Art Bell[105]. Dificultatea sa în divulgarea detaliilor asupra aeronavei neconvenționale și ocupanților săi a fost evidentă, deoarece a așteptat doi ani să raporteze evenimentul care a avut loc într-o pădure de la Cascade Mountain, aflată lângă Cle Elum.[106]

Deoarece câteva apariții de OZN-uri au avut loc într-o scurtă perioadă de timp și într-o zonă de mică întindere, se vorbește de „flap".

Cele trei apariții la lumina zilei, care au avut loc în octombrie 1996 caracterizează această definiție, căutând în fișierele NUFORC[107], despre o altă apariție pe timpul zilei care a avut loc în 15 iulie 1996, la ora 1:30, 50 km spre est de la întâlnirea pomenită [108]anterior care a avut loc la Cascade Mountain.

Într-o zi luminoasă și însorită, trei adulți au văzut un disc argintiu, mic planând deasupra localității Ellensburg, statul Washington. Nava a planat aproximativ un minut, apoi, deodată, a accelerat spre est, dispărând în trei secunde.

O lună mai târziu, pe 28 August 1996, o apariție în amurg a avut loc deasupra unei pășuni din Bothel, statul Washington. Specific acestei apariții este dimensiunea obiectului și lungimea intervalului de timp cât OZN-ul a planat deasupra pășunii.

Bothel se află în nordul orașului Seattle, 40 km est de baza de la Banghor, peste Puget Sound. Acesta din urmă este un

[105] Emisiunea avut loc la 11 noiembrie 1998.
[106] Statul Washington S.U.A.
[107] UFOcenter.com.
[108] Centru Național de raportare a OZN-urilor, UFOcenter.com.

complex alcătuit dintr-un estuar şi mai multe canale, de 80 km lungime, prin care apele Oceanului Pacific intră în uscat.

Proprietarii unei case aflată lângă păşune au văzut o navă de formă triunghiulară, de aproximativ 4000 mp, plutind pe deasupra păşunii. Seara era clară, ceea ce a permis o descriere detaliată a vehiculului. Sub obiect se aflau trei obiecte luminoase. Unul dintre acestea, cel din centru, emitea o lumină mult mai puternică decât celelalte două, aflate în spate.

Deşi se afla sub navă, observatorul nu a putut să audă niciun zgomot venind dinspre navă. În cele din urmă, cele două lumini mai mici s-au mutat în faţă, efectuând mai multe manevre, în timp ce obiectul cu lumina puternică a rămas staţionar, continuând să planeze 45 minute.

La sfârşitul celor trei sferturi de oră, cele trei obiecte s-au aliniat şi au dispărut, în formaţie cu nava principală, către munţi.

După ce am descoperit câteva apariţii pe timpul zilei, într-o zonă relativ de mici dimensiuni, cu raza de 100 km, în statul Washington, pe o perioadă de patru luni în 1996, am urmărit frecvenţa unor alte evenimente OZN în acest stat, în decurs de o lună, respectiv, un an.

Intenţia mea a fost să determin dacă într-o anumită lună sau într-un anumit an există o mai intensă activitate a OZN-urilor, măsurată în numărul de apariţii. Am putut să determin astfel un model al apariţiilor care au avut loc.

Aşa cum se poate observa din *Tabelul 1*, numărul de apariţii a crescut constant începând cu anul 1996.

În 1997, a avut loc o creştere de 5 ori a numărului de apariţii, în comparaţie cu 1996. Apoi, în 1998, numărul de apariţii s-a dublat în comparaţie cu anul precedent. Putem trage concluzia că în statul Washington numărul de evenimente OZN creşte cu o rată înaltă.

Când am evaluat numărul de observaţii OZN lunar, un alt model am putut să observăm, aşa cum se poate deduce din *Tabelul 2*.

Tabelul 1: ***Frecvenţa apariţiilor în statul Washington***

	OZN Naţional	MUFON	UFOinfo.com	Art Bell	Total
1996	5	1	1	3	10
1997	52		5		57
1998	112		10		122

Cele mai multe apariţii au avut loc în ultimele patru luni ale anului, mai precis din septembrie până în decembrie. La sfârşitul anului 1998, numărul de apariţii de OZN-uri raportate s-a dublat faţă de perioada similară a anului precedent.

Prin urmare, dacă cineva doreşte să observe o navă neconvenţională pe cerul statului Washington, cele mai mari şanse le are în ultimele patru luni ale anului.

Statisticile pe anul 1999, luna ianuarie, indică o creştere la 9 a numărului de astfel de observaţii, aproape dublu faţă de anul precedent[109]. Deoarece în continuare numărul de observaţii de OZN creşte surprinzător de rapid, implicaţiile rezultate trebuie să ne ea de gândit.

Tabelul 2: ***Statistici privind raportările de OZN-uri în statul Washington***

	1996	1997	1998	TOTAL
Ianuarie	0	0	5	5
Februarie	1	0	3	4
Martie	0	1	4	5
Aprilie	0	3	7	10
Mai	0	4	4	8

[109] Conform UFOcenter.com.

Iunie	0	6	4	10
Iulie	1	3	3	7
August	2	5	6	13
Septembrie	0	2	22	24
Octombrie	3	0	15	18
Noiembrie	1	24	10	35
Decembrie	2	3	11	16

Şaizeci de ani în urmă, comandantul Armatei a 4-a, aflată în Fort Sam[110], a scris o scrisoare către directorul serviciului de informaţii al Ministerului Apărării din Washington, cu privire la apariţia unei nave neconvenţionale în vecinătatea instalaţiilor strategice.

În scrisoare se prezenta o listă a principalelor fapte care puteau fi explicate prin intervenţia unei puteri străine care era interesată de experimentele strict secrete din cadrul armatei americane având ca obiect „raze letale".

De asemenea, comandantul explica unele prăbuşiri de avioane militare prin activităţi rău intenţionate ale navei neconvenţionale. Acesta solicita înfiinţarea unei comisii speciale care să investigheze fenomenul, în speranţa identificării unor concluzii privind aceste fenomene neobişnuite.

Fără îndoială, problemele enunţate de comandantul Armatei a 4-a erau valide. Mai mult, într-un film realizat în septembrie 1964 de un ofiţer de la Baza Aeriană Militară Vandenberg,[111] se prezintă modul în care un OZN, folosind o „rază letală", a distrus o rachetă Atlas, pe timpul unui test de tragere cu rachete.

În 1970, Paul Hill şi-a completat analiza ştiinţifică a fenomenului OZN, în care a confirmat cu ajutorul câtorva înregistrări, incluzând şi câteva păreri proprii, cum că:

[110] Lângă Houston, statul Texas.
[111] Statul California, U.S.A.

OZN-urile par să aibă câteva locuri preferate pentru a le observa. Printre acestea putem enumera complexe militare, instalaţii hidroelectrice, diguri şi lacuri.

Aceste prezenţe nedorite şi-au continuat intruziunile în baze cu rachete nucleare din SUA şi Canada în ultimii ani, uneori prezentând o ostilitate vădită, precum şi un interes deosebit de spionaj. Un document elaborat în 1996 de NORAD[112] şi pus la dispoziţia publicului sub efectul legii de libertate a informaţiilor afirma:

Din 1971 încoace urmăririle obiectelor necunoscute au permis realizarea mai multor înregistrări care dovedesc interesul acestora pentru obiective de interes pentru securitatea naţională.

Organizaţia care a solicitat aceste documente este CAUS[113], acronim pentru ONG-ul.

Azi, la 60 de ani de când Statul Major al Armatei a 4-a americane a cerut o analiză ştiinţifică a fenomenului OZN, aeronave neconvenţionale menţin monitorizarea clandestină a instalaţiilor militate la intervale periodice de timp.

După evenimentele deja menţionate din Bangor (1996), din înregistrările aflate în baza de date a Centrului Naţional de raportare a OZN-urilor reiese că au mai fost raportate două evenimente la baza de submarine în anul 1998. Pentru 1997, în baza de date nu există înregistrări cu astfel de evenimente.

Din studiile lui Paul Hill reiese că apariţiile OZN-urilor au o anumită ciclicitate. În cazul de faţă, perioada de repetare este de doi ani.

Primul martor care atestă observarea unui OZN în 1998 este un analist de sistem care lucrează la o firmă electronică locală. Înainte, acesta lucrase în Marina Americană ca analist, tot în domeniul calculatoarelor. În ziua de 22 aprilie 1998, la 9:23

[112] Comandamentul Apărării Aeriene a Americii de Nord.
[113] Acronim pentru ONG-ul „Cetăţenii Împotriva Secretomaniei OZN".

p.m., aşa cum descrie martorul, un disc se deplasa încet şi silenţios pe deasupra Bazei de Submarine Bangor.

Nava avea aproximativ 30 m diametru şi se deplasa cam la 100 m deasupra pământului. Cu excepţia unei zone centrale, circulare întunecoase aflate în partea de jos a discului acoperind cam 30 la sută din suprafaţă, restul era de un alb incandescent, fără alte culori aparente.

Dinspre navă nu se auzea niciun zgomot; aceasta cobora încet, deplasându-se dinspre nord spre sud-vest pe deasupra bazei.

Aceste informaţii se pot găsi şi pe **site-ul UFOcenter.com**.

Mai târziu, spre seară, canalul de televiziune King 5, din Seattle, a prezentat mai multe raportări ale evenimentului. Se vorbea şi despre mai multe fulgere ciudate, de culoare verde, în partea de vest a oraşului Seattle[114] la ora 9:15 p.m., premergătoare celor văzute de analist.

Evenimentul din aprilie 1998 are câteva similarităţi cu cel din 1996. În primul rând este vorba de dimensiunea discului, 30 m în diametru, precum şi strălucirea sa de culoare albă pe timpul coborârii silenţioase într-o direcţie vestică pe deasupra bazei.

Cu 12 zile înaintea apariţiei din Bangor, pe 10 aprilie 1998, inspectorul general al Spitalului Militar din Madigan, împreună cu fiul său, au văzut un disc circular deasupra Bazei Militare din Fort Lewis, aflată la sud de Tacoma, statul Washington.

Aceştia se aflau într-o maşină, la 11:30 p.m., deplasându-se spre casă. Fiul descrie nava ca fiind de două ori mai mare decât o aeronavă comercială, cu lumini secvenţiale dintr-o margine într-alta.

El afirma că discul se deplasa diagonal, coborând în spatele unor copaci înalţi, dar nu ştie dacă acesta a aterizat. În orice caz, nu făcea niciun zgomot. Acesta mai menţiona că la aceeaşi

[114] Baza de la Bangor se află la est de oraşul Seattle.

altitudine se deplasa un avion cargo pe care puteau să-l audă cu uşurinţă.

Cele două apariţii din aprilie au observatori reputabili, calificaţi care confirmă extras:

În 1957, Forţele Aeriene Americane[115] *au contractat o echipă de cercetare de la Institutul Batelle, o instituţie de cercetare americană de top, pentru a urmări, în secret, fenomenul OZN din acel timp.*

Echipa a raportat că apariţiile cu cei mai buni martori şi probele de cea mai înaltă calitate nu pot fi explicate. În continuare, USAF a ordonat că niciodată să nu se mai menţioneze cazurile nerezolvate.

Agenţiile guvernamentale, precum şi cele militare nu au raportat incidentele de la Bangor şi Fort Lewis către publicul general prin sursele obişnuite de informare; din fericire din 1974 există Centrul de Raportare Naţional al OZN-urilor care a permis ca publicul larg să fie informat şi să obţină date despre astfel de evenimente.[116]

La sfârşitul anului 1998, pe site-ul web a fost postată o altă observare a unui OZN, asemănătoare cu cea de la Fort Lewis, ambele fiind distanţate în timp de numai câteva minute în cursul aceleaşi seri.

În ziua de 25 septembrie, un martor din Silverdale, statul Washington, a putut observa o minge de foc uriaşă de culoare verde care a traversat Baza de Submarine Bangor în mai puţin de 3 secunde.

În acelaşi timp, la Fort Lewis o minge de foc asemănătoare a fost observată printre copaci, deplasându-se către nord, apropiindu-se de sol. La aproximativ o milă obiectul a dispărut.

Obiecte verzi au fost observate deasupra oraşului Seattle în noaptea de 22 aprilie 1998, înainte de prima înregistrare de la

[115] USAF, United States Air Force.

[116] De pe Internet, la adresa www.ufocenter.com.

Bangor din 1998. De asemenea, observaţii numeroase de mingi de foc verzi au fost efectuate în decembrie 1996, după observarea de la Bangor, relatată în primul capitol în octombrie.

UFOinfo.com relatează:

Marţi, 17 decembrie 1996, la ora 6:15 a.m., mai multe persoane care locuiesc în zona Pacificului de nord-vest au fost uluite când au văzut un „glob strălucitor verde" care se apropia dinspre vest.

Dimineaţa devreme, din oraşul Maple Valley, statul Washington, situat la est de Seattle, s-a raportat că o minge de foc neobişnuită s-a apropiat la 150 m de automobilul în care se afla persoana care a comunicat, deplasându-se apoi către oraşul Wenatchee.

Staţiile de radio din Spokane, statul Washington, care se află la 450 km est de Seattle, de asemenea au primit apeluri telefonice de la martori care au observat mingi de foc care se îndreptau spre Idaho. Persoane din comitatele King şi Snohomish au raportat observarea unui glob de foc care a aterizat în apropiere de Richmond Beach, la nord de Seattle, la Puget Sound.

La nord de graniţa dintre SUA şi Canada, în oraşul Courtenay, din statul British Columbia, a putut observa din maşina sa o casă din apropiere care a început să strălucească cu o lumină verde de slabă intensitate. Privind spre cer a putut vedea un glob uriaş, scânteietor, luminând cu o culoare verde-albăstruie care emitea flame albe.

Globul a dispărut spre est. Câteva secunde mai târziu s-a auzit o explozie puternică. Această ştire se poate citi pe UFOinfo.com.

Aceste evenimente ridică următoarea întrebare: aceste globuri împreună cu observările de discuri zburătoare ar putea constitui o ameninţare necunoscută asupra securităţii naţionale?

Un raport strict secret al serviciilor de informaţii din anul 1948 prezenta o listă cu trei categorii de obiecte zburătoare

observate deasupra unor instalaţii secrete americane: în formă de disc, în formă de trabuc sau de glob de foc.

De asemenea, în raport se sugera că ar fi posibil să existe o singură categorie de obiecte zburătoare, celelalte două fiind rezultatul unor condiţii de observare şi de vizibilitate.

În 1949, o şedinţă secretă care a avut loc la Los Alamos, centrul de energie atomică, a discutat fenomenul OZN. S-a pus accentul pe analiza globurilor de foc verzi care fuseseră raportate în zonă.

Solicitat să participe la această conferinţă datorită cunoştinţelor vaste din acest domeniu, dr. Lincoln La Paz[117] şi-a exprimat convingerea că aceste globuri de foc verzi nu erau nici meteoriţi, nici fulgere globulare. Bazat pe propria observare din 12 decembrie 1948, acest om de ştiinţă remarca:

Acest glob de foc a apărut în maximă intensitate instantaneu, neexistând o creştere a luminii. Culoarea sa estimată a fi cu lungimea de undă 5200 angstromi era verde strălucitor, o culoare pe care nu am mai observat-o mai înainte la un meteor.

Drumul urmat de glob era orizontal, apropiat de linia orizontului. Înainte de a dispare din câmpul vizual, globul a explodat într-o mulţime de fragmente care au păstrat culoarea verde strălucitor.

La Paz era convins că obiectele zburătoare pe care le-a observat erau neconvenţionale şi extraterestre, departe de cunoştinţele ştiinţifice de la acea vreme.

Dacă studii ştiinţifice au avut loc în următorii 50 de ani asupra acestor evenimente, rezultatele lor nu sunt cunoscute de public. În zilele noastre, odată cu înmulţirea observaţiilor asupra fenomenului OZN, un studiu ştiinţific a fost publicat.

În 1999, dr. Donald Brownlee, profesor de astronomie la Universitatea Washington şi Ajai Dehgal au realizat un studiu

[117] Celebru astronom de la o Universitate din statul New Mexico, S.U.A.

pentru detectarea şi înregistrarea globurilor de foc în zona de nord-vest a SUA, utilizând aparatură specială.

Din cele spuse de Hill, astronomii utilizează fotografii în trei culori pentru a determina culoarea reală radiată de nebuloase (vapori luminoşi).

Norul strălucitor care însoţeşte un OZN ar putea fi definit ca o nebuloasă. Omul de ştiinţă explică cum culoarea unui OZN, cum ar fi cea verde, poate fi o culoare de frecvenţă de bandă îngustă (o singură culoare) sau două sau mai multe culori diseminate într-o gamă mare de frecvenţe, dar care dau impresia ochiului că ar fi doar una.

O cameră trei culori ar putea acoperi întregul spectru de culori emise de obiect. Utilizând filtre, camera ia trei imagini în trei culori, identificând liniile spectrale, chiar şi în lumina emisă de OZN.

Hill postulează că vaporii care înconjoară un OZN sau ceea ce se poate vedea în jurul acestuia (o culoare fuzzy) este o sferă alcătuită din moleculele de aer ionizate şi excitate care înconjoară OZN-ul. Moleculele de aer în această stare sunt definite ca plasmă, prin urmare termenul de sferă de plasmă este utilizat atunci când este vorba de un OZN.

Hill crede că sfera de plasmă este datorată activităţii motorului OZN-ului, care emite radiaţii de tip undă ionizatoare. Undele de energie emise de aeronavă forţează electronii din moleculele de oxigen şi azot care alcătuiesc atmosfera să-şi crească energia (să se excite energetic).

În mod obişnuit, electronii din moleculele de azot şi oxigen se află în nivelele cu cea mai scăzută energie, starea de bază. În această condiţie moleculele nu sunt ionizate sau iluminate.

Atunci când OZN-ul emite energia de radiaţie, electronii – particulele negative din atomii aerului care înconjoară nava sunt energizaţi suficient pentru a părăsi atomii din moleculele de aer. Electronii eliberaţi devin ioni negativi, în timp ce atomii

care au pierdut electronii devin ioni pozitivi (particule pozitive).

Electronii eliberaţi pot intra în coliziune cu ionii pozitivi, intrând pe orbitele exterioare ale ionilor pozitivi. În acest fel electronii eliberează energia, emiţând lumină (foton sau cuantă de lumină). În acest caz se emite o lumină ultravioletă sau albastră.

Lumina emisă atunci când electronul se deplasează spre nivele interioare, mai apropiate de nucleul încărcat pozitiv se schimbă în verde, apoi în galben, portocaliu, roşu şi infraroşu pe orbita cea mai interioară.

Prin urmare, OZN-urile care generează cea mai mare energie de propulsie emit lumină alb-albastră, corespunzătoare celei mai mari viteze şi energia de propulsie cea mai joasă atunci când emit lumina roşie, respectiv pentru cea mai scăzută viteză.

Un electron cu energie înaltă, aflat pe o orbită exterioară a unui atom, va emite o lumină ultravioletă, corespunzătoare celei mai mari cantităţi de energie. Atunci când electronul este atras către centrul atomului, încărcat pozitiv, acesta îşi pierde din energie.

Aceasta va implica schimbarea culorii emise de la ultraviolet (corespunzător lungimii de undă de 3000 angstromi[118]) la albastru (4700 angstromi), verde (5000 angstromi), galben (5800 angstromi), portocaliu (6200 angstromi) şi roşu (7000 angstromi).

De exemplu, un OZN care expune o sferă de plasmă roşie se va deplasa cu o viteză mai mică, deoarece emite o energie de propulsie mai puţină decât o aeronavă înconjurată de plasmă verde.

Pe timpul observaţiei prezentate în capitolul 1, aeronava neconvenţională a coborât rapid, emiţând mai multă energie, iar învelişul iluminat era de culoare alb-albastru, intensitatea părţii superioare a spectrului de culori.

---

[118] 1 angstrom este egal cu 1 la puterea minus 10 (metri).

Aceasta a provocat disconfortul ochilor observatorului, produs de undele ultraviolete emise cu frecvență mai joasă, provocând o lumină albastră.

Globurile de foc verzi par a fi provocate de descărcări electrice din navă. Nikola Tesla, inventatorul radioului, turbinei și bobinei ce-i poartă numele la începutul secolului 20 a investigat globurile de foc produse electric pe timpul când lucra la Colorado Springs.

Notițele sale ne arată[119]: *„Este un fapt dovedit că globul de foc electric poate fi produs artificial. Nu va fi greu să se determine natura sa. Cel mai bun mijloc de investigare științifică a fenomenului va fi desigur fotografia".*

Utilizând fotografia trei culori, descrisă anterior, măsurătorile culori metrice ale globurilor de foc verzi vor putea determina temperatura și energia fenomenului sub observație.

Globurile de foc create de fulger apar uneori când are loc un trăsnet. Un glob de foc este constituit din plasmă ionizată și poate pluti în aer câteva secunde înainte de a exploda.

Fulgerele globulare, denumirea cu care se întâlnesc în literatura de specialitate aceste fenomene electrice, au diferite dimensiuni, începând cu câțiva centimetri, până la 30 centimetri.

Iată ce notează Tesla despre fulgerele globulare produse artificial: *Aparent, fulgerele globulare rezultă din interacțiunea a două frecvențe, paraziți de înaltă frecvență suprapuși unei frecvențe mai joase a unui circuit principal.*

James și Kenneth Corum au stabilit din experimente că fulgerele globulare create în laborator, sfere strălucitoare, au posibilitatea de a trece printr-un ochi de geam.

Din diferitele observații discutate în acest capitol, globurile de foc verzi asociate cu observații de OZN-uri se deplasează orizontal pe distanțe lungi, cu control direcțional. Astfel, un rezident[120] din Maple Valley, care a observat un OZN în ziua

[119] Vezi și revista *Infinite Energy*, volumul 15, nr. 89, din 2010.
[120] În acest text, termenul rezident se asimilează cu „locuitor".

de 17 decembrie 1996, a descris cum un glob de foc s-a apropiat la 170 m de automobilul său, înainte de a dispărea cu mare viteză în direcția est.

Este posibil ca aici să fie vorba de un control al mingii de plasmă, de la distanță, deoarece obiectul a fost capabil să se apropie de un obiectiv și apoi să se deplaseze pe d o direcție orizontală.

De asemenea, se pare că globurile de foc nu mai sunt necesare atunci când energia li se termină. Acestea au dispărut într-o mare de scântei la Bangor și Fort Lewis, într-o mulțime de fragmente la Seattle, pe 22 aprilie 1998, sau au explodat cu bum sonic la Courtenay în 17 decembrie 1996.

Este posibil ca energia ionizată eliberată să determine faza finală a distrugerii mingii de plasmă.

Pentru a menține intruziunile clandestine în atmosfera noastră mai mult de 50 de ani, distrugerea acestor globuri de foc este un avantaj[121].

În ciuda observațiilor de OZN-uri din ce în ce mai numeroase, agențiile militare continuă să promulge politica neexistenței fenomenului OZN. Timothy Good[122] declară că ștergerea probelor OZN este obiectul unei directive de la Pentagon.

Deși Hill a observat personal o aeronavă neconvențională, care nu era cunoscută de nicio agenție, dar supraveghea o platformă care transporta rachete, a fost prevenit de NASA (Agenția Aerospațială Națională) să nu vorbească nimănui despre ceea ce a observat.

Jenny Randle[123], un autor englez al unor lucrări cu subiect OZN, afirmă că guvernul american a îndeplinit mai mult decât o acoperire a vizitelor extraterestre.

Aceasta descrie posibilitatea ca guvernul american să fi făcut un târg cu extratereștrii, anume pentru a obține teh-

[121] Părerea nu se susține științific.
[122] Există mai multe lucrări traduse în limba română de acest autor.
[123] Lucrări traduse și în limba română.

nologia avansată a acestora să-i lase să-şi desfăşoare activitățile nestingheriți.

Sunt probe prezentate de o aeronavă americană care a acompaniat un OZN aterizând la Bentwaters[124], în 1980. Aceasta ne arată că guvernul ştia când OZN-ul va veni.

Oricare ar fi motivul pentru care agenţiile militare sau guvernamentale neagă fenomenul OZN, numărul de observaţii creşte necontenit, cazurile devin din ce în ce mai flagrante, obiectivul acestora fiind din ce în ce mai clar: **instalaţiile militare.**

Invizibilitate şi raze. „Blinking[125]" a devenit un termen des folosit care descrie modul în care un OZN dispare brusc pe timpul când este observat. Un astfel de exemplu este cel descris în capitolul 1, prezentând o observaţie dintr-o dimineaţă de octombrie.

Hill crede că martorii pot avea dreptate când indică în rapoartele lor dispariţii instantanee, dar el crede că fenomenul blinking este datorat acuităţii vizuale a martorului şi timpului de reacţie. O altă explicaţie ar fi aceea că aeronava şi-a stins luminile pe timp de noapte.

El consideră că:

Rapoartele privind dispariţia instantanee este unul din motivele celor din comunitatea ştiinţifică care afirmă că OZN-urile încalcă legile fizicii.

Împotriva acestei opinii, Good relatează:

Martorii a patru observaţii raportate descriu cum OZN-uri aflate în contact vizual au dispărut dintr-o dată din vederea acestora, practic în mai puţin de o secundă, şi nu au mai fost văzute după aceea.

Nu există nicio navă terestră care poate dispărea aşa de repede aşa cum au raportat martorii.

[124] Localitate din Marea Britanie.

[125] Vezi şi colecţia *UFO Magazin*, Ungaria, 2000 -2010.

Bombardierul „Stealth" B2, cunoscut şi cu numele „aripă zburătoare", precum şi avionul de vânătoare F-117A nu pot fi detectate de radar în mod obişnuit şi nu pot dispare instantaneu din vedere. Dacă într-adevăr pot, acesta este cel mai bine păstrat secret militar[126].

Desigur, cele afirmate mai înainte de cei doi autori citaţi sunt destul de relative. Aceasta deoarece mulţi martori au raportat reapariţia la vizibilitate a unor OZN-uri care au dispărut instantaneu, chiar de mai multe ori.

Astfel de martori sunt şi cei doi piloţi de pe avioane comerciale care au zburat deasupra insulelor San Juan, statul Washington, în ziua de 16 august 1996, la ora 2 d.a.

În condiţii de vizibilitate perfectă, aceştia au raportat un OZN în formă de trabuc, aflat la mai puţin de 400 m de avion. La început, OZN-ul era staţionar, apoi a dispărut instantaneu[127].

Un alt pilot relata că în timp ce zbura la o altitudine de 2100 m deasupra oraşului Salem, statul Oregon, la ora 8 d.a., în ziua de 8 februarie 1997, acesta a observat un glob de foc verde care se deplasa cu mare viteză de la stânga la dreapta în faţa avionului său.

Pilotul a luat contactul radio cu Turnul de Control din Seattle, dar aceştia nu aveau pe radarelor lor decât un avion de linie care se deplasa la o altitudine de 3000 m.

Privind prin parbriz, pilotul a putut vedea avionul de linie deasupra sa. Acesta a declarat mai târziu că globul de foc a dispărut într-o clipă.[128]

O persoană din oraşul Stanley, statul Wisconsin, a avut o experienţă similară într-o seară, în timp ce se plimba la ora 10

[126] Vezi „Radarul – un martor incomod în dosarul OZN", FAN OZN, nr.1 1991, Emil Străinu, revistă de autor, supliment al ziarului „Dimineaţa".

[127] Conform UFOcenter.com.

[128] MUFON.com.

d.a. pe 9 august 1996. Acesta a observat o lumină care plutea deplasându-se spre nord.

El s-a oprit pentru a fi sigur că lumina se deplasa.

Obiectul a continuat să se deplaseze. El a estimat viteza de deplasare la 300 km pe oră, raportând că obiectul şi-a schimbat direcţia de mişcare către est, iar apoi către nord din nou. După ce a mai observat obiectul încă 10 secunde, acesta a dispărut pur şi simplu.[129]

După aproximativ un an, pe 4 martie 1997, orele 2 d.a., mai mulţi martori din oraşul Franklin, statul Georgie, au raportat un obiect strălucitor argintiu pe cer.[130]

Un alt obiect luminos a apărut să conveargă către primul, iar apoi ambele au dispărut. Martorii afirmă că lumina celor două obiecte nu s-a micşorat, ci aceasta a dispărut pe timp ce aceştia priveau cerul. Aceştia au adăugat că lungimea primului obiect a fost de două ori mai mare decât a oricărui avion, iar altitudinea de zbor estimată era de 1200 m[131].

În ziua de 29 ianuarie 1999, la 7 d.a., un om, conducând pe Autostrada 1270, între Germantown şi Frederick, a văzut o aeronavă neidentificată spre vest.

Pe un cer fără nori, cu o lună plină, forma aeronavei era vizibilă. Aeronava avea lumini mici, pulsatorii la spate şi în circumferinţă. 4 avioane zburau pe o orbită circulară în jurul aeronavei. Aceasta a staţionat aproximativ 5 minute.

Deodată, OZN-ul s-a înălţat către vest, a pulsat de câteva ori şi apoi a dispărut.

După dispariţia OZN-ului, traiectoriile de deplasare ale avioanelor care îl însoţeau s-au schimbat, brăzdând zona în care fusese observată aeronava[132].

[129] UFOinfo.com.
[130] Statul Maryland, S.U.A.
[131] MUFON.com.
[132] UFOcenter.com.

Un grup de martori parcaseră într-un loc pustiu lângă barajul Hoover din Nevada, în ziua de 19 octombrie 1996, orele 11 d.a. Aceştia au observat mai multe formaţii de OZN-uri.

O aeronavă apărea şi dispărea cu intermitenţă, călătorind mai repede decât restul grupului şi zburând de la o formaţie la alta.

Martorii au putut observa formaţiile de OZN-uri până la 3 a.m., în perioada 3-20 octombrie, când au apărut nişte „meteori".

Aceştia au zburat pe o distanţă scurtă, au dispărut, iar au apărut pentru a reîncepe ciclul[133].

O altă întâmplare cu OZN-uri care apar şi dispar de mai multe ori a fost povestită de un martor care se deplasa cu maşina spre locul de muncă la 8 jumătate dimineaţa, în ziua de 9 decembrie 1997.[134]

Acesta se deplasa către sud pe şoseaua interstatală 5, în Comitatul King[135]. Observatorul a văzut la început un obiect metalic circular, mic în înaltul cerului deasupra oraşului Auburn.

După ce a putut vedea obiectul cinci minute, acesta a început să apară şi să dispară de mai multe ori. Când lumina soarelui a ajuns la obiect, acesta a devenit strălucitor, mult mai mult decât orice avion.

Martorul era de profesie designer de grafică pe calculator. Acesta a afirmat că nu mai văzuse niciodată ceva asemănător.

Mulţi din aceşti martori sunt persoane credibile, ceea ce ne face să credem că există un mecanism ştiinţific pentru invizibilitate, având ca scop acţiune acoperită. Câteva posibile explicaţii ale invizibilităţii au fost descrise în periodicele de specialitate.

Una din posibilităţi este legată de utilizarea materialelor nanofazice (metale, ceramică sau alte substanţe solide) utilizând tehnicile de condensare.

[133] UFOcenter.com.
[134] Conform UFOcenter.com.
[135] Statul Washington, S.U.A.

Materialele obținute astfel au constituenți infinit mai mici și au proprietăți diferite decât materialele comune, obișnuite.

Richard Siegel descrie aceste substanțe în felul următor:

În timp ce clusterele din materialele convenționale au dimensiuni începând cu micronii până la milimetri în diametru, conținând câteva miliarde de atomi, cele din materialele nanofazice sunt mai mici de 100 nanometri în diametru și conțin până la 10000 de atomi.

Pentru a arăta în perspectivă aceste dimensiuni, un cluster de 3 nanometri diametru conține 900 de atomi și este de un milion de ori mai mic decât punctul de la sfârșitul acestei propoziții.

Clusterele de dimensiuni nanometrice au un comportament diferit față de cele obișnuite atunci când răspund la lumină, stres mecanic și electricitate.

Un astfel de material ceramic conținând clustere de 50 nanometri în diametru este transparent sub undele de lumină vizibile. Aceeași ceramică cu particule mai mari, în formă obișnuită, este opacă sub aceeași lumină.

Prin urmare, dacă o civilizație avansată din punct de vedere tehnologic (sau o tehnologie secretă de pe Pământ) are capacitatea de a construi aeronave utilizând metale nanofazice, razele de lumină care ating fuzelajul aeronavei pot crea invizibilitate observatorilor.

Un șofer de camion, care a folosit un binoclu pentru a verifica capacitatea unei nave neconvenționale să devină invizibilă, a înaintat următorul raport Centrului Național UFO.

El a declarat că în ziua de 29 ianuarie 1999, la 7 și 20 minute, se afla în mers spre Santa Maria[136], statul California, pe autostrada 166, pornind de la Bakerfield, statul California.

La 5 km de Maricopa, acesta a trebuit să frâneze datorită unei pante lungi și înclinate care i-a permis să privească traficul aerian din zona Los Angeles.

[136] Statul California, U.S.A.

Atunci a putut observa o aeronavă, iar în spatele acesteia un obiect la aceeași altitudine. Părea să aibă de trei ori dimensiunea unui avion comercial de linie. Obiectul nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse vreodată.

La început a crezut că este vorba de un alt avion, dar obiectul s-a îndreptat către un alt avion care se deplasa către nord.

Curios, a tras pe dreapta și a privit cu atenție prin binoclu. Obiectul a urmărit avionul 3 minute, apoi și-a mărit dimensiunile, în câteva secunde, și s-a îndreptat către alt avion.

Obiectul din nou a urmărit acel avion din partea stângă din spate. Uneori acest obiect devenea transparent, apoi solid. Obiectul părea alcătuit din două farfurii suprapuse cu un mic dom rotund în vârf.

Pe suprafața aeronavei de culoare gri argintiu nu se zăreau ferestre sau lumini, nici nu erau trasate cifre, litere sau alte semne. Interesant, toate avioanele din zonă aveau o dâră care le urma, dar acel OZN nu avea.[137]

Un mecanism diferit pentru obținerea invizibilității implică curbarea luminii în jurul unui obiect. Bob Lazar, un savant care a fost contactat pentru examinarea unui OZN capturat în Zona 51, a furnizat următoarea descriere a acestei tehnici:

Poți să privești la aeronavă și dacă generatorii sunt porniți vei vedea cerul deasupra acesteia. În același timp, un grup de oameni aflați sub acel obiect pot să îl vadă. Aceasta depinde de forma câmpului generat, de curbura acestuia.

Aceasta este de asemenea explicația modului în care OZN-urile pot să facă întoarceri de 90 grade la o viteză incredibilă. Ceea ce se observă este de fapt distorsiunea timpului și a spațiului. Ceea ce se vede nu se întâmplă în realitate.

Lazar a observat un alt detaliu referitor la interiorul OZN-ului.

[137] UFOcenter.com.

Când aeronava este „energizată", o intrare în aceasta, aflată în centru, devine transparentă, permițând să se vadă interiorul aeronavei, întocmai ca și când ar apare o fereastră.

Un rezident din Rosalia[138], care locuiește în Spokane, același stat, a putut verifica „invizibilitatea" de camuflaj în timp ce se afla sub o aeronavă neconvențională. În ziua de 13 iulie 1998, la ora 1 p.m., martorul a observat o umbră enormă de formă ovală care l-a acoperit. El s-a uitat în sus neputând să observe decât un cer clar, fără niciun nor.

Umbra a trecut peste el cu o viteză de 100 m în 5 minute, înainte de a dispărea. Nu era niciun sunet atunci când umbra l-a depășit. Martorul a declarat că nu cunoștea vreo aeronavă care să se deplaseze așa de încet și că nu era pe cer nimic care să cauzeze o umbră.[139]

Un obiect care părea transparent a fost văzut noaptea în Bellingham[140], în jurul orei 12 și 30 jumătate a.m., în ziua de 17 decembrie 1996. Părăsind un restaurant, un martor a descris cerul ca fiind clar și cu multe stele care străluceau.

A putut observa o minge de forma unui ou, transparentă, care emitea o lumină ce se deplasa necontenit, de dimensiunea unui camion, aflată la 50 m deasupra sa.

Mingea se deplasa încet , către înaltul cerului, vibrând ca și când se învârtea în interiorul său. Deși obiectul se balansa ușor, nu era niciun zgomot.

Stelele puteau fi văzute prin obiect, ca și când ar fi avut pereții transparenți. OZN-ul se deplasa spre nord–nord-vest, în timp ce continua să se înalțe fără zgomot.

Alți martori au confirmat cele văzute de primul martor. Toți au fost de acord că nu este vorba de un balon sau de nicio aeronavă de un tip cunoscut.[141]

[138] Statul Washington, S.U.A.
[139] UFOcenter.com.
[140] Statul Washington, S.U.A.
[141] UFOcenter.com.

O observație similară a avut loc după miezul nopții, doi ani mai târziu în Alabama. În ziua de 13 august 1998, o femeie care conducea spre est pe Autostrada 85, în pădurea Tuskegee[142], la ora 1 a.m., a putut observa un OZN de dimensiunea unui teren de fotbal deasupra copacilor.

Obiectul era strălucitor și avea o scobitură spre interior. Uitându-se cu atenție a putut vedea un alt obiect mai mic care s-a desprins din acesta.[143] În cartea sa „Fusors", Richard Hull descrie incidentele legate de transparența metalului în laborator.

Pe timpul investigației relative la istoria și dezvoltarea fusorului (un accelerator sferic concentric cu electrozi), care produce o sferă de plasmă strălucitoare (sferă iluminată gazoasă), Hull a raportat că primii investigatori au observat metal transparent. Ionii de oțel care ies din fusor par să dispară.

Prin urmare, el sugerează că ar fi posibil să se obțină transparența metalului utilizând gradienți neliniari și E^{144} – câmpuri înalte. Astfel, invizibilitatea OZN-urilor devine credibilă și demonstrabilă științific.

Razele care emanau din OZN-uri au fost descrise ca având următoarele funcțiuni: scanarea teritoriului, conturbarea activității electrice, distrugerea proprietăților, paralizarea observatorilor și provocarea unor traume martorilor.[145]

O rază care scana a fost raportată în ziua de 5 februarie 1999, observație efectuată de o femeie în orașul Marshall, statul Michigan. În timp ce conducea de-a lungul unei șosele locale împreună cu copiii săi, la ora 9:45 p.m., aceasta a putut vedea o navă foarte mare de formă triunghiulară cu două lumini roșii la fiecare colț posterior.

Pe burta și la spatele aeronavei se puteau observa lumini albe grupate câte două, cu spații între aceste perechi. Femeia a

[142] Statul Alabama, S.U.A.
[143] UFOcenter.com.
[144] Câmpuri electromagnetice de înaltă și ultra înaltă frecvență.
[145] UFOcenter.com.

oprit maşina, pentru a ieşi afară în scopul de a observa mai bine obiectul, moment în care unul din copii a început să plângă. În acel moment, o rază a fost proiectată din aeronavă, iar aceasta se deplasa către maşină.

Femeia s-a speriat şi a demarat în viteză. Privind înapoi, femeia a putut observa că nava se deplasa pe deasupra lizierei pe o direcţie sud-est–nord-vest. După circa 8 km, ea a putut observa cum raza investigatoare era în spatele maşinii[146].

În oraşul Trois Rivieres, din apropiere de Kubec, un om împreună cu prietenul său se deplasau într-o maşină spre vest pe Autostrada 40, în ziua de 15 octombrie 1996, la 11:00 p.m., atunci când şoferul a observat trei obiecte necunoscute în direcţia nord.

El a raportat că cerul era limpede atunci când a putut observa trei nave foarte mari de formă triunghiulară cu lumini sclipitoare verzi, albastre, roşii şi galbene. Atunci, unul din OZN-uri a ţintit o rază teribilă spre maşina lor, ţinându-i într-o lumină incandescentă cel puţin 20 de minute. Alte 60 de persoane au observat cele trei OZN-uri.[147] *Date din 18 octombrie 1996.*[148]

Un an mai târziu, în luna februarie, un bărbat şi unchiul său călătoreau pe Şoseaua 3, în statul New Hampshire, atunci când maşina lor a fost lovită de o rază de lumină albă, strălucitoare.

Deoarece maşina era complet acoperită de lumină, şoferul nu a mai putut să privească în afara maşinii pentru a putea conduce. Din fericire, lumina s-a deplasat tot atât de brusc cum apăruse.[149]

Nu toate razele OZN-urilor sunt simple raze de scanare. Randle povesteşte despre acţiunea agresivă a unei raze dintr-o

[146] UFOcenter.com.
[147] După *Journal of Montreal.*
[148] UFOcenter.com.
[149] Sursă MUFON.

aeronavă neconvenţională, în ziua de 8 iunie 1980, în Port Klang[150].

O minge luminoasă strălucitoare se rotea şi îşi schimba culorile. A apărut asupra unei rafinării şi părea să emită o rază asupra complexului industrial, aşa cum afirmă mai mulţi martori oculari. Raza şi-a ratat, se pare, obiectivul, dar a lovit o casă din apropiere care a erupt în flăcări, incendiul care a urmat distrugând câteva proprietăţi.

Razele au rănit mai multe persoane. Randle descrie un incident care a avut loc în localitatea Catanduva[151], din Brazilia, în ziua de 22 mai 1973. Un vânzător care se îndrepta spre casă, la ora 3:00 a.m., pe timpul unei ploi puternice, a putut observa cum radioul şi motorul maşinii au început să dea rateuri atunci când o rază albastră a penetrat maşina sa. El a ieşit de pe şosea şi a sărit din maşină.

Omul era copleşit de o căldură puternică atunci când raza albastră l-a cuprins. Lumina emana dintr-o formă opacă ovală aflată pe cer deasupra unei guri de tunel. Începând să-şi piardă cunoştinţa, martorul a putut observa cum raza a făcut maşina sa transparentă.

Chiar şi pielea sa părea că arde. El a mai făcut câţiva paşi, a căzut pe pământ, iar câteva ore mai târziu a fost descoperit de două persoane care treceau într-o maşină.

După spitalizare, doctorul său a relatat următoarele:

Pacientul prezenta arsuri care nu erau arsuri obişnuite. Acestea păreau cauzate de raze ciudate.

Un caz analizat de Hill prezenta un contor Geiger care analiza o sferă de lumină alb-portocalie ce se deplasa deasupra a

[150] Malaiezia.
[151] Localitate din Brazilia. Caz foarte celebru prezentat pe larg la vremea sa în România în mai multe numere din revista *Pentru Apărarea Păcii* (vezi colecţia din anul 1973).

trei vârfuri de munți în localitatea Lexington[152], în ziua de 12 decembrie 1972. APRO[153] a prezentat raportul care indica 250 miliroentgeni și 400 volți pe contor. Standardul pentru expunere nevătămătoare este 0.5 miliroentgeni. Hill a descoperit că:

OZN-urile radiau între 25 electronvolți, care este în banda razelor X, și 3 milioane electronvolți, care este în spectrul razelor gama.

Radiația X este cauza multor stări de rău și a arsurilor raportate din contactul cu OZN-uri.

Familia Lorenzen, soț și soție, autori ai multor cărți despre OZN-uri în anii 1970, descrie o povestire a unui colector de roci care prospecta în zona Lacului Falcon, Manitoba, în ziua de 20 mai 1967.

La amiază, o navă neidentificată care călătorea cu viteză uriașă a coborât lângă el. Aeronava părea din oțel și radia căldură și lumini în toate culorile curcubeului. Atunci când o ușă a aeronavei s-a deschis, din interiorul acesteia s-a putut auzi un sunet de frecvență înaltă.

Încercând să comunice în mai multe limbi, geologul nu a primit niciun răspuns. După ce ușa s-a închis, acesta a încercat, cu o mână înmănușată, să atingă nava, dar mănușa s-a topit. Apoi, o forță uriașă l-a împins, iar hainele i-au luat foc. Fața i-a ars, iar pe piept a suferit arsuri de gradul doi și trei.

Pe timpul spitalizării, simptomele sale au inclus dureri de cap, amețeli, diaree, pierdere de greutate, precum și scăderea numărului de globule albe. Medicii au recunoscut astfel un caz clasic de radiere a întregului corp cu raze X sau raze gama.

Un alt raport relata descoperiri similare. Trei martori care călătoreau către Dayton[154], în seara zilei de 29 decembrie 1980,

[152] Statul Alabama, S.U.A.

[153] Organizația de cercetare a fenomenelor aeriene (Organizație civilă gen ONG).

[154] Statul Texas, S.U.A.

au văzut un obiect care cobora la nivelul unei clădiri de trei etaje deasupra șoselei, la o distanță de 40 de metri de el.

Șoferul a oprit și a coborât din mașină câteva minute. După ce a reintrat în mașină, și-a dat seama că toate obiectele erau fierbinți. 23 de elicoptere au sosit la fața locului, acompaniind OZN-ul de la distanță.

Reîntors acasă, șoferul a observat câteva nodule pe pielea capului precum și o durere de cap care îl făcea să nu mai vadă. Ochii săi stăteau să iasă din orbite, suferea de amețeli, vomismente și diaree.

După ce a fost spitalizat într-o secție de arși, părul de pe cap și l-a pierdut. Câțiva ani mai târziu, acesta s-a îmbolnăvit de cancer.

Există mai multe raportări ale unor șoferi care au fost expuși la astfel de radieri.

Toți au suferit de inflamarea ochilor și de arsuri faciale. Astfel de iradieri cauzate de nave neconvenționale au fost raportate în anii 1960, 1970, 1980, 1990 și 2000.

În ziua de 11 martie 1999, la ora 9:00 p.m., căpitanul și copilotul unui avion de linie comercial coborau în vederea aterizării într-un aeroport din nord-vestul S.U.A.

Membrii echipajului priveau spre luminile din direcția nord, care apăruseră deasupra și în fața avionului, prezentând culori verzi, roșii și albastre, care se reflectau la suprafața metalică a avionului.

Deodată, echipajul a observat un puls de lumină verde care s-a concentrat într-o minge verde care s-a apropiat de aeronavă, dinspre nord, cu o viteză foarte mare.

Imediat, membrii echipajului au avut o senzație de arsură pe fețele lor ca și când ar fi fost arși de soare. Pilotul a cerut permisiunea de a se deplasa la o altă altitudine, dar senzația de arsură a persistat atunci când aeronava s-a deplasat pe un alt nivel, mai jos.

A doua zi, un membru al echipajului a observat că fața sa era roșie și că îl durea, astfel că a trebuit să vadă un medic. Cu o oră înaintea acestui incident, au fost raportate către Centrul Național UFO, din statele Illinois și Ohio, mai multe observări credibile de OZN-uri[155].

Din detaliile acestor rapoarte, se pot observa consecințe dezastruoase care rezultă din razele OZN-uri. Este esențial ca publicul să fie informat să stea la distanță și să fie protejat cât mai bine posibil, atunci când sunt observate nave neconvenționale.

Evident, în multe cazuri, cum este și situația echipajelor din avion, este dificil a evita astfel de pericole. Odată cu creșterea numărului de OZN-uri, care prezintă un comportament amenințător, posibilitatea de a fi rănit de razele acestora ar putea să se multiplice.

Fără sunet[156]**.** Lipsa sunetului asociată cu mișcarea OZN-urilor a dus la menținerea enigmelor legate de acestea. În majoritatea incidentelor raportate, obiectele călătoreau silențios în timp ce ocupanții acestora își continuau activitățile aparent clandestine.

Hill corelează lipsa sunetului de utilizarea unui câmp de forță propulsiv puternic, în locul propulsiei rachetei. Câmpul de forță elimină compresiunea aerului din jurul navei, creând un flux de energie fără pierderi în unde de șoc sau unde sonore.

Sunetul este creat de un corp care vibrează în mediul aerian sau în apă, care provoacă unde longitudinale de compresie, care împing moleculele aerului una lângă alta sau de rarefiere, care separă moleculele din aer. Dacă un sistem de propulsie al OZN-ului nu provoacă compresia aerului din jur, atunci nicio senzație auditivă nu va fi produsă.

[155] UFOcenter.com.

[156] Vezi Emil Străinu, *Sunetul care ucide, Ziarul Științelor și al Călătoriilor*, nr.1, 1990.

Un pilot, zburând deasupra lacului Rațelor[157], a oferit dovada ipotezei fără fluxuri. În ziua de 5 octombrie 1996, la ora 9:05 a.m., un pasager și un operator radio din avionul pilotului au observat un „gigantic OZN de dimensiunea unui stadion de fotbal," care plana deasupra lacului.

Pilotul a descris nava ca fiind de formă piramidală, de 50 de metri înălțime, cu un dom în vârf, din care ieșea vertical o navă mai mică în formă de disc.

După ce pilotul a înconjurat nava mai mare de trei ori, nava mai mică a părăsit zona cu o viteză accelerată, îndreptându-se către oceanul Atlantic.

Deși avea 20 de ani de experiență de zbor, pilotul era uluit, deoarece mișcarea unei astfel de nave pe cer ar fi trebuit să creeze o turbulență datorită deplasării aerului.

Totuși, din navă nu a fost emanat niciun zgomot și nu a fost produsă nicio turbulență. Două săptămâni înaintea acestui incident, opt persoane care erau campate într-un deșert din California[158] au fost uimite atunci când au văzut o navă neconvențională.

În ziua de 21 septembrie 1996, o navă în formă de disc s-a apropiat fără zgomot dinspre est cu 90 de km pe oră, deasupra unei văi aflate în apropiere. Nava era 70 de metri deasupra pământului la circa 90 de metri depărtare.

O persoană, detectiv privat, aflat pe un deal din jurul taberei, a încercat să se apropie de OZN. Nava s-a oprit la 9 metri în fața sa, la 45 de metri deasupra taberei.

Obiectul avea 20 de metri în lățime și 7 metri grosime și era în formă de trabuc. Culoarea sa era gri metalizat și emana o lumină verde-albăstrui. Nu erau uși, ferestre sau alte semnalmente pe navă. Martorul a făcut următoarele remarci:

[157] Aflat la nordul granitei Braziliei cu Uruguayul.

[158] Este vorba de deșertul Nevada!

Cel mai remarcabil este că nava nu făcea niciun zgomot. Pe tot timpul observației care a durat 4 minute, nu s-a auzit nimic. Totul era real fizic, dar în același timp uluitor[159].

O altă observație pe timpul zilei, fără zgomot, a avut loc în ziua de 12 decembrie 1996. În timp ce se plimba pe jos pe o stradă din localitatea Simi Valley[160], martorul a văzut un OZN la 3:30 p.m. Și alți doi martori au văzut obiectul.

După ce a traversat cerul cu o viteză inimaginabilă, nava a încetinit până s-a oprit. Aceasta a rămas într-o poziție staționară, apoi a început o serie de manevre în formă de zig-zag înainte ca să se deplaseze spre nord-est. Nava era de forma unui ou ce reflecta razele soarelui. Din nou, nu se auzea niciun sunet care venea dinspre obiect.

De asemenea, în urma obiectului nu se vedea nicio dâră, în timp ce alte avioane de pe cer produc acele urme albe.

În statul Washington, în anul 1998, au fost raportate numeroase evenimente similare, în plus față de cele care au fost evidențiate la bazele militare.

În localitatea Yakima[161], în ziua de 22 aprilie, un martor a raportat iluminarea în întregime a curții sale, la ora 9:30 p.m. Privind către este aceasta, martorul a putut vedea un obiect rotund, albastru care a devenit roșu.

OZN-ul s-a deplasat către nord, accelerând rapid la o altitudine de 500 de metri. Niciun zgomot nu însoțea obiectul.[162] La 15 km la est de aeroportul Tacoma, aflat lângă Seattle[163], un rezident a putut vedea un OZN de culoare verde-albăstrui, fluorescent care se deplasa rapid de la est către vest, în ziua de 23 septembrie 1998, la ora 9:15 p.m., în partea de sud a cerului.

[159] Conform UFOinfo.com.
[160] Statul California, S.U.A.
[161] Statul Washington, S.U.A.
[162] UFOcenter.com.
[163] Statul Washington, S.U.A.

Martorul a sunat la turnul de control al traficului aerian de la Renton, unde a discutat cu o femeie aflată de serviciu, care a afirmat că și ea văzuse obiectul. Aceasta a descris obiectul ca strălucitor și că a traversat cerul la linia de sud a orizontului fără niciun zgomot. [164]

Trei nopți mai târziu, pe 26 septembrie, un martor din orașul Steilacoom[165], aflat la 3 km sud-vest de baza aeriană militară McChord, a observat o minge de foc circulară cu un halou albastru subțire pe margine.

Obiectul se mișca către baza militară, iar când a ajuns deasupra acesteia a devenit relativ staționar, cu mișcări verticale și orizontale mici. Câteva avioane au putut fi văzute înconjurând OZN-ul. Acesta nu făcea niciun zgomot.

La 17 noiembrie 1998, unei femei din localitatea South Lake Tahoe, statul California, la ora 4:30 a.m., în timp ce pregătea un articol, atenția i-a fost atrasă de o lumină puternică pe cer. Atunci când s-a deplasat la fereastră, a observat lumina coborând; obiectul avea o lumină roșie în centru și nu făcea niciun zgomot.

Apoi, acesta s-a deplasat și a dispărut. Femeia fusese uimită să vadă acea lumină albă, strălucitoare care a acoperit toată casa și curtea. Lumina „i-a făcut părul măciucă". Ea a trezit o rudă care a avut timp să vadă obiectul dispărând[166].

Observații similare fără zgomot au fost raportate în continuare în tot anul 1999. Un martor care conducea o mașină spre locul de muncă, în Philadelphia[167], în ziua de 23 februarie 1999, la 6:10 a.m., a descris ceea ce a văzut, ca fiind luminile de aterizare ale unui Boeing 777, care venea direct spre el. La acea oră, cerul era luminat, deoarece soarele răsărise.

[164] UFOcenter.com.
[165] Statul Washington, S.U.A.
[166] UFOcenter.com.
[167] Statul Pennsylvania, S.U.A.

Lumina albă strălucitoare nu se deplasa, în aparență, dar prezenta o mulțime de puncte întocmai ca o stea de Crăciun. O rază alb-albastră a țâșnit din obiect într-un unghi de 45 grade față de pământ.

OZN-ul era aproximativ o cincime din luna plină la circa 30 de grade deasupra pământului și nu emitea niciun sunet.[168]

Deși unii pot spune că observațiile de OZN-uri sunt, actual, observații de nave militare care sunt recent realizate în Macon[169], nu toate pot fi explicate prin această prismă.

Astfel, avionul B-1 Lancer este un avion de bombardament uriaș supersonic cu aripi în formă de delta, este puțin zgomotos datorită a patru motoare turbofon utilizate pentru propulsie. De asemenea, Aurora care este un avion de recunoaștere Mach3, poate zbura la altitudini foarte înalte în misiuni foarte lungi, dar nu poate executa misiuni cu viteză joasă în situații de mică altitudine.

Aeronave neconvenționale au fost raportate ca fiind capabile să se deplaseze silențios foarte aproape de pământ, la nivelul vârfurilor copacilor, sau la altitudini extrem de înalte, menținând o poziție fixă sau deplasându-se fără zgomot foarte încet sau cu viteze supersonice.

Aceste nave capabile de propulsie silențioase și invizibilitate au permis ocupanților să exploreze Pământul zeci de ani, fără să-și trădeze prezența către majoritatea populației rezidente. Astfel, enigmele OZN-urilor s-au menținut de 50 de ani.

În ultima vreme au avut loc niște schimbări; aceste nave se arată ele însele către o multitudine de locuitori în zone populate, cum ar fi cele din preajma marilor aeroporturi, deasupra autostrăzilor sau deasupra copacilor care înconjoară baze militare.

În prezent, eu cred că ocupanții navelor neconvenționale elimină o parte din camuflaj pentru a ne arăta cât de numeroși

[168] UFOcenter.com.
[169] Statul Georgia, S.U.A.

sunt, iar, în același, timp prezentându-ne caracteristicile uluitoare ale acestor nave pentru a ne teme de ei.

Sunete și vibrații. Din când în când se raportează o serie de zgomote ușoare care însoțesc observările de OZN-uri, mai ales când acestea se pregătesc să se ridice de la sol sau se pregătesc pentru o poziție staționară. OZN-ul prezentat în capitolul 2, gigantica „geană" aflată deasupra localității Suqumish [170], nu făcea niciun zgomot, dar în aer se simțea o anumită vibrație, evidentă mai ales când nava se afla deasupra observatorului.

Hill presupune că acel câmp de forță propulsiv al navei neconvenționale ciclează la o frecvență joasă, puterea sa variind în timp într-o manieră periodică. Atunci când frecvența crește, nava își crește puterea pentru a se ridica la înălțime.

În plus, Hill descrie sunetul și vibrațiile produse de motoarele OZN-urilor ca similare celor produse de transformatoarele electrice sau ale câmpurilor de forță. La frecvențe mici, vibrațiile sau pulsurile se simțeau ca o mișcare a abdomenului (sunete de frecvență joasă, mai mică de 40 cicli pe secundă, provoacă disfuncții fiziologice), în timp ce frecvențele înalte ale vibrațiilor erau dureroase în urechi.

Atunci când frecvența radiațiilor emise de OZN crește, se produce o creștere a ratei ionizării aerului din jurul navei, iar aceasta apare mai strălucitoare. Uneori, la frecvențe înalte, nava este înconjurată de un câmp de forță pulsatoriu.

Evitarea radarului în afara posibilității de camuflaj sonor și vizual, navele neconvenționale au și capacitatea de a scăpa de detectarea radar în scopul de a executa activitățile lor clandestine pe pământ.

Radarul[171], un instrument de transmitere și recepție radio în linie dreaptă care utilizează unde radio ultrascurte, pe frecvențe

[170] Statul Washington, S.U.A.
[171] Străinu Emil, *File din istoria radarului, de la telemobiloscop la radiotelescop*, în *Ziarul Științelor și al Călătoriilor*, nr. 1, 1990.

foarte mari este capabil să determine distanţa, altitudinea, viteza şi direcţia de mişcare a unui obiect pe baza razelor emise.

Totuşi, navele neconvenţionale sunt capabile să eludeze[172] detectarea prin raze radar.

Două incidente bine verificate, care au avut loc în 1996 şi 1997, prezintă această capacitate evazivă. Primul a avut loc în localitatea Enumclaw, statul Washington, aflată la sud-est de Seattle, într-o seară de februarie în 1996.

O mamă împreună cu fiica sa au observat un glob strălucitor de culoare roşie, de trei ori cât o lună plină, aflat la 25 de metri deasupra vârfurilor copacilor şi la 150 m depărtare de casa lor. Unul dintre martori povesteşte cum aerul din jurul globului se unduia întocmai cum este degajată căldura sub formă de valuri deasupra unui asfalt fierbinte.

În conformitate cu cele spuse de Hill, este foarte probabil ca obiectul neidentificat să fie înconjurat de o plasmă de culoare roşie alcătuită din molecule de aer ionizat. La început, martorul a avut impresia că nava se îndreaptă către casa sa.

Niciun sunet nu însoţea deplasarea navei, deşi martorii priveau OZN-ul prin fereastra larg deschisă. Apoi, nava s-a deplasat încet în direcţia nord, spre dreapta. Astfel, vederea obiectului era din când în când întreruptă de vârfurile copacilor.

Deodată, nava s-a deplasat rapid către stânga, înapoi, şi a rămas nemişcată cam la nivelul etajului trei, deasupra casei unui vecin al martorilor. Un avion a zburat deasupra obiectului roşu la o altitudine mare; zgomotul motorului avionului a putut fi foarte bine auzit. Când avionul a dispărut, a dispărut şi zgomotul acestuia. Globul a rămas în tot acest timp fără zgomot.

Din nou nava a accelerat rapid, s-a îndreptat către nord-vest şi a ieşit din câmpul vizual al martorilor. O rudă a acestor martore a sosit acasă în acel moment povestind că şi ea a văzut

[172] Emil Străinu, *Incursiune în istoria luptei radioelectronice*, în *Tehnicum*, nr. 2, 1989, revistă a elevilor Academiei Militare, Bucureşti.

lumina roşie deasupra unui deal aflat în apropiere, pe timpul când conducea maşina sa.

Martorii au sunat Administraţia Aviatică Federală din Auburn (FAA) pentru a raporta incidentul şi pentru a întreba dacă nava neconvenţională a apărut pe ecranele radar.

Administraţia aviatică a răspuns că radarul a detectat numai un singur avion, un avion de linie Boeing 747, la 2000 m altitudine, care cobora în vederea aterizării pe aeroportul Tacoma din Seattle. [173]

Revista *USA Today* a prezentat, în numărul său din 18 iunie 1997, un eveniment important care avusese loc cu trei luni mai devreme, în ziua de 13 martie 1997. Amănuntele care urmează sunt scoase din două rapoarte speciale elaborate de Peter Davenport, directorul Centrului de Raportare Naţional, OZN [174].

Mii de martori au observat o aeronavă extrem de mare. Unii martori afirmă că un Boeing 747 ar fi putut ateriza pe spatele acestui obiect, trecând pe deasupra sau fiind într-o poziţie stabilă, în câteva locaţii din zona Arizona, New Mexico şi Nevada. [175]

Martorii au raportat că obiectul era de formă triunghiulară prezentând mai multe lumini. Unii descriu trei lumini aflate în faţa obiectului şi încă două în colţurile din spate.

Aşa cum afirmă martorii, OZN-ul s-a deplasat fără niciun zgomot în direcţia sud-est deasupra localităţii Henderson[176], la 6:55 p.m.; 22 de minute mai târziu obiectul a apărut deasupra localităţii Paulden, statul Arizona.

Peste câteva minute, acelaşi obiect a apărut 50 km mai departe deasupra localităţii Prescott. Continuând să se deplaseze

[173] MUFON.com.
[174] UFOcenter.com.
[175] Statul Arizona, S.U.A.
[176] Statul Nevada, S.U.A.

către sud, obiectul a rămas câtva timp deasupra localității Phoenix[177], deasupra Școlii Indiene, aproximativ 5 minute.

Apoi, acesta și-a continuat deplasarea spre aeroportul Sky Harbor, cel mai mare aeroport de tranzit din statul Arizona, unde echipajul unui avion comercial precum și controlorii de trafic aerian din turnul aeroportului l-au putut observa.

Membrii unui alt echipaj al unui avion comercial aflat la sol au raportat prin radon că OZN-ul a trecut pe deasupra aeronavei în care se aflau în momentul când se pregăteau să părăsească aeroportul. În ciuda acestor observații, obiectul nu a apărut pe radar și nu a comunicat prin radio sau *transponder*.

Aeronava neidentificată și-a continuat deplasarea către Tucson, statul Arizona. O familie aflată într-o mașină pe Autostrada 10 a raportat observarea OZN-ului. Copiii din mașină afirmă că au văzut nava atât în partea stângă, cât și în partea dreaptă a mașinii în care se deplasau.

Un martor identificat într-o convorbire telefonică la Davenport ca fiind controlor de trafic la baza militară aeriană Luke, aflată la 30 km depărtare de Phoenix, a notificat Centrului de Raportare Națională U.F.O. că două avioane de vânătoare F–15C au fost trimise cu misiunea de a intercepta o aeronavă neidentificată.

Aparent, când unul din piloți a observat OZN-ul deasupra Școlii Indiene, radarul de la bordul avionului nu a mai recepționat nimic, fiind bruiat. În același moment, luminile OZN-ului s-au micșorat, iar apoi a dispărut din vedere.

A doua zi, din cele spuse de ofițerii bazei militare aeriene, nimeni nu a mai recunoscut nimic privind incidentul și telefoanele primite de la martorii care au sunat la bază.

Totuși, reprezentanții Centrului de raportare OZN au identificat în centrala telefonică din Davenport pe bază de factură că aceste convorbiri telefonice au avut loc, intrând în total dezacord cu declarațiile ofițerilor de la baza aeriană.

[177] Statul Arizona, S.U.A.

De asemenea, Davenport afirmă că o parte din personalul militar și investigatorii de OZN-uri presupun că avioane de vânătoare de un tip necunoscut au zburat în zonă, între 9:30 și 10:00 p.m.

Aeronava neidentificată a fost raportată de observatorii credibili cum ar fi profesioniștii în domeniu, oameni de știință, piloți în nordul statului Arizona în Phoenix și Tucson, 50 de minute mai înainte ca zborurile acelor avioane de vânătoare să fi avut loc.

Dacă aceste nave pot evita detectarea radar, se pot deplasa fără sunet și pot deveni invizibile, cum putem oare să ne protejăm? Încă o dată analiza atentă a lui Hill asupra unui OZN ne furnizează un posibil răspuns.

El prezintă povestirea familiei Lorenzen cum doi bărbați au fost confruntați cu câțiva ocupanți ai unei aeronave în formă de disc. Obiectul de 5 m în diametru a aterizat într-o pădure de pini din Suedia. O lumină strălucitoare emana din această navă.

Atunci când o mișcare și zgomot s-a auzit dinspre navă și au apărut câțiva ocupanți de mică dimensiune, unul din martori s-a dus la mașina sa și a pornit motorul.

Pasagerii navei au părut înfricoșați de zgomot și s-au hotărât să părăsească zona. Când nava s-a pregătit să-și ia zborul, un zumzet intens, de frecvență înaltă, subțire s-a putut auzi, au fost emise vibrații care au paralizat martorii.

Evident, ființele mici au fost afectate de vibrațiile neregulate ale motorului mașinii (compresiuni ale aerului neregulate, zgomot). Prin urmare, Hill propune ca mecanism de apărare zgomotul unei mașini pentru a dejuca contactele cu unele specii de extratereștri care doresc pietrificarea sau pierderea cunoștinței pământenilor.

Recunoscând efectul pe care zgomotul de frecvență înaltă din navă îl are asupra martorilor, se poate propune detectarea unor frecvențe de sunete care să aibă efect devastator asupra extratereștrilor, cum ar fi paralizarea acestora.

Ocupanţii navei au folosit un mecanism vibrator (probabil sunete de frecvenţă foarte joasă, sub 40 hertz) pentru a paraliza oamenii cu vibraţii emise de generatori de câmp propulsiv.

Planarea şi levitaţia. În ziua de 17 februarie 1999, un film[178] documentar prezentat de televiziunea NBC a prezentat dovada că observatori calificaţi au văzut în mai multe rânduri nave neconvenţionale în atmosfera Pământului.

Acesta a fost primul raport amănunţit asupra prezenţei OZN-urilor prezentat de o reţea de televiziune majoră. Totuşi, filmul de televiziune a inclus opinia critică a evenimentelor bine documentate, precum şi disputele privind faptele incluse în observaţii.

Accentul s-a pus pe prezentarea timp de aproximativ o oră a unei nave de culoare gri în formă de disc. Era la 120 de metri altitudine deasupra capitalei Mexicului, în ziua de 6 august 1997.

Un critic al documentarului a pretins că filmul video prezentat era un „hoax"[179], deoarece nava prezentată în film părea că se şi mişcă, dar şi că e fixă. El a concluzionat că o navă capabilă de călătorii interplanetare nu ar prezenta instabilitate în atmosfera noastră.

Totuşi, această opinie presupune că aceste nave zboară într-un nivel al atmosferei pământeşti. Ceea ce nu este cazul. Hill face cu precizie această distincţie.

Cât despre zbor, atmosfera nu are decât valoare de zgomot pentru navele neconvenţionale, în timp ce avioanele pământene folosesc atmosfera fie ca suport, fie ca locomoţie. Nava neconvenţională nu zboară. Acestea sunt accelerate într-o direcţie de-a lungul traiectoriilor, orbite în spaţiu.

Hill spune că planatul (întocmai cum este căderea unei frunze) sau mişcările pendulare sunt metode pe care ocupanţii navei le utilizează pentru a disipa energia şi a obţine un control

[178] Filmul se numea *Confirmation.*
[179] Hoax - păcăleală.

mai precis, responsabil al altitudinii care poate fi obţinut prin creşterea sau descreşterea intensităţii câmpului de forţă.

Planatul reprezintă de fapt o mişcare circulară neobservabilă. Acesta poate fi obţinut prin mişcări scurte, alunecătoare, graduale ale controlului altitudinii într-o fracţiune de secundă, cu mai multă precizie decât secundele cerute pentru formarea câmpului de forţă propulsiv.

Observările repetate ale acestor metode de control au fost raportate în ultimii ani. În ziua de 21 august 1995, doi martori din localitatea Ione, statul Washington, erau aşezaţi lângă casa lor în seara acelei zile, atunci când un flash strălucitor le-a atras atenţia. Lumina a accelerat rapid a traversat cerul, fără niciun sunet iar apoi s-a oprit pentru 8 secunde.

Atunci când a rămas pe loc, obiectul strălucitor şi-a schimbat dimensiunile, apoi a început să se rotească şi să planeze uşor. După 5 secunde s-a ridicat abrupt, iar apoi a coborât uşor într-o poziţie mai joasă în direcţia inversă. Pe timpul observaţiei obiectul a planat, s-a rotit cu mişcări sus-jos, dintr-o parte în alta şi circulare. Mai multe lumini strălucitoare de culoare albă, sclipitoare au apărut în partea din faţă a aeronavei, în timp ce lumini albastre şi roşii au apărut pe partea din spate, apărând şi dispărând la interval de două-trei secunde pe măsură ce nava îşi schimba direcţia de deplasare.

De câteva ori, nava a emis raze de lumină către orizont. Martorii au fost zguduiţi de acest eveniment care a durat o jumătate de oră.[180]

În iunie 1996 un cuplu din[181] Pittsburgh, statul New Hampshire, a văzut lumini care iluminau zona din jurul casei lor de unde se putea vedea Lacul Connecticut.

Un obiect de dimensiunea unei mingi de baseball a putut fi văzut planând, iar apoi oprindu-se deasupra copacilor. [182]

[180] MUFON.com.
[181] Statul Mississippi, S.U.A.
[182] MUFON.com.

Trei luni mai târziu, pe 11 octombrie, patru martori care stăteau în faţa casei lor în localitatea Jackson, au văzut o navă în formă de bumerang de culoare gri fumuriu. Aceasta se deplasa uşor cu aproximativ 8 km pe oră, fără zgomot, la 60 m deasupra lor. Apoi, deodată, nava a dispărut.

Martorii au continuat să privească cerul şi astfel au putut vedea la distanţă mai multe nave care se deplasau rapid. Aceste nave îşi schimbau culorile pe timpul deplasării.

Primele trei zburau pe traiectorii drepte sau uşor curbate, în timp ce ultima se deplasa în zig-zag, după care a coborât, iar apoi s-a ridicat abrupt[183].

Evenimentul prezentat în capitolul 4 care a avut loc în oraşul Bellingham, statul Washington, a fost similar. O aeronavă iridescentă, în formă de ou, s-a deplasat uşor în sus pe o traiectorie în formă de zig-zag.

În 1997, observarea la lumina zilei a unui OZN în formă de disc de către trei martori din oraşul Renton, statul Washington, la est de Seattle, a fost descrisă, de asemenea, ca având o traiectorie de zbor în zig-zag. La 8 iunie, în lumina soarelui, a apărut un obiect la trei km depărtare la o altitudine de aproximativ 1200 m.

Nava prezenta un vârf metalic, iar partea inferioară era de culoare gri-fumurie. Călătorind de la nord-vest spre sud est, obiectul plana dintr-o parte în alta şi părea că se roteşte.

El se deplasa încet, cu aproximativ 32 km pe oră. Martorii au observat obiectul, la început cu ochiul liber, iar mai târziu prin binoclu, înainte de a ieşi din câmpul vizual, dincolo de vârfurile copacilor [184].

În 1999, doi martori au furnizat o povestire dublă a planării în formă de zig-zag a unei nave neconvenţionale. Prima lor observaţie a avut loc în oraşul Sedona[185], pe 19 februarie.

[183] UFOcenter.com.
[184] UFOcenter.com.
[185] Statul Arizona, S.U.A.

După apusul soarelui ei au observat două obiecte care planau şi se mişcau unul în jurul altuia pe cerul sud-vestic. Obiectele ba erau strălucitoare, ba erau întunecoase.

Obiectul de mai jos devenea asemănător unui nor, dispărând şi apărând repetat. Evenimentul a durat 45 minute. Două nopţi mai târziu, în oraşul Boynton Canyon[186], martorii au observat un eveniment similar, tot cu două obiecte pe timpul unei ore (UFOinfo.com).

Aceste incidente dau impresia că obiectele neconvenţionale practic au controlul altitudinii prin vernier (mişcării scurte, alunecătoare, graduale) şi proceduri de invizibilitate în atmosferă.

După construirea cu succes a unei platforme jet, dispozitiv controlat prin schimbarea greutăţii, Hill a ajuns să creadă că:

Un OZN acţionează prin intermediul unor dispozitive de control vectoriale, operează prin balansarea forţelor şi triangularea acceleraţiei.

Un martor ocular povesteşte cum o aeronavă neconvenţională plana în zig-zag în timp ce cobora şi se ridica, ceea ce pare să confirme teoria lui Hill.

Levitaţia. Posibilitatea de a levita reprezintă o temă consistentă în multe rapoarte privind observaţiile unor OZN-uri în ultimii 50 de ani. Din păcate, criticii văd acest fenomen ca imposibil, ceea ce este un alt motiv pentru care observările sunt ridiculizate ca fraudulente.

Profesorul Andre Geim, de la Laboratorul pentru Studiul Magneţilor din Nijigen[187], a avut succes în levitarea unei broaşte (ridicarea şi coborârea fără suport) prin expunerea amfibienei unui câmp magnetic puternic.

Interacţionând cu proprietăţile diamagnetice ale celulelor organismului (opuse diametric orientării câmpului impus), respingerea magnetică a avut loc.

[186] Statul Arizona, S.U.A.
[187] Regatul Olanda.

Toate orbitele electronilor din moleculele celulelor broaştei şi-au schimbat orientarea în acelaşi timp cauzând levitarea broaştei atunci când moleculele acesteia au fost reorientate de câmpul magnetic.

După expunere, amfibianul nu a prezentat efecte adverse privind starea sa generală.

Un mecanism diferit de levitaţie care a fost verificat experimental implică undele acustice de joasă frecvenţă; aceste unde traversează longitudinal, pornind de la sursa lor opusă cumva undelor electromagnetice.

Hartman, un om de ştiinţă în domeniul acusticii, experimentând cu o chitară de 25 waţi, a confirmat levitarea microfonului un cm deasupra pământului câteva secunde.

Levitarea substanţelor a mai fost realizată şi cu alte unde longitudinale, numite unde de potenţial electrostatic pulsatorii, care reprezintă sarcini electrice pozitive şi negative staţionare care se schimbă ritmic de energie latentă.

Generate şi transmise în formă longitudinală de suprafeţele electrodului, aceste pulsuri emit o rază de unde intens polarizate (componenta electrică a oscilaţiei limitate într-un anumit plan) în spaţiul înconjurător. Aceste unde polarizante pot dezvolta o forţă de reacţie asupra obiectelor.

Profesorul Karl Schlecht [188] a levitat pudră de talc pentru câteva clipe cu o rază de lumină emisă de un aparat electrostatic pulsat. În anul 2000, mai mulţi observatori au fost martorii unui eveniment de levitaţie în localitatea Cascade Mountain Range[189].

O aeronavă neconvenţională a realizat acest fenomen la lumina zilei, în ziua de 25 februarie, spre uimirea martorilor. Un angajat din industria forestieră a sunat la Centrul Naţional de Raportare OZN şi a relatat cum o echipă de muncitori forestieri a văzut un elan ridicat de la pământ de către o navă în formă de disc.

[188] Universitatea Karlsruhe, din Germania.

[189] Statul Washington, S.U.A.

Davenport, directorul centrului, a detaliat raportul într-o emisiune la Radioul Art Bell, în februarie 1999.

Înaintea pauzei de prânz, dintr-o zi de iarnă din februarie, o echipă forestieră, care planta arbori lângă Mt. St. Helen[190], a văzut o navă în formă de disc coborând în valea din apropiere. Ei au putut observa cum nava cobora silenţios spre pământ aşa cum cade o frunză dintr-un copac.

Apoi, nava s-a îndreptat către o turmă de elani care venise în vale, în acea dimineaţă. Deoarece elanii s-au speriat când au simţit prezenţa aeronavei, aceştia au început să fugă. Un elan s-a răzleţit de restul turmei, alergând în direcţie opusă turmei.

Imediat, nava s-a deplasat deasupra acestui elan şi, fără niciun aparat mecanic aparent, a început să leviteze animalul în sus. Când animalul a ajuns în apropierea navei, acesta a dispărut înăuntru fără să se deschidă nicio uşă sau portal.

Muncitorii au relatat cum mişcarea în zig-zag a navei s-a accelerat, câştigând altitudine gradual într-o traiectorie spiralată. Aparent, turbulenţa atmosferică din acea zonă montană a creat unele probleme de deplasare, deoarece câştigul de altitudine al aeronavei a fost relativ lent, iar controlul direcţiei de mişcare a fost făcut cu dificultate.

Davenport a indicat, într-o altă emisiune radio din anul 2000, pe aceeaşi temă, că a vizitat situl cu evenimentul de levitaţie, unde a găsit carcasa unei femele de elan gestantă lângă un drum forestier.

Deşi animalul a fost găsit la 6 km de locul incidentului, este foarte probabil ca acesta să fi fost animalul răpit de extratereştri.

Răni mortale erau pe ceafa elanului, de formă neobişnuită. Alte răni erau ca cele produse de căpuşă. De asemenea, câteva căpuşe moarte au fost găsite pe carcasa animalului, fapt de

[190] Locaţie aflată la sud de Cascade Mountain Range.

asemenea neobişnuit. Tot neobişnuit este şi faptul că animalul nu a fost mâncat de carnivorele din zonă, deşi acesta era de 9 zile mort.

Acest eveniment este notabil din mai multe puncte de vedere. Un elan matur cântăreşte 250 kg, ceea ce indică o putere deosebită de levitare a OZN-ului, într-o zonă accidentată. Însă evenimentul nu este notabil numai din punct de vedere tehnologic.

Faptul că, la lumina zilei, într-o zonă cu oameni un animal este levitat indică activităţi deschise, fără teamă. Extratereştrii fie au dorit ca pământenii să vadă nivelul tehnologic al lor, fie nu le-a păsat dacă sunt sau nu observaţi. Aceasta ar putea să ne dea foarte mult de gândit.

S-a demonstrat astfel că răpirile sunt posibile de către extratereştri prin utilizarea levitaţiei.

Propulsia. Presupunând că navele neconvenţionale au capacitatea de a levita obiecte masive în ciuda câmpului de gravitate al Pământului, aceste nave ar putea utiliza un contra câmp, numit antigravitaţie.

Hill dă sugestia că prin folosirea unui contra câmp, demasificarea materiei nu mai este necesară pentru a realiza levitaţia.

Lazar, un savant în domeniul tehnologiilor, a susţinut această idee într-o emisiune difuzată la radioul Art Bell, pe baza examinării reactorului unei nave extraterestre capturate.

Reactorul avea o formă de emisferă şi realiza un câmp gravitaţional în jurul aeronavei. Atunci când a fost atins, acesta a dat un *push* (antigravitate), nu un *pull*[191].

Doi poli ai unui magnet, aduşi alături, ar fi produs un efect similar (push). Când o minge de golf a fost lansată spre reactor, aceasta a fost respinsă cu o anumită forţă.

Hill descrie o întâmplare asemănătoare când un fermier a aruncat o piatră asupra unui OZN nemişcat. Aceasta a fost respinsă ca şi când ar fi fost aruncată de un arc mecanic.

[191] Explicaţie foarte confuză.

Conservarea energiei a fost prezentă în acest câmp staţionar, static care a absorbit energia pietrei aruncate asupra navei, eliberând-o apoi, ca un arc, respingând cu putere piatra.

Cu 45 de ani mai înainte, un savant din Sibiu, ROMÂNIA, Hermann Oberth, inginer de rachete, a propus următoarele:

OZN-urile convertesc energia gravitaţională a stelelor şi planetelor în forţe de propulsie de ordin înalt. Navele sunt concepute şi conduse de fiinţe inteligente şi sunt propulsate de distorsiunea câmpului de gravitaţie, de convertirea gravităţii într-o energie utilă.

Lazar presupune că în cazul în care navele neconvenţionale obţin energia din gravitaţie, care este universal distribuită în spaţiu, pot fi utilizate două sisteme pentru realizarea călătoriilor în spaţiu: un câmp de forţă repulsiv al pământului şi o forţă din spaţiul îndepărtat care distorsionează spaţiul-timp.

Demonstraţiile OZN-urilor privind manevrabilitatea la altitudini mari sau în plan orizontal lângă Pământ cer ca nava să fie capabilă să focalizeze sau să direcţioneze câmpul său de forţă (spaţiu în care liniile de forţă sunt active).

Îndreptând undele de gravitaţie (linii de forţă) în orice direcţie dată, cu alte cuvinte controlul vectorului permite deplasarea în spaţiu sau în apropierea Pământului pe traiectoria dinainte aleasă. Într-o emisiune radio, Lazar a descris focalizarea razei dintr-un emiţător al navei extraterestre, care a produs un spot negru.

Hill consideră că zona de focalizare a puterii (întâlnirea punctului în care undele direcţionează energia) a navei este localizat într-un inel aflat pe marginea OZN-ului în formă de disc.

Existau inele similare în jurul farfuriei zburătoare, care s-au putut observa în cele trei vârfuri ale bazei de submarine din Bangor, care au fost prezentate în capitolul 1. Atunci când OZN-ul cobora lângă poarta de nord a bazei s-au putut vedea cinci raze uşor divergente care emanau din obiect.

Din cele afirmate de Hill, putem deduce că aceste raze sunt linii directoare de câmp care stabilesc direcţia forţei spre suprafaţa pământului.

Gradul de divergenţă al liniilor indică dacă există sau nu un obiectiv pe suprafaţa Pământului care trebuie atins. S-a putut observa un model de rază cu divergenţă uşoară, care indica faptul că nava cobora rapid. Aceasta presupunea o anumită forţă de reîntoarcere care ar fi fost cerută de gradientul de energie înclinat.

Dacă razele (liniile de forţă) ar fi mai divergente, atunci nava ar aplica o forţă mai mare necesară obţinerii unei respingeri mai mari de pe suprafaţa pământului cu scopul de a-şi încetini coborârea.

Un OZN aflat într-o poziţie staţionară ar cere un câmp de forţă foarte divergent pentru a menţine poziţia sa deasupra suprafeţei pământului.

Uneori au fost raportate evenimente în care nava cu câmpuri foarte divergente şi respingerea asociată au accelerat automobilele din apropiere. În ziua de 23 septembrie 1997, doi martori care se deplasau în localitatea Tucker, o suburbie a oraşului Atlanta[192], au putut observa un obiect care era staţionar deasupra unui arbore înalt în direcţia sud-est. Oprind automobilul, ei au observat un OZN în formă de farfurie cu cinci lumini pulsatorii.

Obiectul era întunecos, de 20 de metri în diametru şi nu făcea niciun zgomot. Ei au putut observa obiectul fără să oprească motorul automobilului. Apoi, deodată, automobilul a fost accelerat fără ca cineva să fi apăsat pedala de acceleraţie.

În acelaşi timp, nava s-a ridicat descriind un arc de cerc în direcţia nord-vest. Câteva minute mai târziu, martorii au văzut OZN-ul din nou staţionat deasupra unor copaci. Partea superioară exterioară a navei părea că se roteşte, în timp ce centrul rămânea fix. Ei au văzut lumini care se roteau în jurul navei.

[192] Statul Georgia, S.U.A.

Observând un al doilea OZN aflat în poziţie staţionară nu prea îndepărtată, martorii au zărit prima navă mişcându-se către al doilea vehicul. Fiind cuprinşi deodată de teamă, martorii au decis să plece din zonă, în timp ce cele două nave au rămas în poziţii staţionare.[193]

Din cele spuse de Hill, putem deduce că automobilul a primit un impuls de accelerare de la nava staţionară, ceea ce sugerează că nava neidentificată utilizează un câmp de forţă de respingere dinspre Pământ în timp ce aceasta se deplasează aproape de sol.

În plus, evenimentul furnizează proba că inelul rotitor al navei este zona de focalizare a puterii. Inelul părea să se rotească atunci când obiectul se pregătea să se deplaseze către cealaltă navă.

Martorii au observat rotirea luminii împreună cu inelul. Hill descrie aceasta ca fiind ionizarea zonei înconjurătoare, cauzată de sursa de putere a navei, o radiaţie de tip undă care aduce moleculele aerului în starea de plasmă.

Radiaţia care a produs arsuri geologului din Manitoba[194] era produsă de inelul rotitor al navei, care se învârtea în sens invers acelor ceasornicului, atunci când se pregătea să decoleze.

O posibilă explicaţie a sensului de mişcare a inelului a fost furnizată de descrierea unui experiment realizat de oamenii de ştiinţă Hayasachi şi Tacheuki. Aceştia au ajuns la concluzia că numai o rotaţie în sens invers acelor ceasornicului poate provoca unui corp rotitor să-şi piardă greutatea.

Această descoperire i-a indicat lui Martin Holwerda, un alt om de ştiinţă, că vortexul gravitaţional al eterului se învârteşte într-o direcţie inversă acelor ceasornicului. Acesta a făcut următoarea ipoteză:

Un capacitor concentric neîncărcat ţinut vertical într-un câmp gravitaţional va interacţiona cu gravitaţia. Dacă capa-

[193] UFOinfo.com.
[194] Canada.

citorul era încărcat vor apare curenţii spaţiali care vor induce magneţii care urmează liniile de echipotenţial.

Un miez negativ încărcat şi un cilindru concentric încărcat pozitiv vor produce curenţi în sens invers acelor de ceasornic, iar în anumite condiţii vortexul gravitaţional va încărca condensatorul.

Asemănător, un miez încărcat pozitiv şi un cilindru încărcat negativ vor crea curenţi în sensul acelor de ceasornic care se vor opune vortexul de gravitaţie. În anumite condiţii, condensatorul se va descărca sfidând gravitaţia.

Speculând descoperirile experimentale cu giroscopul şi teoriile eterului lui Holwerda referitoare la gravitaţie, se pot obţine câteva sugestii privitoare la manipularea gravitaţională de către navele neconvenţionale. S-a sugestionat că aceste nave îşi încarcă generatorii atunci când inelul se roteşte într-o direcţie inversă acelor ceasornicului.

Apoi, în ascensiune, atunci când inelul se roteşte într-o direcţie în sensul acelor de ceasornic, nava îşi descarcă generatorii pentru a sfida gravitaţia, pierzând sarcina, dar câştigând înălţime.

Un articol din *The Gravitational Spacecraft*, având ca autor reputatul om de ştiinţă Fran De Aquino, descrie ecuaţiile matematice utilizate pentru a demonstra că:

Masa gravitaţională a unui corp poate fi redusă, nulificată, făcută negativă sau crescută în condiţii electromagnetice specifice. Acest rezultat este deosebit de relevant, deoarece, practic, se demonstrează că interacţiunile gravitaţionale pot fi local controlate prin câmpuri electromagnetice. Controlul forţelor gravitaţionale poate avea câteva aplicaţii practice, de exemplu conversia energiei gravitaţionale în energie mecanică, energie electrică etc.

În concluzie, De Aquino declară:

O navă gravitaţională poate descrie traiectorii cu viteze foarte înalte, care ar fi imposibil cu nave convenţionale... În

plus, putem observa că o navă gravitaţională cu o masă gravitaţională nulă poate ajunge şi chiar depăşi viteza luminii.

Hill descrie ionizarea pulsatorie a navei neconvenţionale ca având efecte stroboscopice, care corelează cu natura ciclică a câmpului de forţă OZN.

Lumina pulsatorie a fost observată ca emanând din circumferinţa unei nave văzută în ziua de 29 ianuarie 1999, în oraşul german Town[195], despre care s-a vorbit în capitolul 4.

De asemenea, echipajul unui avion comercial de linie cobora pe aeroportul metropolitan în ziua de 11 martie 1999 şi a fost uimit să observe o minge de plasmă verde care pulsa o lumină verde ce se apropia de avion.

Câmpul electrostatic intens care pulsa este o posibilă forţă de propulsie a OZN-ului şi este de interes pentru cercetătorii care investighează legătura între electricitate şi gravitaţie. Charles Yost de la Dyanimic Systems din localitatea Leicester[196] descrie:

Pulsul care se descarcă din suprafeţe dielectrice mari pare să provoace o latitudine mai mare pentru dezvoltarea forţelor coulomb care nu deteriorează după legea pătratelor inverse.

Se speculează că potenţialul pulsatoriu îşi păstrează frecvenţele de mărimea 100 MHZ şi pot produce forţe longitudinale electrodinamice care să fie direcţionate de o navă de 10 m diametru.

Nu este posibil a se focaliza câmpul de forţă static pe un câmp de presiune constantă, totuşi, asemănător undelor sonore, se presupune că există posibilitatea de a transmite şi focaliza variaţiile în câmpul electrostatic.

Mijloacele de intensificare, transmitere şi pulsare a variaţiilor câmpului electrostatic oscilant au fost demonstrate.

---

[195] Statul Maryland, S.U.A.
[196] Statul Carolina de Nord.

Uneori, încărcarea intensă a unor obiecte îndepărtate poate fi utilizată pentru forța acțiune–reacțiune. Astfel, o metodă de influență electrostatică pulsatorie, fazare și direcționare poate fi posibilă. Nu va fi necesară o deplasare a atmosferei pe spații largi, așa cum este în propulsia cu ioni.

Argumentele anterioare privitoare la OZN-uri, cum că acestea nu pot fi extraterestre, au fost compromise la sfârșitul anilor 1990 de ultimele realizări științifice precum și de analiza exactă și științifică a lui Hill a probelor din observație.

Până când lucrările sale fertile au fost publicate, criticii puteau argumenta că propulsia navei fără combustibil, călătoria la viteza luminii, precum și producția de energie din forțele disponibile în spațiu erau imposibile.

Totuși, argumentele își pierd credibilitatea, deoarece logica științifică începe să separe și să partiționeze probele observaționale în adevăruri.

Pulsurile electromagnetice. De zeci de ani, interferența electromagnetică a fost o temă repetitivă a incidentelor care implică nave neconvenționale. Această interferență creează situații periculoase pentru populație, dar în același timp provoacă încetarea temporară a funcțiunilor bazelor militare.

De asemenea, pulsurile electromagnetice emise au fost asociate cu pierderile de putere ale centralelor electrice, ale automobilelor și avioanelor, cu întreruperile indicatoarelor de bord cu disfuncționalități ale radarului și întreruperi de comunicații.

Instalațiile hidroelectrice și barajele sunt o locație preferată a vizitelor OZN-urilor. Randle detailează un incident care a avut loc cu 35 de ani în urmă la Niagara Falls[197].

Hidrocentrala a avut o pierdere bruscă de 200 MW de putere, cea mai mare pierdere de putere electrică din istorie. În apropiere, pilotul unui avion cu două locuri a raportat existența unui obiect oval roșu deasupra liniilor de putere.

[197] Statul New York, S.U.A.

Continuarea investigației acestei pierderi de putere catastrofale a fost realizată de dr. James Mc Donald, un cercetător științific, fizician de la Institutul de Fizică Atmosferică, profesor de meteorologie[198]. Vorbind la un congres științific în 1995, fizicianul a declarat:

Pulsul de curent care a scos din funcțiune releul de la hidrocentrala din Ontario nu a putut fi identificat... întocmai cum un OZN ar putea extrage puterea dintr-o rețea electrică.

Mc Donald credea că studiul acestui fenomen merita mai multă atenție decât i-a fost acordată.

Observarea, din anul 1996, de la baza de submarine Bangor a inclus factori similari cu cei de la Ontario. O navă neconvențională a putut fi observată deasupra unei centrale electrice aflată lângă baza militară. Simultan, o mare pierdere de putere a apărut în comitatul North Kitsap.

Din declarațiile departamentului de service al centralei electrice Puget Sound, 4343 de consumatori electrici din zonă au rămas 4 ore fără electricitate.

În ziua de 1 decembrie 1996, 33 de zile după evenimentul de la Bangor, doi martori vânau la sud de Bedhel, statul Ohio. Ei au parcat lângă linii electrice de mare tensiune și au lăsat liberi câinii. Vânătorii au urmat câinii într-un lan de porumb.

Deodată, câinii nu au mai lătrat, deși, de obicei, câinii lătrau în urmărirea vânatului. Când martorii au păşit într-un luminiş aflat lângă liniile electrice, vânătorii au fost uimiți să vadă un OZN argintiu pe sol, cu o cupolă transparentă.

Lângă OZN se aflau trei ocupanți ai navei în uniforme care le acopereau tot corpul. Din cele afirmate pe UFOinfo.com reiese:

Două ființe erau mici cu ochii negri, în timp ce a treia era ușor mai înaltă și avea un cap mai mare. Deoarece vânătorii și câinii acestora îi priveau cu o uimire mută, cei trei extratereștrii s-au speriat. Aceștia au alergat la farfuria zburătoare

[198] Universitatea din Arizona.

au dispărut printr-o uşă deschisă a aeronavei. Apoi, aeronava s-a ridicat în aer vertical şi a dispărut.

Doi ani mai târziu, în 12 august 1998, un alt martor din Ohio a raportat o navă în formă de diamant, staţionată deasupra centralei electrice Cleveland la 3:15 a.m.

O sferă mică alb-gălbuie a coborât, din partea de mijloc din spatele navei, aproximativ 7 metri. Apoi, aceasta s-a ridicat uşor intrând în nava principală. După câteva secunde, nava a devenit strălucitoare, s-a ridicat şi a dispărut din vedere.

Este posibil ca aceste sfere strălucitoare să fie controlate de nava principală, sferele având rolul de dispozitive de supraveghere utilizate pentru monitorizarea locaţiilor selectate. În incidentul din Cleveland, obiectivul ales a fost centrala electrică.

Se poate ca sfera să fi fost utilizată în determinarea cantităţii de energie electrică disponibilă pentru navă şi să observe cum această energie ar putea fi obţinută.

Ideea că navele neconvenţionale se aprovizionează cu energie electrică din centrale a fost emisă de Aime Michel. Acesta este un savant francez care a observat OZN-uri în formă de disc, în Franţa, în ziua de 2 noiembrie 1968.

Obiectele păreau să absoarbă puterea electrică a unei centrale în timpul unei furtuni, în orele dimineţii. În timp ce observa evenimentul, savantul a fost lovit de o rază de lumină provenită de la unul din OZN-uri.

La scurt timp, pe abdomenul savantului a apărut o pată mare triunghiulară roşie, care a rezistat câţiva ani.

În 1991, centrala electrică din Puerto Rico a pierdut o mare cantitate de energie în timp ce un OZN staţionar se afla deasupra centralei. Timmothy Good[199] a raportat evenimentul, după cum urmează:

În după amiaza zilei de 17 martie, un OZN uriaş circular staţiona deasupra staţiei electrice din Caraizo, Trjio, Alto. A putut fi observat de peste 100 de martori aflaţi în zonă.

[199] În lucrarea *Alien Contact*, apărută în 1993.

Obiectul părea să extragă putere din staţia electrică, ceea ce a provocat scăderea bruscă a frecvenţei curentului electric, arderea transformatoarelor şi a altor echipamente. Ceea ce a condus la pagube de 355 de mii de dolari.

Instalaţiile militare au avut pierderi de putere în timpul când nave neconvenţionale se aflau în apropiere. O unitate importantă NATO, anume baza aeriană Aviano[200], a avut un astfel de incident în iulie 1977, atunci când un pilot a raportat un OZN în formă de disc staţionar deasupra zonei secrete interzise.

Concomitent a avut loc o cădere de putere electrică. Obiectul a rămas deasupra bazei o perioadă considerabilă de timp după care s-a deplasat spre munţi.

Trei ani mai târziu, o întâmplare similară a avut loc la baza aeriană engleză de la Bentwaters. Bazat pe aceste incidente, este momentul să ne întrebăm despre eficienţa răspunsului militar atunci când aceste baze au primit vizitele OZN-uri şi pierderile de energie electrică.

Se presupune că datorită catastrofelor electrice asociate cu prezenţa lor, majoritatea navelor neconvenţionale sunt extraterestre. Dacă fiinţele umane ar fi manevrat nava, de ce ar fi fost nevoie să provoace căderea centralelor electrice? Este inexplicabil în afara cazului când motivul era sabotajul.

OZN-urile prezentau două tipuri de unde de energie în evenimentele descrise: unde electromagnetice de la centralele electrice şi liniile de transmisie, precum şi unde electrostatice longitudinale create de variaţiile câmpului electrostatic.

O forţă propulsivă posibilă utilizând pulsuri electrostatice a fost descrisă în capitolul 7.

Probe interesante ale descărcărilor electrostatice din OZN-uri au fost descrise de doi muncitori care conduceau lângă localitatea Pendle Hill din Anglia.

[200] Emil Străinu, *OZN – pe banca acuzaţilor*, în revista FAN OZN, nr. 2, 1991, revistă de autor, supliment al ziarului „Dimineaţa".

Evenimentul a avut loc în martie 1977, la 3:10 a.m. Un obiect multicolor a coborât din nori deasupra unui deal oprind motorul maşinii şi stingând luminile.

Înspăimântaţi şi şocaţi, oamenii au simţit o puternică forţă electrostatică care apăsa capetele lor şi le-a provocat pete pe piele, şi a făcut ca să li se ridice părul şi ochii să lăcrimeze.

Efectele interferenţei electrice sunt raportate mereu în cazul prezenţei OZN-urilor. Astfel, la 2 noiembrie 1957, automobilele şi camioanele aflate la 16 km depărtare de Levell Land[201] s-au oprit şi farurile au fost stinse atunci când un OZN strălucitor în formă de ou le-a trecut pe deasupra. Farurile automobilelor au pulsat ritmic odată cu pulsaţiile OZN-ului. Hill a determinat că pulsaţiile automobilelor nu puteau fi produse de un câmp electric. Cauza nu putea fi decât un câmp de forţă repulsiv.

Două luni mai târziu, în ianuarie 1958, o femeie care conducea într-o furtună de zăpadă lângă cascada Niagara[202] a văzut la sol un OZN enorm, lângă care se aflau două fiinţe.

Atunci când circumferinţa navei a început să se rotească, motorul şi farurile s-au stins. Atunci când OZN-ul s-a ridicat de la sol, motorul a pornit din nou. Apropiindu-se de zona în care fusese OZN-ul, femeia a putut observa că zăpada era topită, acolo rămânând un cerc de iarbă expus furtunii de zăpadă.

Un alt cuplu care conducea într-o puternică furtună de zăpadă, lângă o staţiune de schi din Italia[203], a observat cu uimire un OZN galben-verzui care cobora spre şosea.

Zăpada din jurul OZN-ului se topise. Deodată motorul maşinii s-a oprit, astfel că au fost forţaţi să meargă în oraş după asistenţă.

Un alt martor din zonă a văzut un obiect în formă de disc cu un dom verde-gălbui care cobora într-o mişcare de zig-zag,

[201] Statul Texas, S.U.A.
[202] Statul New York, S.U.A.
[203] 14 aprilie 1985.

după ce OZN-ul a părăsit cu viteză zona. După ce cuplul a găsit un camion să-i tracteze, ei au putut porni maşina imediat astfel că nu a mai fost nevoie de tractare.

În ultimele trei incidente, o descărcare de căldură s-a simţit în conexiune cu prezenţa în apropierea navei neconvenţionale. Căldura a fost suficientă pentru topirea zăpezii, în ciuda puternicilor furtuni de zăpadă.

În 1996, an cu o intensă activitate OZN în statul Washington, a avut loc un eveniment notabil în localitatea Medford[204], pe timpul zilei.

La 3:45 p.m., trei nave neconvenţionale de aproximativ 60 m fiecare se deplasau deasupra autostrăzii 62, la est de Medford.

Atunci când OZN-urile s-au apropiat, motoarele maşinilor s-au oprit. Mulţi oameni din maşini s-au adunat la o staţie de benzină din apropiere.

Un martor a povestit cum şi motoarele maşinilor de pe autostrada 5, care leagă cele mai importante oraşe de pe coasta Pacificului, s-au oprit. Nicio problemă mecanică nu a apărut la niciun vehicul afectat.[205]

Bărcile nu sunt exceptate de la interferenţa electromagnetică provocată de activitatea navelor necunoscute. Pe 10 decembrie 1996, o barcă mică de pescuit se afla la 10 km de insula Kyushu[206], atunci când motorul şi farurile s-au oprit deodată.

Surprins, pescarul a aprins lanterna, a controlat conexiunile. Atunci când s-a aplecat pentru a controla motorul, o lumină verde, difuză, înfiorătoare l-a acoperit.

Privind în sus, el a văzut trei cercuri de lumină staţionare deasupra bărcii. Speriat, s-a ridicat în picioare. Imediat, nava

[204] Statul Oregon, S.U.A., 8 august, 1996.
[205] Conform UFOinfo.com.
[206] Prefectura Nagasaki, Japonia.

neconvenţională a dispărut cu o viteză inimaginabilă, după care luminile bărcii s-au aprins şi motorul a reuşit să-l pornească.

Evident, pescarul avea un motor pe benzină, deoarece un motor diesel nu ar fi fost afectat de interferenţa electromagnetică. Totuşi, luminile ar fi fost afectate în ambele cazuri.

Interferenţa video a televiziunii şi a echipamentelor.

Pe 18 martie 1990, în Maryland, un investigator la faţa locului a unei importante observări de OZN pregătea un raport pentru a-l prezenta la o recepţie în acea zi. Înaintea recepţiei, un presupus ofiţer de armată a sosit în casa sa pentru a-i cere să nu prezinte raportul său aşa cum îl pregătise.

Ofiţerul respectiv călătorise cu elicopterul şi aterizase la un aeroport aflat lângă rezidenţa investigatorului.

Verificând autenticitatea ofiţerului, investigatorul a pornit camera video şi l-a urmărit atunci când a plecat. Investigatorul a ajuns astfel la aeroport, unde, din nou, a pornit camera video, pentru a-l urmări pe ofiţer spre pista de zbor.

La început, camera video s-a oprit deşi avea trei baterii încărcate. Apoi, motorul maşinii în care se afla investigatorul s-a oprit la jumătatea distanţei de pistă. În acel moment, o aeronavă alb-strălucitoare în formă de disc, cu o periferie întunecoasă s-a ridicat la capătul pistei aeroportului, la 7 m de maşina sa. [207]

Deşi a instalat rapid noi baterii la camera video, din nou nu a putut să o pornească. OZN-ul s-a deplasat către stânga, a câştigat altitudine rapid şi a dispărut într-o secundă. Investigatorul nu a putut afla nimic despre elicopterul cu care ofiţerul pretinsese că venise.[208]

Un raport al lui Robert Fairfax de la MUFON a prezentat o serie de amănunte privind interferenţa TV, atunci când obiecte neconvenţionale sunt prezente în apropiere.

[207] Reţeaua mutuală OZN.
[208] Timmothy Good, *Alien Contact*, 1993.

La 1 august 1995, un martor din comitatul Snohomish, la nord de Seattle[209], a comutat de la postul de TV obişnuit la reţeaua digitală de canale prin satelit. Pe ecran a apărut zăpadă electronică. Comutând pe alte canale de satelit disponibile a obţinut acelaşi efect. Decis să meargă să se culce, martorul a observat o lumină strălucitoare violetă în vecinătatea casei sale.

O navă de 15 m lungime şi 9 m înălţime era într-o poziţie staţionară deasupra solului la 4 m, clipind de 2 ori pe secundă. O aură albă înconjura obiectul, unduită întocmai curenţilor din apă. Niciun zgomot nu putea fi auzit.

După câteva minute, clipirea navei s-a schimbat într-un efect stroboscopic, pentru aproximativ trei minute. Apoi, obiectul a dispărut într-o străfulgerare albastră, pe o traiectorie în formă de arc luminos.

Amănunte privind investigaţia lui Fairfax referitoare la interferenţa cu recepţia TV prin satelit:

Farfuria de satelit acoperea 120 grade, incluzând şi poziţia OZN-ului. Recepţia a fost clară atât înainte, cât şi după întâlnirea cu OZN-ul. Antena de satelit primeşte transmisii microundă şi le converteşte în frecvenţă joasă pentru aparatul TV. Obiectul a afectat numai gama de microunde şi nu frecvenţele VHF sau UHF.[210]

Un raport venit în ziua de 12 februarie 1997, din Taree, lângă Sydney, Australia, descrie un eveniment la care a luat parte un OZN, eveniment ce avusese loc în Australia în acea lună.

Fără niciun sunet, cu o mişcare lentă, un glob de foc roşu-portocaliu se îndrepta spre sud-vest la 2:30 a.m. Pe timpul deplasării, deasupra localităţii Taree, aparatele TV au pornit singure. După dispariţia globului, aparatele TV s-au stins singure.[211]

După 2 ani, în cealaltă parte a lumii, în Llangollen, Ţara Galilor, s-a raportat o lumină stranie albastră pe dealul sudic al

[209] Statul Washington, S.U.A.
[210] MUFON.com.
[211] UFOinfo.com.

orașului. Un martor cu binoclu a observat o sferă albastră care emitea pulsuri neregulate de lumină. Energia electrică și semnalul TV au căzut pe timpul perioadei în care a fost văzut OZN-ul[212].

Interferența sistemelor de securitate. Pe timpul unui zbor al unui OZN deasupra Oregonului și Washingtonului în 1997, un martor din Inglewood[213], lângă Seattle, a văzut o lumină galbenă, strălucitoare staționară deasupra orașului, în 7 februarie, la 10:30 p.m. Prezența sa a pornit alarma și lumina de securitate din apartamentul martorului. Sistemul de securitate a rămas pornit 45 minute, fără ca cineva să-l poată opri[214].

Pulsurile electromagnetice (EMP) (câmpuri electrice tranziente, foarte scurte) emise de o navă neconvențională au pornit echipamentele electrice din Inglewood, statul Washington, și Llangollen[215], fără să cauzeze defectarea echipamentului așa cum a fost cazul în multe alte observări de OZN-uri. Se poate presupune că sensul rotației inelului acestor vehicule, în sensul acelor de ceasornic sau invers, provoacă statul *on* sau *off* al echipamentului.

În plus, există o probă din comitatul Snohomish, [216]un raport care afirmă că emisia de lumină EMP a navei a fost responsabilă de aparenta soliditate a obiectului.

Atunci când lumina pulsatorie a fost absentă, nava a fost invizibilă. Prin urmare, starea emisiei sistemului de propulsie în conjuncție cu compoziția vehiculului par a fi responsabile de vizibilitatea sau invizibilitatea navei. Compoziția vehiculului în relație cu acest fenomen a fost discutat anterior. Recent, mulți teoreticieni speculează că vizibilitatea sau invizibilitatea navei este rezultatul deplasării dintr-o dimensiune în alta. Noi considerăm că introducerea unor asemenea explicații aduc și mai multă confuzie într-o stare de lucruri și așa greu de explicat.

[212] UFOinfo.com.
[213] Statul Washington, S.U.A.
[214] MUFON.com.
[215] Țara Galilor, Marea Britanie.
[216] Statul Washington, S.U.A.

Interferența radar. S-a prezentat descrierea evaziunii radar a navelor neconvenționale în Washington și Arizona, ceea ce a permis acestor nave să monitorizeze zonele eludând detecția. În timpul evenimentului din Washington, 1996, raportat de doi martori, radarul aeroportului nu a înregistrat nava.

Totuși, radarul a continuat să funcționeze, detectând mișcarea datorată traficului aerian în zona aeroportului Seattle-Tacoma.

De asemenea, în incidentul din 1997 din Arizona, mii de martori au observat un OZN uriaș, precum și două avioane de vânătoare care primiseră misiunea interceptării acestuia. Atunci când avioanele s-au apropiat de OZN, radarul avionului a fost bruiat (zgomot alb).

Prin urmare, OZN-urile utilizează metode diferite de interferență electronică, în maniere specifice. Acestea pot să evadeze detecției radar sau pot cauza nefuncționarea ecranului radar, atunci când este necesar.

Particularitatea evaziunii electronice a fost bine evidențiată într-un document raportat în timpul războiului din Corea. Trei bombardiere au primit misiunea, într-o dimineață, să bombardeze un convoi de camioane în valea râului Yalu[217].

Zburând la 3000 m deasupra văii, pilotul care conducea formația a fost surprins când a văzut două OZN-uri în față. Radarul său a arătat că vehiculele se deplasau cu 1900 km pe oră.

Deodată, vehiculele s-au oprit la 2.5 km distanță și au început o mișcare de translație. În acea clipă, un pilot a decis să tragă, pregătind armele de tragere, dar, deodată, ecranul radar a căzut, devenind alb și bruiat. Pilotul a încercat să ia legătura cu un alt bombardier sau cu baza, pe toate frecvențele, însă nu a putut face acest lucru datorită bruiajului.

[217] Peninsula Coreeană, zonă ocupată atunci de coreenii comuniști (Coreea de Nord).

Estimate a fi de 200 m în diametru, OZN-urile aveau forma unei pălării conice cu uşi cu obloane în jurul coroanei, care emiteau lumini verzi. OZN-urile erau înconjurate de o lumină strălucitoare roşie, navele erau argintii, dar partea inferioară era întunecoasă.

Această parte nu tremura şi nu pendula. Deasupra uşilor verzi, un inel de un roşu înfricoşător încercuia vârful conului.

După întreruperea comunicaţiilor între bombardier şi vasele de bază, obiectele au început să manevreze în jurul acestora, pe traiectorii circulare mai jos sau mai sus de acestea.

În acel moment, ocupanţii bombardierului au putut observa că nava lor a devenit fierbinte, suferind şi vibraţii de frecvenţă joasă. După zbor, piloţii au controlat filmul camerei de tragere. Acesta era ceţos şi expus.

De asemenea, vopseaua de pe instrumentele aeronavei a devenit extrem de strălucitoare. Evident, radiaţia de la nava necunoscută a avut suficient de multă energie pentru a lumina vopseaua, pentru a penetra camerele de tragere şi pentru a excita moleculele atmosferice pentru a „radia o aură roşie" pe timpul zilei.

EMP, armă defensivă sau ofensivă. Interferenţa electronică poate fi un mecanism de protecţie pentru ocupanţii navei necunoscute. Totuşi, analog evenimentului cu bombardierele din Coreea, mai există o probă în care avioanele noastre au fost urmărite sau influenţate.

Mai mult, unele prăbuşiri de avioane pot fi datorate prezenţei unor OZN-uri. Proba pentru aceasta este prăbuşirea din Frederick Valentich[218]:

Avionul a dispărut de pe ecranele radarului între Melbourne şi insula King din strâmtoarea Bass, în octombrie 1978. În zonă se aflau mai multe OZN-uri şi imediat după raportarea unei întâlniri cu o navă neidentificată, pilotul a

[218] Australia.

transmis prin radio că avionul Cesna, pe care îl conducea, se va prăbuşi.

De asemenea, centralele electrice au căzut atunci când o navă necunoscută staţiona deasupra acestora. Este cazul incidentului de la cascada Niagara sau incidentului de la Puerto Rico, când centrala electrică a fost distrusă de OZN.

Fiecare din aceste evenimente a provocat grele pierderi financiare companiilor de distribuţie şi clienţilor acestora.

Alan Holt, un fizician de la NASA, a explicat:

Sistemele de propulsie ale OZN-urilor sunt implicate în procese ectromagnetice sau hidromagnetice aşa cum este evidenţiat de efectele asupra mediului, cum ar fi arsuri, deshidratare, oprirea motoarelor maşinilor, bruierea emisiunilor tv şi radio, topirea şi alterarea solului, efecte electrice statice.

Mai multe persoane au suferit arsuri şi boala radiaţiei, iar piloţii sau plâns de arsuri faciale şi de traume ale ochilor aşa cum am mai prezentat. Mai mult, există pericolul destabilizării populaţiei în zone mari cu o pierdere a furnizării de energie.

Până astăzi cel mai mare pericol care vine din partea navelor neconvenţionale este degradarea sistemului energetic, cu pierderi temporale ale funcţiilor sale, ajungând până la distrugerea sa. Armele cu rază ale OZN-urilor pot provoca pierderi financiare deosebite.

Creşterea numărului de observări arată diminuarea fricii ocupanţilor navelor neconvenţionale şi credinţa că navele lor sunt invulnerabile.

Dacă ar fi fost arme disponibile care să restricţioneze OZN-urile în spaţiul aerian terestru, desigur nu am fi asistat la un număr crescut de raportări, în special deasupra oraşelor, cu sute sau mii de martori care atestă prezenţa lor. Avioanele de vânătoare nu au putut intercepta OZN-urile aşa cum s-a întâmplat în 1997, la Phoenix.

Prin urmare, dacă ocupanţii navei necunoscute decid să provoace pagube substanţiale sistemelor economice, de comuni-

cații sau militare cu o cheltuială de energie relativ mică, aceştia pot cauza pierderi deosebite, dezastre în zone mari.

În acest caz, moralul populației şi credința în securitatea oferită de guvern vor intra într-un declin rapid.

În timp ce guvernele noastre nu dispun de o armă adecvată de luptă împotriva navelor necunoscute credem că a fost implementată o metodă pentru împiedicarea practicilor de monitorizare.

Credem că şi alte state s-au implicat în astfel de activități. Metodele de apărare nu sunt letale pentru vizitatori, nu le provoacă niciun rău, iar eficiența este pusă sub semnul întrebării. Credem că modificarea vremii de către agenții secrete militare a fost una din strategiile alese de rezistență.

Modificarea vremii. Recunoaşterea faptului că nave neconvenționale supraveghează sau produc pagube unor anumite obiective, a îndemnat guvernul să gândească şi să implementeze mijloace de împiedicare a acestor activități.

În plus, posibilitatea unei invazii, a unei populații mai avansate din punct de vedere tehnologic determină probabil un răspuns defensiv din partea guvernului care ar putea fi manipularea vremii. Consecințele unei astfel de acțiuni pentru locuitorii Pământului sunt de importanță secundară în fața nevoii de a contracara OZN-urile.

Am prezentat anterior ipoteza lui Hill conform căreia atmosfera nu prezintă decât o valoare de zgomot pentru navele neconvenționale, deoarece aceste obiecte nu au nevoie de aer pentru suport sau locomoție, navele fiind vectorizate de-a lungul unui câmp de forță.

Prin urmare, turbulența aeriană poate provoca o serie de dificultăți acestor obiecte atunci când schimbări de vreme apar în atmosferă.

Lazar arată că:

Într-o călătorie în jurul Pământului, extratereştrii balansează în câmpul gravitațional cu ajutorul unor generatori de gra-

vitație, iar aceştia pot călători pe o undă, aşa cum un surfer călătoreşte pe un val în ocean. De aceea, aceştia sunt foarte instabili şi afectați de vreme.

Prin urmare, modificările vremii devin un instrument de apărare, în fața navelor vectorizate precum şi un multiplicator de forță. Un rezumat al unui studiu de cercetare prezentat în 1996, de către Pentagon, numit „Vremea ca un multiplicator de forță – Stăpânirea vremii în 2025", revela următoarele:

Modificarea vremii oferă o dilemă nu mai mică decât cea a realizării armelor atomice, deoarece este o armă de risc înalt. În acelaşi timp, unele segmente ale societății vor respinge întotdeauna examinarea controverselor legate de modificarea vremii. În acest câmp de cercetare se pot realiza capacități militare uriaşe cu consecințe dezastruoase în cazul utilizării acestora.

Printre consecințele modificării vremii sunt stăpânirea completă a comunicațiilor globale, controlul stratosferei, precum şi o gamă mare de opțiuni pentru înfrângerea sau coercitarea adversarului.

De la începutul acestui studiu se face precizarea că "punctele de vedere exprimate sunt acelea ale autorilor şi nu reflectă politica oficială sau poziția Pentagonului".

Totuşi, lista celor şapte autori includea un colonel, doi locotenenți colonei şi patru maiori, care lucrau la acel studiu comandat de Pentagon. Studiul se termina cu declarația: **"Noi putem stăpâni vremea."**

În studiu se prezenta o mulțime de tehnici de intervenție asupra vremii incluzând provocarea precipitațiilor, dezvoltarea ploilor în furtuni şi uragane, încetarea ploilor sau a altor precipitații pe perioade lungi, generarea sau eliminarea ceții şi norilor, modificări ale ionosferei sau ale vremii în stratosferă.

Deşi raportul admitea că modificarea vremii în stratosferă şi manipularea ionosferică erau tehnici de intervenție dorite, raportul nu menționa instalațiile de cercetare americane care

funcționează în cadrul Pentagonului din 1993, unde astfel de tehnici de intervenție au fost deja realizate.

Instalația de la Gakona[219], numită HAARP, Programul de Cercetare a Aurorelor cu ajutorul frecvențelor înalte, are un prototip încă din 1996, iar un al doilea prototip deja a fost realizat.

Obiectivele programului sunt perturbarea ionosferei cu raze puternice de energie electromagnetică și studiul răspunsurilor obținute în urma acestei disturbanțe. Modificarea vremii ar fi unul din rezultatele acestei aplicații în ionosferă.

Instalația aflată pe o suprafață de 14 hectare include o zonă de antene conectată la emițători care proiectează unde radio de înaltă frecvență în banda de unde scurte.

Focalizarea energiei a creat o rază care a fost direcționată spre un punct din ionosferă, o regiune aflată la o depărtare de 50-800 km de Pământ, care este compusă din particule încărcate negativ și pozitiv.

Particulele sunt generate de radiația solară cu energie înaltă care include lumina ultravioletă, coliziunea cu gazele. Electronii eliberați schimbă gazele în conductori electrici.

Atunci când undele radio (radiația electromagnetică) sunt focalizate (sincronizate cu girofrecvența electronilor care se rotesc de-a lungul liniilor de câmp magnetic al Pământului), electronii se accelerează și provoacă încălzirea atmosferică.

Creșterea energiei provoacă o ionizare adițională a particulelor neutre din plasma ionosferică (încălzirea prin rezonanță a electronilor), provocând creșterea densității particulelor în regiunea focalizată. Omul de știință Bernard Eastlund a patentat acest proces: mai multă energie poate fi creată în rezonanță cu undele transmise de zona de antene.

[219] Statul Alaska, S.U.A. Universitatea din Fairbanks conduce cercetările „civile" în domeniul HAARP.

Tehnicienii de la HAARP de Gakona au negat utilizarea tehnologiei patentate de Eastlund, precum și creșterea uriașă a energiei din ionosferă[220].

Dr. Robert Becker, în cartea sa *„Corpul electric"*, descrie mai multe fapte care contrazic afirmațiile anterioare. Acesta raportează următoarele:

Măsurătorile din satelit au demonstrat că energiile artificiale din liniile de putere sunt amplificate deasupra Pământului, un fenomen cunoscut ca rezonanța armonică a liniilor de putere. (PLHR) Energia radio și a microundelor este în rezonanță, de asemenea, cu particulele din magnetosferă.

Energia amplificată interacționează cu particulele din centura Van Allen producând căldură, lumină și, cel mai important, eliberarea unor particule încărcate electric care servesc ca nuclee pentru picăturile de apă.

În 1983, la un simpozion privind undele electromagnetice, K. Bullough a detailat mai departe demonstrația privind conexiunea între vreme și energia radio:

Experiențe recente asupra rachetelor cu sunete au armonizat zone specifice de precipitații cu energia din stații radio speciale și au stabilit coborârea particulelor încărcate pe baza energiei dintr-o sursă EMR (rezonanța electromagnetică), urmând modelele generale de provocare a ploii.

În 1983, măsurătorile efectuate de sateliții meteorologici Ariel 3 și Ariel 4 au demonstrat cantitatea enormă de PLHR deasupra Americii de Nord, care a creat o scurgere permanentă din magnetosferă în straturile superioare ale atmosferei, ceea ce a provocat o eliberare de ioni și de energie deasupra întregului continent.

Furtunile au fost cu 25% mai frecvente deasupra Americii de nord între 1930-1975, decât au fost de la 1900 la 1930 și el crede că nivelurile crescute de energie din straturile superioare ale atmosferei au fost responsabile.

[220] Într-un articol din 7 aprilie 1996, apărut în *Anchorage Dailly News.*

Dacă nivelurile amplificate de energie electromagnetică din magnetosferă şi ionosferă sunt asociate cu formarea picăturilor de ploaie şi o creştere a furtunilor cu descărcări electrice atunci undele radio de frecvenţă înaltă focalizate pentru a stimula ionizarea particulelor de plasmă în aceste regiuni ar putea modifica vremea.

Tesla a demonstrat că *ELF (frecvenţă extrem de joasă) şi VLF (frecvenţe foarte joase) ale radiaţiei ar putea intra în magnetosferă, câmpul magnetic din spaţiul care înconjoară Pământul, şi să-i schimbe structura.*

Ionosfera este un scut electric activ care protejează Pământul de bombardamentul particulelor cu energie înaltă care vin din spaţiu. Yost declară că „dacă ionosfera este masiv disturbată, atmosfera de mai jos este la rândul său disturbată."

Vremea, condiţia atmosferei la un anumit moment de timp sau pe o perioadă scurtă de timp, este un fenomen complicat, interactiv şi cu multe faţete. Edward Lorenz, un matematician care a studiat vremea, a determinat că există un model de comportament al atmosferei, deşi fiecare repetiţie este uşor diferită.

O schimbare în vreme a prevenit procesul obişnuit de a deveni aparent. De asemenea o schimbare minoră într-o zonă ar putea provoca schimbări majore de vreme într-o zonă îndepărtată. Lorenz a descris acest fenomen „ca efect de fluture". Astfel, *un fluture care perturbă aerul în Seattle ar putea produce o furtună în Boston.*

Cel care a lansat primul această idee a fost savantul Jules Henri Poincare.

Se poate întâmpla ca diferenţe mici, în condiţiile iniţiale, să producă unele foarte mari în fenomenul final.

Lorenz a redus comportamentul complex al vremii la trei ecuaţii neliniare care în mod obişnuit nu pot fi rezolvate şi nu pot fi combinate. Vremea poate deveni haotică datorită efecte-

lor neliniare ale ecuaţiilor din sistem. Output-ul nu este proporţional cu inputul[221].

Condiţiile atmosferice pot fi schimbate cu scopul de a produce condiţii atmosferice dorite într-o anumită zonă. Totuşi, alterarea poate avea consecinţe dezastroase într-un punct oarecare de pe Pământ. Calitatea nepredictibilă, aperiodică a vremii determină faptul „controlul vremii nu este o opţiune".

De asemenea, schimbările în ionosferă vor avea un efect neliniar. Dacă modificarea vremii, cu efectul său neliniar, este adiţionată acelui efect din ionosferă, populaţia lumii ar putea fi plasată într-o cursă dublă.

Niciunul din rezultatele acestor două acţiuni nu poate fi prezis, iar haosul este o posibilitate reală. HAARP este în întregime[222] operaţional din 2003 şi cuprinde 180 de antene care sunt grupate în zona Gakona, fiecare antenă fiind un transmiţător radio de 10 KW. Instalaţia va fi capabilă să transmită un semnal de 4MW în ionosferă pe care să-l focalizeze într-o rază. Strălucirea acesteia este dată de puterea efectivă radiată.

Deşi o putere de 4 MW va fi transmisă ERP va fi de 5 GW aşa cum rezultă din articolul prezentat în presă [223].

La 90 km deasupra solului în ionosferă, această rază va energiza o zonă de 80 km pătraţi.

În 1996, existau în lume 6 sisteme[224] similare HAARP-ului: în Rusia,[225] Norvegia, California, Puerto Rico, Khena Hot Springs şi unul în Suedia.

În prezent, un alt încălzitor al ionosferei este operaţional în Alaska, la High Pass, sub egida Universităţii din Alaska. Dacă

---

[221] Intrarea nu este proporţională cu ieşirea.

[222] Informaţie incorectă. HAARP va fi operaţional când va avea realizate cortina de 360 de antene proiectate. Când în anul 2007 am fost personal la Gakona erau operaţionale numai 48 de antene.

[223] *Anchorage Dailly News.*

[224] În prezent, cel puţin şase ţări au instalaţii de tipul HAARP.

[225] Instalaţia rusească este numită ŞURA, în prezent dezafectată, poate fi chiar vizitată, ceea ce arată că, evident, ruşii au ceva mult mai bun!

fiecare din acest sistem este capabil să combine raza focalizată cu HAARP având ca obiectiv aceeaşi zonă a atmosferei în acelaşi moment de timp, atunci energia transmisă va fi de ordinul GW[226].

Aceasta va provoca o încălzire foarte mare a ionosferei, ceea ce va provoca ca electronii să vibreze la frecvenţe foarte mari, ceea ce va duce probabil la apariţia aurorelor.

Creşterea numărului de electroni liberi pe timpul încălzirii ionosferice va conduce la creşterea numărului de nuclee disponibile pentru formarea picăturilor de ploaie.

Aceasta este concluzia la care a ajuns Becker cu privire la PLHR[227]. Precipitarea ionilor (cernerea particulelor încărcate electric) dintr-o sursă de rezonanţă electromagnetică (EMR) va provoca o eliberare a ionilor şi a energiei peste întreg continentul, aşa cum Bullough a remarcat.

Acesta susţine că furtunile însoţite de descărcări electrice au crescut ca număr şi ca niveluri de energie pe baza creşterii numărului de sarcini electrice libere în straturile superioare ale atmosferei şi a prezentat demonstraţia ştiinţifică că aceste niveluri sunt asociate cu energia transmisă din anumite staţii radio.

HAARP este o staţie de radio guvernamentală care este capabilă să încălzească ionosfera pe zone largi, fiind cea mai puternică de acest gen. Prin urmare, HAARP are potenţialul de a provoca mai multe ploi şi mai multe furtuni însoţite de descărcări electrice decât au fost vreodată în S.U.A.

Într-o convorbire privată, din 23 decembrie 1998, dr. Yost a relatat următoarele:

Mulţi cercetători de valoare au publicat rezultatele cercetărilor privind fenomenele meteorologice. Aceştia au descoperit rolul forţelor electrice în evoluţia vremii.

[226] 1 GIGAWATT – un miliard de waţi.

[227] Rezonanţa armonică a liniilor de putere.

Aceasta reprezintă cea mai bună explicaţie a naturii dinamice a activităţilor de presiune joasă şi înaltă. Aceste forţe electrice sunt rezultatul combinării activităţilor solare, poziţiei planetelor care influenţează câmpurile electrodinamice solare şi rotirea câmpului magnetic al Pământului.

Recentele descoperiri privind mediul electric în care ne aflăm indică faptul că acesta are o influenţă dominantă asupra vremii.

Yost a demonstrat conexiunile între formarea norilor şi forţele electromagnetice modificate de oameni într-un articol prezentat la Conferinţa asupra fulgerelor şi electricităţii statice care a avut loc la Institului Internaţional privind Pământul şi Aerospaţiul din 1992:

O diferenţă de presiune electrostatică de 1 milibar este semnificativă pentru dezvoltarea şi formarea norilor de cumulus... Curenţii şi câmpurile magnetice dinamice din ionosferă produc oscilarea gradienţilor care înconjoară Pământul. Astfel de câmpuri produc separări de sarcină şi forţe electrostatice care se ridică şi coboară în atmosferă sub formă de unde.

Astfel ne apare clar că forţele electrice trebuie să fie incluse drept cauze ale variaţiei vremii. Într-o primă fază, nivelul de tranziţie al norilor cumulo-nimbus este distinct şi într-o condiţie sensibil balansată de presiune, temperatură şi conţinut de vapori de apă, astfel că schimbări minore provoacă condensarea. O particulă de radiaţii, un câmp tranzient electric sau o modificare a temperaturii pot provoca schimbarea stării.

Yost a inclus în articolul său descoperirile a doi cercetători ruşi care au raportat că variaţiile de intensitate ale câmpului electric din atmosfera locală se extind deasupra întregului glob pământesc aproape instantaneu, având ca rezultat furtuni însoţite de descărcări electrice (Imaianitov şi Ciubarina).

Această descoperire, acceptată de oamenii de ştiinţă, cum că forţele electrice reprezintă una din cele trei componente majore

care guvernează evoluția vremii, modificarea vremii prin transmisii de energie electrică în ionosferă este posibilă.

Dorința Pentagonului „de a stăpâni vremea" nu este o speranță pentru anul 2025, noi credem că este o realitate a zilelor noastre, iar HAARP este o parte a acestei realități. Schimbarea condițiilor meteorologice după dorință poate fi implementată prin rezonanța electrică.

Dr. Becker afirma:

Asistăm la o creștere dramatică a naufragiilor, inundațiilor, tornadelor datorită unor condiții ale vremii anormale, care înainte erau foarte rar întâlnite. Ne apare din ce în ce mai clar drept cauză a acestor anomalii electro-poluarea sau semnalul sovietic al ciocănitoarei.

„Ciocănitoarea" reprezintă un semnal radio care a putut fi auzit în întreaga lume în 1976, pe frecvențe de 3,26 și 17,54 mhz. Pulsul său ELF modificat de câteva ori într-o secundă se aude ca un bâzâit sau ca zgomotul făcut de o ciocănitoare.

În ciuda protestelor ONU, Departamentul de Telecomunicații Internaționale, 7 emițători radio au continuat să mențină semnalul încă 10 ani.

Dacă HAARP a fost bine poziționat, Nick Begich și Jean Manning afirmă că acesta poate detecta râurile de vapori de apă ce se găsesc în apropierea Pământului în atmosferă. Aceste râuri au fost descoperite în 1993 de către Reginald Newell de la MIT [228].

De când HAARP este operațional, asistăm la schimbări ale condițiilor meteorologice anormale și radicale, incluzând între acestea încălzirea vremii, creșterea precipitațiilor în zone specifice, iar în altele secete prelungite.

O întrebare din raportul Pentagonului se formula astfel:

"De ce ionosfera este importantă?"

Good furnizează un răspuns posibil.

[228] Massashuttes Institute of Technology.

NORAD înregistrează în mod obișnuit vehiculele extraterestre, controlate inteligent, vehicule care sunt diferențiate de mai prozaicele OZN-uri. Un anumit procentaj dintre acestea sunt considerate ca „observații necorelate".

Good adaugă:

Un număr de documente referitoare la intruziunile de OZN-uri deasupra bazelor SAC[229], incluzând bazele de rachete nucleare din S.U.A. și Canada în 1975, a fost pus la dispoziția publicului în conformitate cu prevederile legii ***Libertatea informației.*** *NUTR[230] declară că 7000 de urmăriri ale unor obiecte necunoscute au fost înregistrate între 1971-1990, dar detaliile sunt clasificate ca stric secrete.*

Numărul de observații a crescut la centrele de raportare în ultimii 9 ani, ceea ce explică într-o oarecare măsură existența unei arme de apărare, anume vremea haotică. Stimularea electrică a modificării vremii se realizează prin manipularea ionosferei.

Temerile relative la aceste circumstanțe sunt destul de mari. Cât de mult poate populația planetei să îndure aceste condiții meteorologice anormale, haotice, atât din punct de vedere economic cât și psihologic? Cât de eficientă este arma de modificare a vremii în prevenirea intruziunilor în atmosfera noastră?

Corelațiile vremii. Bazați pe informațiile privitoare la OZN-uri, așa cum au fost prezentate în capitolele anterioare, noi am presupus că modificările condițiilor meteorologice de către agențiile militare și guvernamentale pentru a ne apăra de aceste nave neconvenționale sunt posibile. În sprijinul acestei ipoteze stau următoarele:

- studiul Pentagonului privitor la controlul vremii;
- modificarea vremii este posibilă prin radierea electromagnetică a ionosferei;

[229] SAC – Comandamentul Strategic Aerian.

[230] Sistemul NORAD de raportare a țintelor (urmelor) necunoscute.

- încălzitori ionosferici sunt funcționali în mai multe state ale lumii;
- schimbări severe ale vremii neobișnuite, dezastre naturale au apărut în 1998, 2002, 2005, cu o frecvență sporită;
- majoritatea acestor anomalii ale vremii, incluzând furtuni torențiale, uragane, căderi de zăpadă, furtuni violente însoțite de descărcări electrice și tornade poate fi provocată electromagnetic;
- documentele NORAD verifică urmărirea navelor neidentificate în atmosfera terestră;
- centrele de raportare OZN vorbesc despre o creștere a numărului de observații privind nave necunoscute;
- activitățile OZN-urilor au fost mai evidente și mai amenințătoare în anii 1998, 2002, 2005;
- turbulența aerului poate provoca dificultăți pentru navele neconvenționale mai ales atunci când schimbările meteorologice sunt neașteptate.
- ***Față de care adăugăm noi creșterea alarmantă a fenomenelor meteo, climatice și extreme cât și a celor seismice extreme din perioada 2000- 2010 inclusiv în România.***

Aceste informații indică o conexiune sau o corelație între dezastrele atmosferice și vizitele extraterestre; o vreme haotică poate îndepărta OZN-urile din acea zonă, precum și incidentele provocate de aceste nave.

În iarna 1998-1999, comitatul Kitsap a fost martorul celor mai mari căderi de precipitații din ultima sută de ani. Nivelul precipitațiilor a fost 170,2 l/m^2, în timp ce norma multianuală pentru această perioadă este de 81,3 l/m^2 [231].

În luna februarie a acelui an, zona a fost devastată de inundații, alunecări de pământ, închideri ale șoselelor. A fost declarată starea de urgență atunci când ploile au provocat inundarea șoselelor și a principalelor autostrăzi. Și zona orașului Seattle a avut o creștere a nivelului precipitațiilor.

În perioada de timp susmenționată, au fost înregistrați 89,3 l/m^2 de ploaie, față de o normă multianuală de 57,3 l/m^2. Și zona Cascade Mountains, la est de Seattle, a fost martora unor recorduri.

Astfel, 17,9 m de zăpadă au căzut din octombrie până în februarie, față de o medie multianuală de 9,3 m. De asemenea, Mt. Baker, aflat la nord de primul lanț muntos, a „stabilit" un record mondial privind căderile de zăpadă, care au ajuns la 29,8 m în aceeași perioadă, iar zăpezile au continuat să cadă și în mai.

Vremea anormală din regiune s-a corelat cu o creștere dramatică a numărului de observări. 49 de OZN-uri au fost înregistrate de Centrul de Raportare Național OZN în vestul statului Washington, din ianuarie până în mai 1999.

În aceeași perioadă de timp, în 1998, au fost înregistrate numai jumătate din acel număr. Se presupune că numărul de raportări ar fi fost mult mai mare dacă vremea nu ar fi fost haotică.

Printre observările anului 1999, notabilă este aceea de la baza de submarine Bangor, din comitatul Kitsap. În ziua de 22 ianuarie 1999, la 7:00 a.m., un glob portocaliu de lumină a traversat autostrada către poarta principală a bazei.

Un observator care conducea mașina spre locul de muncă a putut remarca un fenomen în locația prezentată în capitolul 1 în octombrie 1996. Acesta relata că obiectul de dimensiunea unei mingi de volei se afla la 6 metri deasupra localității Luoto Overpass și se deplasa cu 100 de km pe oră. Atunci când a ieșit din autostradă, OZN-ul a dispărut din vedere. Observatorul a mai indicat că ploaia încetase atunci când incidentul se petrecuse[232]. Un glob de foc portocaliu s-a prezentat ca o

[231] *The Sun*, ziar ce apare la Bremerton, statul Washington, din 12 aprilie 1999.

[232] Conform UFOcenter.com.

ameninţare pentru un Boeing 74, în ianuarie 1999 sud de Bangor.

Un pasager aflat la bordul avionului a descris un glob de foc care se deplasa în jurul avionului, mutându-se din dreapta în stânga şi din înainte înapoi. De interes în observarea de 10 minute a fost un detaliu nou – obiectul avea un curent de fluid în spatele său.

Observatorul a menţionat de asemenea că fluidul era transparent şi mărea stelele din spatele acestuia. După aceasta, obiectul s-a deplasat spre avion, ceea ce l-a făcut pe pilot să întoarcă avionul pentru a-l evita. În acel moment, globul a dispărut în spatele cozii avionului.

În februarie 1999, căderile de precipitaţii au însumat cantităţii duble faţă de media acelei regiuni.[233]

O altă observare din comitatul Kitsap a avut loc pe 19 aprilie 1999, deasupra Golfului Miller, la 16 km de Bangor, în aceeaşi locaţie care a fost descrisă în capitolul 2, la Suquamish în 1996.

Pe timpul serii, un rezident care locuia în golf a raportat un obiect uriaş cu trei lumini albe strălucitoare şi o lumină roşie intermitentă aflată în stânga centrului.

Un stroboscop alb verzui emitea un flash la fiecare trei sclipiri ale luminii roşii. OZN-ul se deplasa în linişte spre sud-vest către Suquamish înainte de a dispărea în spatele unui nor. Rezidentul a descris OZN-ul ca uriaş, ca fiind mai mare decât orice avion pe care l-a văzut vreodată.

Comparat cu avioanele care au trecut pe timpul incidentului, obiectul era de 15 ori mai mare. La 5 minute după ce a dispărut, OZN-ul a reapărut din spatele norului, îndreptându-se către stânga, spre Cascade Mountains (UFOcenter.com).

Vremea anormală a continuat în nord-vest până la sfârşitul lunii mai 1999, în tot acest interval de timp numai rareori nu erau nori de ploaie. În timpul celei de a treia săptămâni a lunii

[233] Conform publicaţiei *North Kitsap Herald*, 27 martie, 1999.

mai, au putut fi observate mai multe elicoptere negre deasupra Golfului Miller, care zburau deasupra apei noaptea, chiar şi la 1:00 a.m.

În martie, aprilie şi mai 1999, statul Michigan a fost martorul mai multor observări de OZN-uri. Lumini portocalii puteau fi văzute deasupra oraşelor la 150 km nord-est de Lansing. Acestea erau descrise ca mulţimi de lumini care acopereau un teren de fotbal, care veneau şi plecau. Oficialii de la baza aeriană Seklfridge nu aveau nicio explicaţie pentru aceste observări, iar un reporter de la ştiri a indicat că două avioane de vânătoare F-16 au fost trimise în zona luminilor pentru observaţii în timpul nopţii.

La 1:24 a.m., la sfârşitul lunii martie, o navă în formă de disc, luminată alb a coborât foarte uşor din cerul sud-vestic în oraşul Lansing[234]. Observatorul care conducea o maşină în partea de vest a oraşului a raportat că obiectul era prea mare şi se deplasa prea încet pentru a fi un meteorit, deşi acesta se deplasa mai repede decât orice alt avion.

La 25 aprilie, în oraşul Walker, statul Michigan, aflat la 100 km nord-vest de Lansing, un observator a văzut o lumină strălucitoare pe cerul estic 20 de grade deasupra orizontului.

Gradual, intensitatea luminilor sale a crescut, astfel că a devenit mai mare decât o planetă. Apoi aceasta a devenit roşie, se deplasa spre nord mai repede decât orice avion obişnuit, iar apoi a dispărut.

Observatorul a continuat să privească cerul câteva minute, când obiectul deodată a reapărut.

Din acel moment obiectul a început să se deplaseze aleatoriu, cu întoarceri de 90 de grade uneori, crescând în acelaşi timp de la dimensiunea unui punct de lumină albă, până când a ajuns să aibă lumina unei planete. Evenimentul a avut loc la 4:00 a.m.[235]

[234] În statul Michigan, S.U.A.

[235] Conform UFOcenter.com.

O altă observare a fost raportată la Royal Oak, la 100 km est de Lansing. Evenimentul a avut loc la 8:10 p.m. în 17 mai chiar înaintea unei furtuni puternice însoțită de descărcări electrice. Un OZN în formă triunghiulară a fost văzut venind dinspre sud-vest, deplasându-se către nord-est.[236] Rapoartele meteo din luna mai indică faptul că ploi puternice, însoțite de vânturi cu peste 80 km pe oră, s-au abătut asupra centrului statului Michigan. Zona Lansing a fost „bombardată" de grindină, ploi puternice, furtuni însoțite de descărcări electrice .[237]

Vânturile puternice au distrus utilitățile orașelor atunci când au depășit 100 km pe oră. Căderea liniilor de energie electrică a provocat închiderea școlilor.

O furtună similară s-a abătut asupra orașului Manchester și nord-vestul statului Iowa, deasupra unei regiuni unde fuseseră raportate mai multe observații de OZN-uri în martie și aprilie.

În Iowa City, la 100 km sud de Manchester, un observator care conducea în 17 martie, a văzut un OZN de formă triunghiulară care se deplasa încet, rămânând staționar deasupra unui cimitir la 4:30 a.m.

Acesta și-a parcat mașina în apropierea zonei în care OZN-ul a devenit mai strălucitor, putând observa căldura care înconjura lumina. Apoi, nava s-a deplasat lateral, lumina a slăbit treptat, apărând câteva lumini roșii, mici pe marginile triunghiului.

În plus, o lumină albă strălucitoare a ieșit de sub vehicul. Nava a rămas staționară la 180 m deasupra solului, după care s-a deplasat brusc către nord cu circa 160 km pe oră.[238]

Vânturi puternice s-au abătut asupra unei zone aflate la 100 km nord de Salt Lake City, în aprilie 1999, răsturnând copaci și trailere, smulgând acoperișuri, doborând firele electrice, lăsând

[236] Conform UFOcenter.com.
[237] Conform drudgereport.com.
[238] Conform UFOcenter.com.

astfel fără energie electrică 10000 locuitori și închizându-se școlile.

Vânturi devastatoare de 160 km pe oră au măturat nordul statului Utah, aceasta fiind cea mai puternică furtună din ultimii [239] 15 ani.

O lună înaintea acestui eveniment dezastruos, un observator din Salt Lake City a raportat un obiect roșu întunecos cu margini negre care a apărut încet deasupra unei intersecții de autostrăzi.

Nava, apărând dinspre sud-vest, semăna cu un diamant. Aceasta nu a făcut zgomot și a dispărut repede.

Brazilia. Pe 11 martie 1999, o cădere de tensiune în rețeaua de energie electrică a avut loc în Brazilia afectând câteva state estice precum și marele oraș Sao Paulo.

Rio de Janeiro. Înaintea acestui eveniment, două nave neconvenționale luminoase în formă de disc au fost văzute în cele două mari aglomerări urbane. Nu a fost identificată nicio cauză pentru această cădere de tensiune.

În ***Sao Paulo***, cel mai mare oraș al Braziliei, un rezident, privind spre cer în dimineața zilei de 4 aprilie, a observat o pată argintie. Acesta a descris obiectul ca reflectând lumina soarelui.

Nava, aflată în apropierea aeroportului Congomas, s-a oprit, a efectuat o întoarcere bruscă, s-a oprit din nou, întorcându-se apoi la prima poziție. Pe tot timpul evenimentului descris pe site-ul UFOinfo.com, nu a putut fi auzit niciun zgomot.

La mijlocul lunii mai Brazilia de est a suferit câteva zile de ploi torențiale care au provocat mari alunecări de teren[240].

O astfel de alunecare a omorât cinci persoane și a rănit mai mulți rezidenți dintr-un oraș. Aceștia au efectuat un marș de protest cerând guvernului să ia măsuri de protecție pentru a evita pe viitor astfel de dezastre.

[239] Conform drudgereport.com.
[240] Conform drudgereport.com.

Franța. Trecând prin localitatea Evreux[241], aflată la 12 km est de Paris, un motociclist a observat o farfurie zburătoare care staționa la 20 m deasupra pământului, pe 1 decembrie 1998. Acesta a estimat lungimea obiectului la 40 de metri. Obiectul prezenta o serie de opt ferestre luminoase albe pe marginea sa.

O lumină roşie care se rotea pe partea inferioară a navei nu făcea niciun zgomot. Apoi nava a început să se deplaseze în liniște către baza militară aeriană Faulville[242].

Atunci când aceasta a trecut pe deasupra automobilului, motorul, radioul, şi luminile acestuia s-au stins; încercând să pornească din nou motorul, acesta nu a răspuns comenzilor.

Motociclistul a sunat baza aeriană, unde a fost respins politicos. 25 de zile mai târziu o navă foarte mare în formă de trabuc, o navă-mamă, a trecut pe deasupra nordului Italiei.

Interesant este de observat că la două săptămâni de la ultimul eveniment, căderi mari de zăpadă au avut loc în vestul Europei, însoțite de ceață groasă, mai ales în Franța. Acestea au provocat mari ambuteiaje pe şosele.

Căderile de zăpadă au continuat mai multe săptămâni în Alpii Francezi, unde furtunile au fost descrise ca cele mai grele din acest secol 20 (drudgereport.com).

Canada. După apariția mai multor OZN-uri, din octombrie până în decembrie 1998, o vreme severă s-a abătut asupra estului Canadei. Imediat după miezul nopții, pe 30 octombrie 1998, o navă în formă de con a fost văzută pe cerul estic, la sud de Sudbury.[243]

Nava s-a deplasat spre sud emițând mai multe lumini diferit colorate. OZN-ul se învârtea şi avea o mişcare continuă în sus şi în jos,pe verticală şi de la stânga la dreapta, pe orizontală. Un observator a înregistrat evenimentul pe o casetă video timp de patru ore.

[241] Localitate în Franța.
[242] Localitate în Franța.
[243] Statul canadian Ontario.

Cinci zile mai târziu, deasupra oraşului Port Colborne[244] au apărut mai multe globuri portocalii. Unul din aceste OZN-uri a descins în lacul Erie[245].

Pe 29 noiembrie, doi motocicliști au văzut în apropiere[246] de Montreal[247], statul Quebec, cincisprezece lumini albe care se deplasau deasupra norilor. Luminile formau două semi-ovale, unul mai mare decât celălalt. Cel mai mare era alcătuit din 10 lumini, iar celălalt din cinci.

Fiecare lumină se învârtea. Grupările semi-ovale se deplasau în formație în formă de C. Oprind ca să vadă OZN-urile, observatorul nu a putut auzi niciun zgomot.

În decembrie 1998, două persoane care se deplasau pe jos în oraşul Milton, statul Ontario, au văzut un obiect care strălucea puternic, călătorind rapid pe cer. Acesta se deplasa spre nord. Deodată, un alt obiect strălucitor a coborât către primul, după care ambele au dispărut la scurtă vreme.

Pe 15 ianuarie 1999, cea mai mare cădere de zăpadă a fost înregistrată în sudul Canadei, unde au fost înregistrate furtuni de iarnă în mai multe rânduri. Pe timpul acestei vremi haotice, au încetat raportările de evenimente cu OZN-uri, dar în februarie acestea au fost reluate, furtunile încetând.[248]

Japonia. Pe 25 august 1998, trei avioane de luptă au părăsit baza aeriană Misawa din insula Honsu.[249] Un avion a raportat un glob roşu în zona de exerciții militare.

La 28 de minute după părăsirea bazei, contactul radio cu ceilalți doi piloți a fost pierdut de către controlorii de trafic, iar cele două avioane au dispărut de pe ecranele radarului.

[244] Statul canadian Ontario.
[245] Lacul este în Canada.
[246] Conform UFOcenter.com.
[247] Statul canadian QUEBEC.
[248] Conform UFOinfo.com.
[249] Japonia.

Două săptămâni mai târziu, un ciclon s-a abătut asupra coastei de est a Japoniei, aducând ploi torențiale. O altă prăbușire de avion a avut loc la 9 octombrie. Atunci un avion de vânătoare care se întorcea la baza Misawa s-a prăbușit în apă.

Contactul radio cu avionul s-a întrerupt. Acest avion a dispărut în aceeași zonă în care dispăruseră membri ai echipajului prăbușit la sfârșitul lui august.

Tornade. Noi credem că manipularea și provocarea furtunilor însoțite de descărcări electrice și violente au provocat o frecvență crescută a mai multor tornade de mare intensitate.

Anterior, au fost descrise rezultatele cercetătorilor ruși Imaianitov și Ciubarina. Aceștia au determinat *„că variații ale intensității câmpului atmosferic electric local se pot răspândi deasupra globului aproape instantaneu, provocând furtuni însoțite de descărcări electrice globale"* (1967).

În același timp, Yost descrie că „forțele electrice ar trebui să fie incluse printre cauzele variațiilor condițiilor meteorologice.

Prin urmare, tornadele sunt generate de furtuni cu fulgere și tunete. Este posibil ca o tornadă să fie provocată de gradienții câmpului electric din norii care se formează. 212 tornade au avut loc în S.U.A. în ianuarie 1999. Record al acestei țări.[250]

Dintre aceste tornade s-au abătut și asupra statelor Tennesse și Arkansas, după cum a transmis radioul Art Bell.[251]

Chiar înaintea acestor furtuni, în Tennesse s-a putut vedea o navă neconvențională, începând cu noiembrie 1999 și culminând în decembrie. Un obiect rotund a fost văzut staționând la 60 metri deasupra complexului nuclear Sequoia.

În localitatea Soddy Daisy[252], sfera era de dimensiunea Lunii pline și emitea o lumină slabă pe timpul staționării deasupra instalațiilor timp de 5 minute.

[250] Vezi www.scp.nooagov.
[251] Transmisie din februarie 1999.
[252] Statul Tennesse, S.U.A.

Deplasându-se încet către sud-vest cu 20 km pe oră, nava s-a oprit, după care s-a înălțat cu o viteză teribilă, dispărând complet în nori. Incidentul a fost raportat de doi ofițeri de poliție, aflați pe poziții diferite. Amândoi au fost de acord că nu era vorba de obiecte cunoscute pe Pământ.

Trei zile mai târziu, la ora 1: a.m., pe autostrada 81, un motociclist a văzut o navă în formă triunghiulară staționând la 6 m deasupra automobilului său.

Oprind pentru a vedea obiectul, observatorul l-a descris ca fiind de culoare albă, metalizată și că nu emitea niciun sunet. Obiectul se afla la 30 m depărtare de observator.

Nava s-a ridicat încet și a dispărut. În acest timp, aceasta emitea un zgomot slab, continuu și l-a lăsat pe motociclist încărcat cu electricitate statică. După apariția unui OZN deasupra unui complex militar nuclear, aflat în Tennesse, în decembrie 1998, locuitorii statului au suferit mai multe tornade severe, în ianuarie 1999.

Într-o astfel de tornadă, declanșată în estul statului, 9 persoane au murit, iar câteva zeci au fost rănite.

Tornade, care au urmat unor apariții de OZN-uri, s-au declanșat în statul Ohio, în martie și aprilie 1999: OZN-urile erau de culoare auriu-metalic, în formă de trabuc și au zburat deasupra orașelor Cleveland și Niles, în ziua de 4 martie.

Zece zile mai târziu, la Parma, o navă în formă de V, cu lumini alb-albăstrii, a călătorit cu o viteză mare deasupra unor nori risipiți. V-ul a fost descris ca având un unghi de 90 de grade și că nu emitea niciun sunet. Întocmai ca și evenimentul din Montreal[253] menționat în acest capitol, observatorul a putut remarca două linii de lumini, una de 5 și alta de 10 care se aflau în jurul navei.

În orașul Germantown, aflat la 200 km nord de Cincinnati, pe 16 martie, a staționat un obiect în formă de diamant deasu-

[253] Oraș în Canada.

pra unei ferme, după care deodată a emis o rază strălucitoare de lumină către Pământ.

După 2 sau 3 minute, OZN-ul s-a deplasat către est şi şi-a accelerat viteza, ridicându-se ca o rachetă. Acelaşi eveniment a fost raportat şi de alţi doi observatori aflaţi într-o locaţie din apropiere.

La mai puţin de o lună, mai târziu, o tornadă care cuprindea vânturi de 400 km pe oră a lovit suburbiile nord-estice ale oraşului Cincinnati, provocând mari distrugeri.

Tornade, furtuni însoţite de trăsnete au lovit şase state din centrul S.U.A., provocând moartea a şase persoane şi distrugerea a sute de locuinţe. Regiunea sudică a S.U.A. a avut de îndurat mai multe tornade în primăvară, după cum afirmă raportările de OZN-uri.

La 10:45 p.m., pe 5 aprilie, un bărbat şi fiul său au fost treziţi de un zgomot uriaş, urmat de o puternică vibraţie. Evenimentul se petrecea în oraşul Lettsworth[254], statul Louisiana.

Ei au văzut şi auzit două elicoptere Bell Huey, care s-au ridicat pentru a determina cauza. Elicopterele au urmărit un glob de lumină care se deplasa cu o viteză uriaşă.

Globul se deplasa de la sud-vest către sud-est. Reîntorşi în casă, cei doi au auzit mai multe elicoptere, ceea ce i-a determinant să iasă afară pentru a le urmări. De data aceasta apăruse un glob uriaş care era urmărit de elicoptere deasupra copacilor.

Patru zile mai târziu, o tornadă a lovit Louisiana provocând distrugerea mai multor case precum şi moartea a şase persoane şi rănirea altor 100.

Această tornadă a fost precedată de mai multe furtuni puternice în Louisiana, la sfârşitul lunii februarie 1999, după ce mai multe nave în formă triunghiulară fuseseră raportate de motociclişti în jurul lacului Charles, la începutul lui februarie.[255] .

[254] Statul Louisiana, S.U.A.
[255] Conform UFOcenter.com.

Vânturi de 400 km pe oră care generează o tornadă de gradul patru au lovit statul Kansas în ziua de 4 mai. Numai în Wikita au fost omorâte patru persoane, iar patruzeci de locuitori au fost omorâţi în Oklahoma.

Toată zona a fost distrusă. Niciun copac şi nicio casă nu au mai rămas în picioare. Piloţii au raportat că vârful norului cumulonimbus care a generat o tornadă a ajuns la 18 mii de metri înălţime.

În aprilie, lângă Wikita s-a putut vedea un OZN în formă de disc, iar o navă argintie metalică a rămas staţionară deasupra bazei militare aeriene Mc Connell.

Alte avioane se deplasau în zona aeroportului pe timpul acelui incident, ceea ce a însemnat fie că nava era cunoscută, fie că personalul navei nu putea detecta pe radar.

Dr. Yost a afirmat că:

„Nivelul tranziţiei norului cumulonimbus este distinct şi într-o condiţie instabilă faţă de nivelul presiunii, temperaturii şi conţinutului de vapori de apă.

De aceea, schimbări minore ale unuia dintre aceşti trei parametri pot provoca condensări. O astfel de modificare poate fi realizată de o particulă de radiaţie, un câmp tranzient electric sau de o schimbare termică.

Prin urmare, încălzirea ionosferică ar putea influenţa formaţiunile noroase, care sunt prezente deasupra unor regiuni specifice, provocând furtuni intense.

Pentru a explica schimbările de vreme severe au fost aduse mai multe explicaţii de către reprezentanţi sau afiliaţi ai guvernului. Una din aceste explicaţii se bazează pe El Nino şi antiteza sa, La Nina.

O altă explicaţie care se dă îndeobşte este încălzirea globală. Crucea Roşie a raportat că dezastrele din 1998 şi 1999 au depăşit ca număr şi ca intensitate orice an din istorie, iar Orga-

nizația Mondială Meteorologică a admis că vremea în acești doi ani a fost mai rea decât oricare an din ultimii 30 de ani.

Pentru inducerea în eroare a populației de multe ori se folosește termenul de încălzire globală ca fiind unul din responsabilii vremii haotice din ultima vreme.

Guvernul american a decis să acorde un miliard de dolari luptei împotriva încălzirii globale, care este considerată o mare amenințare.

Aceste două explicații vin ca să distragă atenția de la cauzele principale, înmulțirea numărului de OZN-uri în atmosferă.

Iarna anului 1998-1999 a avut cele mai severe cețuri în Europa, din ultima sută de ani. Zeci de morți au rezultat din avalanșele din Franța și Austria, iar vremea rece a provocat moartea a 190 de persoane în Polonia.

Temperaturile au scăzut sub –30 grade în nordul Finlandei, în timp ce în Alaska era cea mai mare temperatură a ultimilor 50 de ani, –13 grade. În aceeași săptămână din februarie 1999, în orașul Tanana din Alaska temperatura a scăzut la –61 de grade. În acea perioadă de timp, Canada a suferit cea mai severă iarnă.

Zona Toronto[256] a îndurat, în ianuarie 1999, cele mai grele căderi de zăpadă din ultima sută de ani, orașul fiind practic blocat.

În Asia, căderile de zăpadă au acoperit partea centrală și vestică a Japoniei[257].

Groenlanda a fost aleasă de către agențiile meteo ca standard privind încălzirea globală. Măsurătorile NASA arată că partea sudică a calotei glaciare, care acoperă această insulă, se topește cu un ritm alarmant de 1 m pe an[258].

[256] Zonă în jurul orașului Toronto, din Canada.
[257] drudgereport.com.
[258] Steve Newman în revista *Earthweek*, 12 martie, 1999, revistă a Serviciului de Mediu Global, www.earthweek.com.

Cercetătorii, utilizând măsurători laser din avion ale înălțimii terenului, au descoperit că restrângerea zonei acoperite cu gheață s-a efectuat în partea periferică a insulei, ajungând la 1500 m.

Majoritatea suprafeței Groenlandei rămâne acoperită cu gheață (84 %) care este groasă de mai mult de 3 km. Masa de gheață deasupra altitudinii de 2000 m a rămas neschimbată.[259]

Profesorul Ronald Prinn de la MIT[260], un cercetător de seamă în domeniul climatic, consideră: *„Nu există nicio îndoială că înțelegerea noastră asupra climei, aflată în conexiune cu prognoza vremii, ne este completă și deci inadecvată pentru luarea unor decizii."*

El Nino și La Nina au fost oferite ca motive ale schimbărilor sezoniere în domeniul climei. El Nino apare atunci când apele din extremul nordic ajung să întâlnească curentul Peru, care în mod obișnuit este întâlnit de-a lungul coastei Oceanului Pacific a Americii de Sud, are loc pe timpul iernii din America de Nord.

În acel moment, o ramură a curentului din zona ecuatorială se întoarce, aducând apă caldă pe coasta Ecuatorului. Uneori, la perioade neregulate de timp, curentul cald orientat spre sud se extinde în Oceanul Pacific și continuă de-a lungul coastei Perului.

Un alt El Nino din 1982-1983 a fost găsit vinovat pentru modificarea severă a vremii, ceea ce a provocat pagube de miliarde de dolari.

Totuși, schimbările actuale ale vremii provocate de El Nino în Pacificul de Nord nu pot explica în întregime dezastrele climatice din iernile 1997-1998 și 1998-1999.

Savanții preziseseră că El Nino se va întări și își va diviza curentul, o ramură mergând spre Alaska, ceea ce va provoca o încălzire a vremii în aceste regiuni, precum și secetă pe țăr-

[259] *The Washington Post*, martie, 1999.
[260] Massachussetts Institute of Technology.

murile Pacificului de nord-est şi o înjumătăţire a căderilor de zăpadă în munţi. În loc de aceasta, aşa cum am prezentat mai devreme, au căzut zăpezi în zona munţilor Cascade, care au fost declarate ca recorduri pentru ultima sută de ani, precum şi cantităţi de precipitaţii enorme în întreaga regiune.

De asemenea, căderi considerabile de precipitaţii şi de zăpezi au avut loc în iarna anului 1997-1998, în Pacificul de nord-est.

Şi previziunile meteorologilor din alte ţări privind El Nino s-au dovedit false. Iată ce se afirmă în ziarul *Earhweek*[261]:

„Meteorologii din Africa de Sud s-au aşteptat ca El Nino să provoace încălzirea Oceanului, iar aceasta să conducă, la rândul ei, la secetă. Ultimele modele matematice privind prognoza vremii în regiune indică ploi diluviene care vor produce mari inundaţii.

Într-adevăr, ploi, care au fost la originea unor mari inundaţii au căzut în Somalia, Etiopia şi în sudul Keniei. Autorităţile care în anii trecuţi se temeau de pierderi mari în recoltă datorate secetei, prevăd că în anii următori vor fi pierderi de recoltă datorate inundaţiilor având ca origine ploile El Nino."

Prin urmare, El Nino este utilizat pentru explicaţii privind modificarea condiţiilor climaterice în anumite regiuni fără nicio preocupare privind acurateţea. El Nino a devenit un instrument de dezinformare pentru derutarea populaţiei.

Atunci ambiguitatea devine evidentă. La Nina (răcirea oceanului) este o altă motivare servită populaţiei pentru evenimentele legate de anomaliile vremii.

La simpozionul privind La Nina din 1998, un savant de la Asociaţia Naţională Oceanografică a fost întrebat dacă valurile de căldură şi seceta care le însoţeşte, care s-au abătut în sudul SUA, se datoresc lui El Nino sau La Nina. Acesta a declarat:

[261] Din 7 noiembrie 1997.

„Depinde cui mă adresez. Interpretarea mea este că aceasta este parte din haosul natural al sistemului climatic. Seceta a apărut."

Nicio agenţie meteorologică nu a fost capabilă să prevadă schimbările de climă care au avut loc în iarna 1998-1999. Aceasta se datorează credem la două premize:

- **fenomenele climaterice se datorează forţelor electrice (Yost 1998);**
- **schimbări mici în input generează diferenţe mari în output (Poincare 1908).**

Încălzitorii ionosferici au abilitatea de a furniza acele mici schimbări în forţele electromagnetice care provoacă schimbările haotice ale vremii. Prin urmare, schimbările vremii sunt datorate unor activităţi nedorite în atmosfera Pământului.

Erupţii solare. Previziunea vremii va deveni din ce în ce mai grea deoarece ne apropiem de sfârşitul ciclului de 11 ani al erupţiilor solare care a început în 1999 şi se termină în 2010.

Din avertizările directorului Centrului Spaţial care funcţionează în cadrul NOAA[262] reiese că ne aşteaptă violente furtuni solare care vor provoca dificultăţi în legăturile prin sateliţi, aceştia nefiind protejaţi în faţa acestor radiaţii, fiind alcătuiţi din componente electronice miniaturizate foarte sensibile.

Erupţiile solare ar putea face greutăţi sistemelor de navigaţie ale avioanelor, emisiunilor radio, telefoanelor mobile, precum şi chiar centralelor electrice, după cum afirmă U.L. Mc. Farling.[263]

Particulele încărcate cu sarcini electrice care provin din Soare sunt reţinute de magnetosfera Pământului. Centura Van Allen[264] atrage electronii şi protonii cu energie înaltă din hidrogenul solar.

[262] Asociaţia Naţională Oceanografică şi Atmosferică.
[263] În ziarul *Knight Ridder* din 1 noiembrie, 2008.
[264] Centura Van Allen se găseşte în apropierea Pământului.

Particulele de energie joasă fuseseră capturate până aici. Totuşi, unele particule încărcate provenite din Soare scapă acestor centuri, fiind antrenate în câmpul magnetic pământesc, afectând transmisiile radio, creând aurora boreală şi provocând anomalii ale vremii în atmosferă.

Furtunile solare şi protuberanţele solare au un ciclu de 11 ani şi sunt asociate cu vremea ploioasă şi cu creşterea radiaţiei ultraviolete pe Pământ. În timpul ciclului solar, care a început în 1959, au avut loc schimbări radicale ale vremii, care au fost caracterizate de temperaturi foarte înalte în Arctica şi ploi şi zăpezi neobişnuite în S.U.A., care au fost atribuite erupţiilor solare. Patentul lui Eastlung[265] utilizat pentru încălzitorul ionosferic provoacă modificări ale vremii prin alterarea absorbţiei solare.

Combinarea erupţiilor solare cu funcţionarea încălzitorului ionosferic este responsabilă de schimbările radicale, intensificate şi dezastruoase ale vremii. Încheierea ciclului solar, foarte apropiată în 2010, are un potenţial distructiv şi datorită acţiunii încălzitorului ionosferic şi acţiunii HAARP. Dacă erupţiile solare de cea mai înaltă intensitate (Clasa M) ar acţiona atunci când încălzitorul încarcă ionosfera cu şi mai multe particule ionizate, atunci există posibilitatea apariţiei unor pulsuri electrice, descrise ca funcţii nelineare, în câmpul magnetic al Pământului.

Curentul electric indus va putea depăşi inputul total. Ca urmare, în ionosferă va fi generată o cantitate enormă de energie electrică, care, cuplată cu miezul metalic al Pământului, ar provoca descărcări continue atât în atmosferă, cât şi în interiorul Pământului.

În acel moment, comunicaţiile vor fi întrerupte, iar vremea va fi dezastruoasă. Întreruperea semnalului radio nu va opri fluxul tsunami solar, care va antrena miliarde de Mevi (milioane de electroni volţi) în banda de raze gama.

[265] Inventatorul de drept la HAARP-ului.

Agenţiile guvernamentale au prezis consecinţe dezastruoase datorate găurilor în stratul de ozon. Un raport din iunie 2008 al WMO[266] a anunţat că:

„Stratul protector de ozon al Pământului va ajunge la un nivel deosebit de subţire în anul 2011. Dispariţia ozonului stratosferic va continua, în ciuda măsurilor internaţionale care au fost menite să ajute la îmbunătăţirea stratului de ozon, prevăzută pentru mijlocul secolului. Se prognozează mărirea găurilor de ozon în următorii 20 de ani şi de abia prin anii 2050 vom asista la o îngroşare graduală a acestui strat."

Patru luni mai târziu, NASA a repetat prognoza WMO[267], precizând că:

„Cea mai mare gaură de ozon a fost formată deasupra Antarcticii şi se extinde în continuare. Organizaţia „Antarctica" din Noua Zeelandă a afirmat recent că gaura în stratul de ozon acoperă 28 de milioane km pătraţi, cu 5% mai mult decât măsurătoarea anterioară, din 2005. O furtună polară puternică care a avut loc în stratosferă este considerată a fi responsabilă pentru creşterea masivă a găurii de ozon."

Analizând rapoartele WMO şi NASA, se ridică câteva întrebări:

- De ce stratul de ozon va ajunge la nivelul său cel mai subţire în 2010?
- Ce provoacă găurile în stratul de ozon?
- Ce mecanism va duce la restaurarea stratului de ozon în 2050?
- Încălzitorul ionosferic afectează nivelurile de ozon?

Este cunoscut că ozonul se formează în mod natural în ionosferă. Cantităţi mari sunt produse prin acţiunea luminii ultraviolete, de lungime de undă scurtă cu oxigenul.

[266] Organizaţia Mondială Meteorologică.
[267] Organizaţia Mondială Meteorologică.

Ozonul se află în stratosferă într-un strat aflat între 25-50 km deasupra Pământului şi protejează viaţa pe Pământ prin absorbirea radiaţiei ultraviolete din banda 2400-3000 angstromi (0.1 nanometri). O altă cauză a subţierii stratului de ozon este încălzirea globală provocată de efectul de seră.

Yost descrie însă o altă teorie cu privire la gaura de ozon din regiunile polare:

„Această subţiere a stratului de ozon este provocată de lansarea miilor de rachete precum şi de miile de sateliţi care sunt pe orbită în jurul Pământului. Rachetele şi sateliţii ionizează spaţiul, iar ionii astfel produşi vor fi duşi de câmpul magnetic terestru spre regiunile polare.

S-a observat deja, de către oamenii de ştiinţă, că lansarea unei rachete produce o gaură în stratul de ozon atunci când aceasta se ridică spre orbită. Aceste activităţi afectează vremea mai mult decât efectul de seră produs de poluarea aerului."

Această teorie, care include observările actuale, furnizează o explicaţie probabilă pentru subţierea continuă a stratului de ozon din ultimii ani, precum şi un motiv valid pentru ca pierderea de ozon să-şi atingă maximul în 2010. Mii de sateliţi au fost şi vor fi plasaţi pe orbită de rachete până la sfârşitul acestei perioade.

De asemenea, declaraţia WMO că trendul de subţiere va continua în următorii 20 de ani este posibil să fie atribuită speranţei că o sursă de energie pentru propulsia rachetelor va apărea atunci.

Radiaţia ultravioletă provenită din Soare va putea influenţa refacerea ozonului în ionosferă. Este posibil ca WMO să fi calculat ca tehnologia de propulsie nouă să înlocuiască complet pe cea veche până în 2010.

Dr. Richard Willams de la laboratorul David Sarnoff susţine că:

„Modificarea temperaturii în ionosferă poate afecta reacţiile chimice care produc ozonul. Un încălzitor ionosferic care emite o cantitate de energie echivalentă la 100 de centrale electrice mari va provoca descompunerea ozonului chimic.[268]*"*

Prin urmare, acţiunea încălzitorului conjugată cu emisiile rachetelor vor provoca distrugerea ozonului cu un ritm mai rapid decât cel prognozat de WMO, având ca rezultat o cantitate mai mare de radiaţii ultraviolete să ajungă pe Pământ. Dr. Williams avertizează că potenţialul încălzitorului ionosferic este de a genera „un act iresponsabil de vandalism global".

O investigare cantitativă a particulelor eliberate de supersonicul Concorde în stratosfera joasă a fost prezentată de D. Karker de la Universitatea din Munchen[269], precum şi de D. W. Fahey de la NOAA în 1998. Aceştia au ajuns la concluzia că:

„Există un potenţial puternic pentru activarea indusă de sulf a particulelor din jetul emis de supersonicul Concorde. Astfel este posibil să se producă nuclearea norilor cirrus."

Ei au furnizat calculele care i-a dus la concluzia inducerii norilor cirrus în troposfera înaltă.

Formaţiunile cirrus se află la altitudini înalte de 10000 metri şi sunt alcătuite din cristale de gheaţă. Dezvoltarea acestor formaţiuni noroase indică o schimbare a vremii. Când aceştia se transformă în nori cirrostratus, acoperind cerul cu un nor difuz sau cirrocumulus, când se îngroaşă, de obicei precipitaţii vor avea loc în următoarele 24 de ore.

Norii noctilucend care se află în ionosfera joasă la 80 km deasupra Pământului sunt alcătuiţi de asemenea din cristale de gheaţă. Aceştia se află deasupra traiectoriilor de zbor ale avioanelor, iar în prezent nu li se cunoaşte efectul asupra vremii.

Prezenţa acestora deasupra statului Colorado la sfârşitul lui iunie 2008 a fost considerată neobişnuită, deoarece nu au mai fost observaţi la altitudini aşa de sudice vara (drudgereport com).

---

[268] Conform *Earth Island Journal*, 2004.

[269] Universitatea din München, Germania.

Se pune întrebarea legitimă dacă particulele ionizate de încălzitorul ionosferic în conexiune cu emisiile rachetelor şi sateliţilor în spaţiu ar putea facilita nucleara norilor noctilucenţi, cu consecinţe nedeterminate asupra vremii.

Raportul cu numărul 2025 al Forţelor Aeriene Americane prezintă cum încălzitorii ionosferici puternici, de exemplu HAARP, în conexiune cu condensarea gazelor emise de supersonice (*chemtrail*), ar putea genera nori pentru modificarea vremii.

Chemtrail-urile se întind în spatele supersonicelor, sunt încălzite de undele radio din banda 1-10 MGH şi ar putea provoca ploi chiar dintr-un cer albastru clar.

Particulele de aluminiu, bariu sau titaniu, într-un amestec chimic provoacă împrăştierea luminii şi disiparea radiaţiei solare.

Totuşi, un scop diferit este descris în U.S. Patent nr. 3899144: realizarea unei vizibilităţi maxime pentru a ajuta achiziţia vizuală a vehiculelor obiectiv. Mica şi siliciul în amestec chimic sunt sensibile radar şi permit urmărirea agenţilor chimici dispersaţi în atmosferă.

De asemenea, polimerii compuşi sintetizaţi chimic cu molecule foarte mari sunt incluşi pentru a absorbi vaporii de apă pentru formarea norilor. Aceşti compuşi au o funcţie duală, ei fiind utilizaţi şi ca dielectrici, capabili pentru a susţine un câmp electric şi transmiterea forţei electrostatice.

Un dielectric şi suprafaţa unui metal, cum este aluminiul sau bariul, pot menţine o sarcină electrostatică pentru o lungă perioadă de timp. Forţa electrostatică creată este capabilă să schimbe densitatea aerului şi, prin urmare, presiunea aerului.

Aceasta provoacă schimbarea temperaturii indusă de particulele chemtrail, astfel că schimbarea vremii este o realitate astăzi. Acest lucru s-a întâmplat de mai multe ori deasupra statului Washington.

Pe timpul unui zbor de modificare a vremii prin chemtrail se formează pe cer dungi albe extrem de mari în linie dreaptă la 10000 m altitudine.

Acestea sunt acompaniate de urme lineare repetate de la est la vest sau de la sud la nord. Plasarea unui chemtrail durează câteva minute, iar formarea norilor cirrus începe să se observe din aceste dâre, transformându-se treptat în straturi de nori, iar în final, înnegrind cerul cu nori de furtună, cirrocumulus, precursorii precipitaţiilor.

Desigur, se pune problema dacă aceste experimente *chemtrail* sunt necesare, deşi continuă de câţiva ani. De asemenea, ne întrebăm care este scopul încălzirii atmosferei terestre prin crearea efectului de seră nedorit, care este cauza încălzirii globale cu consecinţe nefaste asupra mediului. Apoi, mai există fenomenul emisiei de particule de carbon în atmosferă, ceea ce intră direct în conflict cu legile privind protecţia mediului.

Un răspuns posibil este că modificarea vremii a fost necesară pentru a preveni monitorizarea din ce în ce mai vizibilă a bazelor militare şi a instalaţiilor industriale de către OZN-uri.

Pe 21 august 1999, la 2:00 a.m., o navă în formă de trabuc, de culoare roşu-portocaliu, strălucitoare, de 180 m lungime, staţiona fără zgomot deasupra spitalului din Renton[270], la sud de Seattle. După 2 minute, nava s-a deplasat către sud-vest, deasupra văii râului Kent, către dealurile DesMoines, aflate în apropierea aeroportului Tacoma, după care s-a reîntors în poziţia iniţială.

După 3 minute, nava s-a deplasat în linişte către linia orizontului.[271]

La 4 zile mai târziu, pe 25 august 1999, la 10:30 a.m., o navă uriaşă în formă de trabuc a apărut deasupra golfului Miller, din comitatul Kitsap, la 20 km de Bangor, la sud de Seattle.

---

[270] Statul Washington, U.S.A.
[271] UFOcenter.com.

Nava a rămas staționară la un unghi de 45 grade către sol pentru un minut, apoi a clipit și a dispărut instantaneu.

A doua zi, 26 august, au putut fi văzute chemtrail-uri liniare în sudul golfului, urmate de chemtrail-uri în formă de X, create în direcția sud-nord. Imediat s-au format nori din care au început ploi a doua zi. Acestea au durat trei zile. În ziua de 30 august s-a înregistrat recordul privind cea mai joasă temperatură a lunii august în multe localități din nord-vestul statului Washington.

Fulgerele au acoperit cerul, iar un nor în formă de pâlnie a fost raportat. Grindina a căzut în Bothel, la nord de Seattle. Nave neidentificate au fost raportate Centrului Național de Raportare a OZN-urilor în perioada 28 august – 31 august, ceea ce a coincis cu perioada anomaliilor climatice.

O perioadă similară, cu mai multe observări de OZN-uri, a început la 13 septembrie 2005, deasupra lacului Sammamish, care a culminat a doua zi cu o navă staționară în formă de trabuc, colorată în bronz în localitatea Federal Way, la sud de Seattle la 4:30 p.m.

În aceeași zi, au fost dispersate mai multe chemtrail-uri deasupra orașului Seattle și a comitatului Kitsap, de la vest la est și de la nord la sud. În ziua de 15 septembrie, norii de ploaie au fost prevalenți, ploile începând mai târziu în acea zi și durând încă alte două zile.

Din nou, nu a fost raportată Centrului Național de Raportare nicio navă între 15 și 17 septembrie. Este posibil ca modificarea vremii să fi fost cauza împiedicării activității OZN-urilor.

Schimbările vremii pot fi datorate nu numai de activarea termalp a particulelor atmosferice, ci și efectului încălzitorilor ionosferici asupra mecanismului termal al interiorului Pământului.

Centrele termale ale Pământului, cunoscute și sub numele de *hot spots,* sunt locațiile vulcanice unde gazele, lava și cenușa

sunt aruncate din adâncuri, mai precis din manta, o zonă fierbinte aflată sub scoarța Pământului.

Hot spots acționează de milioane de ani. Acestea se află sub oceane și se crede că sunt cauza mișcărilor tectonice și formării continentelor. Unii geologi cred că aceste hot spots sunt sub formă de sferă, având diametrul de 150 km. Fluxurile termice din hot spoturi se măsoară în HFU (heat flow unit). În mod obișnuit, acestea au 2-2,5 HFU în lava vulcanilor sau în izvoarele fierbinți.

Unul din cele mai importante centre termale de pe fundul oceanului Pacific este movila East Pacific Rise. Lățimea sa crește cu 20 de cm pe an. Movila este orientată pe direcție sud-nord de la Insula Paștelui spre Ecuator, paralel cu coasta vestică a Americii de Sud.

Din această movilă se ramifică riftul orizontal Galapagos și o altă movilă Nasca, către coasta Americii de Sud. Lângă faliile verticale și orizontale sunt alte două hot spoturi în care valorile fluxului de căldură sunt de 8 ori mai mari decât cele obișnuite, iar emanațiile vulcanice încălzesc apele oceanului.

Este interesant de observat că această zonă coincide cu zona de formare a curentului El Nino din zona statului Ecuador.

Se crede că această creștere periodică a temperaturilor oceanului este provocată de hot spoturi, perioada fiind de 5-7 ani, întrucâtva asemănătoare cu perioada emisiilor ciclice ale gheizerului din parcul Yellowstone.[272]

Anomaliile vremii asociate cu încălzirea oceanului sunt potențate de energia electromagnetică din litosferă, datorată erupțiilor solare, precum și undelor WLF create de încălzitor.

Două fenomene dezastruoase, vulcanii și cutremurele, pot fi considerate ca rezultat al încălzirii suprafeței Pământului. Zonele hot spoturilor, căldura care provine din mantaua Pământului poate provoca scurgeri de lavă, izvoare fierbinți submarine și cutremure puternice.

---

[272] Statul Wyoming, S.U.A.

De-a lungul faliilor de pe fundul oceanelor, unde platformele oceanice pătrund sub platformele continentale, ne aşteptam la cutremure de gradul 7 pe scara Richter, precum şi la vulcani violenţi.

O creştere a energiei radiante EMG din mantaua Pământului poate duce la creşterea fluxurilor de căldură şi la o presiune asupra litosferei.

Bruce Cathie crede că:

„Câmpul magnetic al Pământului este modificat în intensitate şi direcţie în jurul unui vulcan înaintea şi pe timpul erupţiei."

El se întreabă dacă activitatea vulcanică care produce efecte magnetice şi electrice nu este în legătură cu anomaliile vremii şi modificările electrice. El propune o teorie care evidenţiază:

„Activitatea vulcanică este într-o relaţie geometrică cu activitatea Pământului şi a Soarelui la un anumit moment de timp şi este direct asociată câmpurilor electromagnetice inerente din structura Pământului."

Utilizând teoria lui Cathie, un surplus de energie electromagnetică în scoarţa Pământului poate provoca erupţia vulcanică. Posibilele conexiuni între hot spoturile din East Pacific Rise şi Riftul Galapagos, încălzirea curentului Peru (El Nino) şi încălzirea datorată activităţii vulcanice din regiune au avut loc în septembrie 1998. Revista *Earth Week* arată[273]:

„Vulcanul Cerro Azul din insula Isabela a Arhipelagului Galapagos şi-a început erupţia cu emisiuni de gaze, lavă, şi cenuşă, precum şi de stânci aruncate spre cer.

Erupţia a urmat unei perioade de 20 de ani de acalmie. În activitatea vulcanică din Galapagos, zonă situată în Oceanul Pacific lângă coasta Ecuadorului."

Apoi, în ianuarie 1999, un alt vulcan ecuadorian a devenit activ:

[273] Din 18 septembrie, 1998.

„Vulcanul Guagua Pichincha, aflat la numai 10 km de capitala ecuadoriană, Quito, a emis cenuşă şi vapori 4 zile în continuu, reîncepându-şi astfel activitatea. Vulcanologii prezic că muntele va erupe violent în orice clipă. Alerta galbenă a fost datată începând cu 1 octombrie pentru Guagua Pichincha."

Agenţiile de presă relatau:

În capitala ecuadoriană, Quito, şi în împrejurimile acesteia a fost declarată "alertă portocalie" în eventualitatea erupţiei vulcanului Guagua Pichincha, situat la 10 km vest de oraş, la o altitudine de 4800 de metri. Cursurile au fost suspendate în toate şcolile şi colegiile din Quito şi din localităţile învecinate, după trecerea de la "alarma galbenă", declarată la 1 octombrie 1998, la cea portocalie, ca urmare a înregistrării, la sfârşitul săptămânii trecute, a unei creşteri a activităţii seismice a vulcanului. Institutul de Ştiinte ale Pământului consideră că există un risc de 90 la sută ca vulcanul să erupă, precizând însă că "trecerea la alarma portocalie nu înseamnă neapărat că erupţia va avea loc".

Se crede că un încălzitor ionosferic a modificat intensitatea câmpului magnetic din centrele termale din *East Pacific Rise,* ceea ce a provocat dezlănţuirea activităţii vulcanice. Vulcanii au devenit activi nu numai în Ecuador, dar şi în Guatemala, Honduras, Nicaragua şi Mexic, atât în 1998, cât şi în 1999.

Eliberarea neaşteptată a energiei elastice din scoarţa Pământului este legată de termodinamica Pământului, ciclurile solare şi undele gravitaţionale. Jim Berkland, un geolog din California crede că aceste cicluri ale Soarelui şi Lunii şi efectele lor asupra Pământului provoacă numeroase cutremure.

Este cunoscut că mareele înalte care apar la două săptămâni, atunci când Luna este nouă sau plină, provoacă stres deosebit scoarţei Pământului. Berkland crede că o schimbare în câmpul magnetic al Pământului apare înaintea unei activităţi

seismice. La o concluzie similară a ajuns Cathie în relație cu erupțiile vulcanice.

Charles Plyer a raportat, într-o emisiune la radioul Art Bell, din 2 noiembrie 2005, cum un semnal precursor în formă de puls electromagnetic (EMP) de 2 hz vibrează în litosferă înaintea unui cutremur și durează până când acesta se sfârșește.

De asemenea, un ELF de 2 hz apare în scoarța Pământului asociat cu dezastre cum ar fi vulcanii și anomaliile magnetice. HAARP poate provoca vibrații ELF în litosferă.

K.E. Bullen afirmă că în fiecare an cel puțin 10 cutremure mari se întâmplă pe Pământ. Cel mai mic dintre acestea eliberează o energie de 1000 mai mare decât a unei bombe atomice. Numărul de cutremure de magnitudine 6 sau mai mare pe scara Richter s-a dublat începând cu 1998, primul an de operare al încălzitorului ionosferic din Alaska. 22 de evenimente seismice majore au avut loc în lume.

Urmând același model, 12 cutremure majore au fost înregistrate în primele 6 luni ale anului 1999[274].

Multe țări aflate pe coasta estică a Oceanului Pacific și paralel cu East Pacific Rise au fost martorele unor evenimente seismice majore 1998 și 1999.

Astfel, pe coasta pacifică a Ecuadorului a avut loc un cutremur cu magnitudinea de 7,1 în prima săptămână a lunii august 1998. Mai înainte de acesta, avuseseră loc două cutremure majore[275], unul în Bolivia de magnitudine 6,8 și unul în Chile[276] de magnitudine 6,1.

După marele cutremur din Ecuador au urmat un cutremur în Columbia de magnitudine 6,4, unul în Peru de magnitudine 6,9. Statul Mexic a avut de suferit două mari cutremure de magnitudini 7,5 și respectiv 6,7 în 1999.

[274] drudgereport.com.

[275] Pe coasta de est a Atlanticului, cutremurul devastator din HAITI din 2010.

[276] Cutremurele din CHILE din 2010 au atins între 8,5 și 8,8 grade.

East Pacific Rise este descrisă ca:

„Intersectând continentul nord american în golful Californiei, continuând pe coasta Oregonului și extinzându-se până în golful Alaskăi (Gross 1972).

La sfârșitul lui martie 1999, comunitățile îndepărtate din Alaska, Adak și Amchitka au suferit efectele unui cutremur de magnitudinea 6,8. Dacă câmpul magnetic al Pământului este alterat în direcție sau intensitate de un încălzitor ionosferic în timp ce Luna și Soarele sunt geometric aliniate cu Pământul, va rezulta o serie de efecte majore asupra Pământului, având drept consecință creșterea activității vulcanice și seismice.

Undele de înaltă frecvență care sunt radiate în ionosferă pentru a genera anomalii ale vremii pot elimina OZN-urile din mediul nostru, dar de asemenea pot fi cauza unor modificări ale habitatului animalelor. Recent, noi modele ale comportamentului animalelor au fost raportate, în plus față de modificările migrațiilor animalelor.

În timp ce efectele directe ale modificărilor climei se corelează cu evacuările habitatului animalelor, schimbările în comportament și migrație ar putea fi o consecință a modificărilor câmpului magnetic al Pământului în intensitate și direcție, ca un efect secundar al undelor cu frecvență ultrajoasă de la HAARP.

Într-un anumit sens, animalele și plantele sunt prizoniere climatului și vremii din mediul lor. Acestea se adaptează mediului în care trăiesc, astfel că multe specii își extind gama habitaturilor care au condiții similare de vreme și climat.

Câmpul magnetic al Pământului creat prin interacțiunea între particulele ionizate de gaze în ionosferă și miezul topit al Pământului în rezonanță are mari repercusiuni asupra modului de viață al animalelor în habitatul lor. Speciile de animale au propriile bioritmuri, care sunt armonizate cu frecvența magnetică a Pământului.

Ritmurile ciclului de viaţă şi ritmurile circadiene (zilnice) s-au coordonat cu variaţiile zilei şi lunii lunare, cu rotaţia Soarelui şi mişcarea de revoluţie a Pământului în jurul Soarelui, creând o periodicitate esenţială supravieţuirii speciilor de pe Pământ.

Stabilitatea relativă între speciile animale şi componentele electrice la Pământului a fost realizată şi va dura până când catastrofele viitoare ale Pământului vor eradica speciile datorită schimbărilor extreme în climă, precum şi perturbaţiilor neaşteptate cum ar fi inversiunea polilor magnetici ai Pământului.

Cea mai importantă frecvenţă este frecvenţa extrem de joasă (ELF) de 7,8 HZ (cicluri pe secundă). Această frecvenţă domină celelalte frecvenţe ale suprafeţei Pământului devenind cea care micro-pulsează ciclurile regulate ale animalelor şi funcţiile acestora.

Deoarece Soarele se roteşte un segment nou al câmpului său magnetic influenţează Pământul cu o perioadă de 8 zile implicând şi o schimbare în polaritate. La rândul său Pământul suferă o schimbare uşoară a câmpului său magnetic ceea ce influenţează animalele şi plantele din regiunea supusă schimbării polarităţii.

Arborii emit o frecvenţă de rezonanţă diferită care depinde de zona de pe Pământ în care se află. Astfel în Florida, arborii rezonează la 20 hertz, în Australia la 14 hertzi, iar în Irlanda la 8 hertzi. De asemenea, toţi arborii rezonează la o frecvenţă de 2000 hz. Probabil, diferenţele electromagnetice pot fi atribuite amplasamentului pe suprafaţa Pământului, adiacent poziţiei Soarelui.

Oamenii de ştiinţă ruşi Achkasova şi Vladimirschi au determinat că bacteriile se dezvoltă mai rapid atunci când câmpul Soarelui este pozitiv sau îndreptat spre Pământ şi mai încet atunci când câmpul Soarelui este negativ.

Drept urmare, dezvoltarea bacteriilor scade în timpul turbulenţelor geomagnetice sau a marilor erupţii solare (Beker şi

Selden 1985). Prin urmare, în timpul ultimilor şase vârfuri ale ciclurilor solare cu perioada 11 ani au avut loc epidemii majore de gripă.

Se presupune că dezvoltarea bacteriilor scade pe timpul acestor vârfuri ale polarităţii solare negative, ceea ce permite patogenilor virali să se dezvolte rapid cauzând epidemiile de gripă.

Interacţiunile potenţiale ale vieţii cu sistemele de energie de nivel scăzut, precum şi bio-ciclurile magnetice care rezultă sunt evidenţiate de viermele Palolo din mările tropicale de lângă Samoa.

Viermele, care trăieşte în coloniile de corali pe fundul mării, ascuns de contactul vizibil cu Soarele şi Luna, menţine un ritm de viaţă circadian. În fiecare an, viermii apar la suprafaţa mării, angajaţi într-un dans prenupţial.

Evenimentul apare în zori, două zile în lunile octombrie şi noiembrie, ziua înainte şi în ziua în care Luna este în ultimul pătrar. (Ricketts şi Calvin 1965)

Omul de ştiinţă E. Ricketts a pus următoarea întrebare: „Cum aceşti viermi ştiu când Luna a ajuns la o anumită fază în cadrul celor treisprezece perioade lunare ale anului?"

Încercând să răspundă, Ricketts oferă argumentul că aceşti viermi se orientează după cei 50 de factori care sunt guvernaţi de Lună şi de Soare. Astăzi răspunsul care se dă este influenţa ELF care determină bio-ciclul viermilor.

Callahan a descris sensibilitatea la undele EM (electromagnetice) ale amoebei, un protozoar monocelular. Fără musculatură, pseudopodul amoebei poate prezenta intenţia unei mişcări. Fără ţesut nervos, protoplasma protozoarului poate răspunde semnalelor EM.

Callahan a descris, de asemenea, sensibilitatea la unde EM joase a plantelor. Seminţele buruienilor supuse unei vibraţii într-un câmp cultivat de 720 hertz (ELF) au refuzat să se mai

dezvolte, în timp ce semințele cultivate nu au fost afectate de acea frecvență și au înflorit (Callahan 1994).

Begich a descoperit că undele radio lungi (ELF) vor coborî pe Pământ din ionosfera modificată de către HAARP, și vor interfera cu păsările care migrează în zona coastei Pacificului (lângă locația HAAR-ului) și cu animalele arctice.

În 1996, atunci când HAARP avea 18 antene[277] funcționale, alaskanii au chemat ziariștii de la Ancorage[278] pentru a putea observa animalele care aveau un comportament neobișnuit lângă Glennmalen[279], un oraș aflat în vecinătatea complexului HAARP. Un alaskan a observat cum o turmă de animale se deplasa cu spatele.

H. Friedman a descoperit răspunsuri anormale ale iepurilor expuși la câmpuri magnetice mai mari decât câmpul magnetic normal al Pământului de 0,5 gauss. Câmpul Pământului a jucat un rol major în menținerea controlului direct a funcțiilor corpului în limite normale.

Mai târziu, Friedman a expus maimuțele la un câmp magnetic de 200 de gauss, timp de 4 ore pe zi. Acestea au răspuns destul de bine, indicând adaptabilitate la expunerea într-un astfel de câmp.

Totuși, Hans Selye a determinat că deși răspunsurile hormonale și imune au fost mai înalte decât normal la stimulii de pericol, continuând stresul, nivelurile au scăzut sub normal. Decompensarea stresului a provocat ca animalul să devină mai susceptibil la alte stresuri.

Comportamentul anormal al animalelor vertebrate a fost observat în 1998 și 1999. Agenția de știri ITAR-TASS[280] a raportat în iulie 1998 că:

[277] Am arătat anterior, în anul 2007, că erau operaționale 48 de antene la Gakona.
[278] *Daily News* din 7 aprilie.
[279] Așezare în statul Alaska, lângă orașul Gakona, S.U.A.
[280] Agenția de știri a Federației Ruse.

„Mai multe persoane au fost mușcate de foci pe coasta estică a Mării Caspice, în Kazacstan. Persoane oficiale din localitatea Adkau au afirmat că 40 de oameni au fost atacați în zilele de 15 și 16 iunie 1998 și că mai multe victime au fost raportate de spitale în zilele care au urmat.

Persoanele internate și mușcate au fost tratate cu vaccinuri antirabice, dar virusul nu a fost detectat la niciuna din mamiferele marine. Localnicii cred că acest comportament neobișnuit al focilor se datorează temperaturilor înalte din zonă, care au ajuns la 40 de grade."

În luna următoare, maimuțe sălbatice au atacat mai multe persoane în Malaiezia[281]. Relata:

„O turmă de maimuțe sălbatice a intrat într-un spital din nord-estul Malaieziei la începutul săptămânii speriind pacienții și distrugând echipamentul medical. Maimuțele au intrat în spital în ciuda încercărilor personalului de a le opri.

Spitalul atacat se află lângă Tuala. Au fost primite mai multe plângeri care vorbeau despre atacurile maimuțelor asupra zonelor rezidențiale și asupra plajelor."

Atacurile animalelor au continuat a fi raportate în 1999. Astfel, aceeași revistă[282] declara:

„O turmă de cămile din Emiratele Arabe Unite a atacat un grup de turiști care se afla în vacanță. Un copil a fost ușor rănit atunci când 8 animale au apărut din spatele unui deal și s-au îndreptat sper grup. Turiștii au fost speriați de țipetele și de agresivitatea animalelor. Încercările de a goni animalele cu bețe și pietre au dat greș."

Dezorientarea și modificarea traseelor de migrare ale animalelor sunt atribuite modificării câmpurilor EM. H. L.Yeagley a presupus în 1947 că porumbeii „este posibil să aibă un simț magnetic care le permite să utilizeze câmpul Pământului, întocmai cum marinarii utilizează busolele."

[281] Revista *Earthweek* din 7 august 1998.
[282] Revista *Earthweek* din 26 februarie.

Apoi, în 1971, W.T. Keeton din Cornell a realizat că simțul magnetic al porumbelului dacă acesta există, ar putea fi afectat de mișcarea Soarelui în zilele noroase. El a descoperit că dacă fixa magneții pe păsări pentru a le afecta simțul magnetic iar păsările erau eliberate într-o zi noroasă, acestea se pierdeau.

În 1998, 2000 de porumbei au fost lansați într-o întrecere pe coasta de est. Mai mult de 1800 de porumbei au dispărut fără o cauză evidentă. S-a presupus că în zonă era un câmp magnetic puternic. C. Plyer a raportat la radioul Artbell, în noiembrie 1998, că porumbeii s-au pierdut datorită unei radiații ELF de 2 până la 4 hertz, care a apărut în litosferă în acea zi.

Acesta a adăugat că undele ELF pot schimba ușor câmpul magnetic al Pământului. Chiar și bacteriile marine au un ac magnetic inclus în celulele lor care le ajută să se deplaseze în mediul în care se află. R. Blakemore, utilizând un microscop electronic, a descoperit un lanț de micro-cristale magnetice înconjurat de o membrană subțire într-o bacterie marină. Mai târziu el a descoperit cristale similare în abdomenul albinelor, precum și în creierul porumbeilor.

În prezent, senzori magnetici au fost observați la 27 de specii cum ar fi bacteriile, insectele, peștii, păsările și chiar trei primate.

Somonul și tonul au cristale de magnetită organizate în lanțuri în sinusurile etmoide (osul aflat între ochi). Fiecare din aceste cristale este fixat într-un loc, dar poate să se rotească ușor ca răspuns la forțe magnetice externe. Precizia determinării relației cu câmpul Pământului rămâne și la 30 m sub apă.

Ni se pare evident, din rezultatele cercetărilor biologice, că migrația păsărilor și a peștilor se va afla sub un impact sever față de schimbările în câmpul magnetic al Pământului.

În decembrie 1968 au apărut două rapoarte referitoare la animale care nu s-au mai reîntors în habitatele normale în nordul și sudul emisferelor datorită fenomenelor vremii. În decembrie 1998, *Earthweek* a descris următoarele:

„Sfârșitul încălzirii record care a acoperit părți din Arctica canadiană mai bine de două luni a permis urșilor polari din golful Hudson să migreze spre nord, spre habitatele lor de iarnă.

Lipsa gheții deasupra golfului a împiedicat animalele să se deplaseze mai bine de o lună în zona Churchill, aflată în capătul golfului. Populația de urși polari din golful Hudson cuprinde aproximativ 1200 de animale, care se deplasează spre nord ca să trăiască pe gheața artică în timpul lunilor de iarnă."

Și în Australia, în timpul aceleiași luni, *Earthweek* a continuat:

„Marsupialele din Australia și-au găsit refugiu în fața temperaturilor înalte pe vârful munților cei mai înalți fără posibilitate să se reîntoarcă mai târziu. Cercetătorul John Kanowski a găsit șapte specii de marsupiale care se hrănesc cu frunze pe vârful munților și a investigat în ce măsură încălzirea globală va reduce în continuare numărul acestora.

Animalele au nevoie de răcoare, nu numai pentru a păstra constantă temperatura corpului, dar de asemenea pentru a putea bea roua de pe vârful munților cețoși. Schimbările climatice au obligat aceste animale să se deplaseze în zone înalte la peste 1000 de metri altitudine, unde acestea sunt mai vulnerabile la schimbările de dietă și temperatură."

În ianuarie 1999, anul cu cele mai grele căderi de zăpadă înregistrate vreodată, s-a ajuns la blocarea orașului Toronto, iar furtunile de zăpadă au acoperit o zonă largă din Canada și nordul S.U.A. În aceste condiții, peste 200 de elani au fost în pericol de înfometare. Revista *Earthweek*[283]:

„Săracele animale se scufundau până la burtă în zăpadă și nu mai aveau posibilitatea să se hrănească în zona Portage Flats, de lângă Anchorage. Animalele s-au adunat împreună pentru a se deplasa forțate de zăpadă, spre văi mai înalte.

[283] Din 15 ianuarie, 1999.

Iarna, elanii se hrănesc cu sălcii, mesteceni şi plopi care sunt în număr destul de mic în zonă şi acoperiţi de zăpadă. Biologii cred că elanii nu vor mai avea cu ce să se hrănească până la primăvară."

Mai înainte, în octombrie 1998, zăpada abundentă a fost cauza scăderii abrupte a populaţiei de caribu în Arctica canadiană. Un grup care se ocupa cu studiul mediului a publicat[284] recent:

„Caribu consumă multă energie încercând să sape prin zăpadă pentru ca să se hrănească, iar atunci când îşi consumă energia sunt sortiţi morţii. Oamenii de ştiinţă prognozează că alte căderi de zăpadă atipice se vor întâmpla datorită încălzirii globale."

Activitatea de polenizare efectuată de populaţiile de albine în nord-vestul S.U.A. a fost periclitată în primăvara lui 1999, deoarece, albinele s-au ascuns în stupii lor pe timpul ploilor neîncetate şi consistente. Primăvara anterioară în Arizona şi Nevada au avut loc invazii de lăcuste, a căror înmulţire a fost facilitată de o iarnă umedă. *Earthweek*[285] raporta:

„Roiuri de lăcuste aduse de vânt, a căror înmulţire se datorează iernii blânde şi umede au invadat zona râului Colorado. Milioane de insecte au pătruns în oraşe ca Laughlin, statul Nevada sau Lake Havasu City[286]*, provocând accidente rutiere atunci când motocicletele au alunecat pe străzile acoperite cu insecte.*

Sute de măturători ai străzilor au fost angajaţi pentru a curăţa oraşele de masele de lăcuste şi pentru a le goni din oraş. Primarii oraşelor cred că insectele vor abunda în zona până la mijlocul verii."

Într-un raport final privind impactul asupra mediului, Pentagonul a admis că în timp ce HAARP genera unde EM de

[284] Revista *Earthweek* din 23 octombrie, 1998.
[285] Din 24 aprilie, 1998.
[286] Statul Arizona, S.U.A.

frecvenţe între 3 kilohertzi şi 300 gigahertzi, aceasta are un efect secundar asupra Elf.

De asemenea, Biroul de Cercetări Navale a declarat că HAARP, utilizând ionosfera ca un mediu activ, poate produce surse de radiaţie secundară în IR (infraroşu), vizibilă şi ULF (frecvenţe ultrajoase), EFL şi VLF.

Admiţând producerea efectelor secundare în banda ELF (frecvenţe extrem de joase), atunci când energia de înaltă frecvenţă este radiată în ionosferă, atunci apare responsabilitatea forţelor aeriene militare şi ale flotei militare de a furniza informaţia ştiinţifică detailată referitoare la bioefectele asupra organismelor vii din partea radiaţiei ELF. În conformitate cu legile în vigoare, Pentagonul trebuie să furnizeze un raport de mediu care să cuprindă scenariul cazului cel mai rău.

În India, elefanţii sălbatici au fost implicaţi într-un scenariu neexplicat care a provocat mai multe victime umane. Pe 21 octombrie, 1999, un buletin de ştiri relata cum o turmă de elefanţii a atacat un sat indian, distrugând totul în calea lor, inclusiv casele din sat, provocând moartea a patru locuitori. Raportul a evidenţiat că elefanţii au băut bere de orez pe care au găsit-o în locuinţele devastate, devenind beţi şi mai violenţi.

Totuşi, un foarte important fapt a fost trecut uşor cu vederea, anume, cel puţin 100 de atacuri asupra locuitorilor din India estică au avut loc în 1999 provocând mai multe victime.

Locuitorii care au raportat aceste atacuri au susţinut că un aşa număr de atacuri din partea elefanţilor sălbatici niciodată nu s-a mai întâmplat şi că ei nu ştiu ce ar fi provocat un astfel de comportament aberant[287]. Noi credem că această activitate anormală ar putea fi boi efectul stresului implicat de radiaţia ELF. Beker a descris prima întâlnire cu procesul de mediu după cum urmează:

[287] drudgereport.com.

„Deoarece industria şi armata cer o folosire nerestricţionată a câmpurilor şi radiaţiei EM, efectele intrinseci ale acestora sunt deseori ascunse şi clasificate ca secrete."

Deoarece funcţionarea încălzitorilor ionosferici creează anomalii ale vremii apar o serie de efecte secundare, chiar din schimbări moderate ale vremii, care pot fi puse în legătură cu efectele radiaţiei EM.

Un raport al Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii avertiza cum creşterea temperaturii cu un singur grad va avea ca efecte:

„Alterarea sistemului vânturilor, schimbarea nivelurilor de umiditate, precum şi ploi intense care vor conduce la creşterea nivelului mărilor şi la lărgirea extremelor globale între regiunile deşertice şi zonele afectate de inundaţii periodice. Aceste condiţii vor altera în mod radical ecologiile microbilor care sunt transportaţi de insecte."

Muştele şi ţânţarii, acţionând ca vectori purtători de patogeni microbieni pe timpul căderilor de ploaie excesive, îşi vor dezvolta teritoriile şi infectivitatea.

În ianuarie 1998, câteva inundaţii au avut loc în estul Africii provocând următorul raport din revista *Earthweek:*

„Ploile neîncetate au cauzat situaţia serioasă care este în prezent în sudul Somaliei. Lipsa hranei şi probleme acute de sănătate se datorează nu numai inundaţiilor, dar şi faptului că sistemul de sănătate publică nu mai funcţionează, iar populaţia nu are posibilitatea de a bea apă potabilă. Boli datorate apei infectate, cum este holera, au dus la moartea a peste 2000 de persoane atunci când ploile torenţiale au izbucnit."

Două luni mai târziu, autorităţile au instituit carantina în partea nordică a Tanzaniei, după ce patru persoane au murit datorită unui virus care provoacă febra riftului. Acest virus este transportat de către ţânţari şi provoacă o febră hemoragică similară febrei galbene. În mod normal acest virus afectează animalele domestice nu populaţia. Raportul prezenta că:

„Oamenii pot contracta boala mâncând carnea animalelor infectate sau luând contactul cu animale bolnave. Febra riftului s-a extins în Africa de est în urma recentelor inundaţii care au provocat explozia numărului de ţânţari."

Dr. Ernest Tachefuji descrie cea mai larg răspândită boală virală transmisă de ţânţari ca fiind *febra dengue*, prezentă pe toate continentele cu excepţia Europei.

Deşi boala poate provoca complicaţii severe, niciun vaccin nu a FOST ELABORAT PENTRU ACEASTA!!

Dr. Takefuji a prognozat că dengue se apropie dinspre sud[288]. Savantul a mai arătat că şi alte boli nespecifice Europei „au devenit în prezent bolile noastre".

În *The Coming Plague,* Laurie Garett observă că ţânţarul tigru, *Aedes albopictus,* un vector pentru dengue, a sosit împreună cu vapoarele trimise din Japonia către Houston[289]. Aclimatizat rapid, acest ţânţar a intrat în competiţie cu ţânţarii domestici din S.U.A., la început hrănindu-se cu sângele şobolanilor, iar apoi trecând la oameni. Odată cu intensificarea anomaliilor vremii, vom fi martorii unor noi vectori şi unor noi patogeni.

Y. Achkasova a expus 15 specii de bacterii, incluzând organisme care provoacă antraxul, febra tifoidă, pneumonia şi infecţiile stafilococice la câmpuri electrice nu mai puţin mai puternice decât ale Pământului în 1978. Dezvoltarea bacteriilor a fost stimulată, iar rezistenţa la antibiotice a crescut. Chiar mai importantă decât rezultatele experimentale a fost observaţia că fiecare câmp de frecvenţă testat are un efect chiar numai după patru ore de expunere.

Schimbările permanente în dezvoltarea bacteriilor au rezultat după expuneri mai lungi. Rezultatele cercetării au indicat că toate sistemele celulare care se divid rapid se accelerează de către câmpurile ELF inclusiv celulele canceroase.

---

[288] *Environmental Health News*, 2004.

[289] Statul Texas, S.U.A.

Wendell Winters a raportat că dezvoltările maligne pot fi accelerate de un câmp M de 60 hertz. Celulele umane de cancer expuse la 60 de hertz timp de 24 de ore au avut un ritm de diviziune de şase ori mai mare după 7 până la 10 zile.

Începând cu 1976, un semnal radio cu frecvenţa între 3,26 şi 17,54 megahertzi, pulsul său fiind modulat de câteva ori pe secundă, a început să fie emis din Rusia. Numit Ciocănitoarea, datorită sunetului său, semnalul a continuat să opereze din 7 staţii de radio din Rusia.

Deşi principalul scop a fost de a acţiona ca un radar care acoperă tot orizontul, modulaţia semnalului în banda ELF are consecinţe negative asupra oamenilor.

Pulsul ELF în modulaţie în două părţi (4+6,7+3 ş.a.m.d.) produce o bandă de 10 hertzi, frecvenţa undelor creierului de tip alfa.

Undele creierului uman se clasifică în felul următor:

- unde delta (0.5-3 hertz),
- unde teta (4-7 hertz),
- unde alfa (8-12 hertz),
- unde beta (13-35 hertz),
- unde de stres (36-100 hertz).

Undele de stres dacă durează mai mult provoacă anxietate creşterea tensiunii sângelui şi scăderea imunităţii.

La un an sau doi după ce Ciocănitoarea a început să emită, mai multe persoane din câteva oraşe din S.U.A. şi Canada au început să se plângă de dureri persistente. Senzaţiile cum ar fi dureri de cap, anxietate, oboseală, insomnie şi lipsa coordonării au fost însoţite de sunete de înaltă frecvenţă în urechi.

Becker relatează că un câmp EM cu frecvenţe cuprinse între 45 şi 70 hertz, apropiate de micro-pulsaţiile Pământului pot conduce la creşterea nivelului trigliceridelor însoţită de creşterea tensiunii sângelui şi modificări ale modelelor undelor cerebrale.

N.A. Udintsev, un savant sovietic biofizician, a observat că un câmp magnetic ELF de 200 gauss la 50 hertz a provocat bătăii între şobolani, ca rezultat al creşterii adrenalinei. Acelaşi câmp EM a prezentat o creştere a zahărului în sânge şi o insuficienţă de insulină.

Atunci când corticosteroizii sunt eliberaţi de glandele suprarenale într-o reacţie la stres, sistemul imunitar este activat pentru apărarea împotriva microbilor sau toxinelor în timp ce expunerea scurtă la stres poate creşte competenţa sistemului imunitar, expunerea de lungă durată poate exhausta sistemul defensiv. Ca urmare, individul îşi pierde abilitatea de a lupta împotriva microbilor şi cancerului.

Consumul de combustibil fosil, care are ca rezultat încălzirea vremii este cauza cea mai importantă a schimbării climatului. Schimbarea vremii indusă M este rareori menţionată datorită poluării electrice care nu este vizibilă dacă efectele negative ale radiaţiei M asupra organismelor vii ar fi larg făcute cunoscute publicului, desigur, utilizarea comercială şi militară ar fi blamată. Prin urmare, invizibilul şi ascunsul continuă.

Panelul IPCC[290] a exprimat pericolul eminent:

„Schimbarea climatului va avea urmări deosebit de mari, va avea un impact negativ asupra sănătăţii umane şi va provoca o pierdere semnificativă de vieţi omeneşti."

Mai recent observaţiile asupra navelor neconvenţionale s-au schimbat destul de mult. În prezent, multe OZN-uri sunt enorme, având dimensiunea unui teren de fotbal sau mai mare. Prezenţa lor a fost deschisă şi chiar agresivă, în timp ce activităţile de monitorizare asupra bazelor militare a crescut.

Pe 27 aprilie 1999, pilotul unui avion britanic care zbura deasupra Mării Nordului a raportat o coliziune cu un OZN de dimensiunea unei nave de luptă. El a raportat că vehiculul enorm în formă de cilindru era luminat cu incandescenţă o lumină complet diferită de cea emisă de avion. Echipajele a trei

[290] Panelul interguvernamental asupra schimbării climatului.

altor avioane aflate în zonă au observat nava străină şi au raportat observaţiile prin radio. OZN-ul a trecut cu 2000 km pe oră printre ele, aşa cum a raportat radioul Art Bell.

Atunci când faimoasele lumini din Phoenix prezentate în capitolul 5 au putut fi observate în martie 1997, trei martori au raportat nava care era de formă triunghiulară şi era suficient de mare pentru a permite aterizarea unui Boeing 747 pe spatele său. Nava s-a deplasat fără zgomot în două state şi a devenit staţionară deasupra intersecţiei unui oraş mare, precum şi deasupra câtorva aeroporturi mari din statul Arizona[291].

În ultimii cinci ani, OZN-uri foarte mari au apărut, fiind mult mai mari decât cele din anii 1950 şi 1960 când rar un OZN depăşea 30 de metri. În prezent nave uriaşe uneori poreclite „navă mamă," au fost văzute monitorizând Pământul la altitudini foarte joase, ocupanţii acestora dorind evident să fie remarcaţi.

Pare evident că orice strategie a acestora a dispărut. Aceste fiinţe extraterestre îşi continuă monitorizarea activităţilor militare de pe Pământ, precum şi din spaţiu, ceea ce ar trebui să fie o preocupare în faţa forţelor armate.

Un martor a înregistrat cu o cameră video misiunea unei navete spaţiale şi a descoperit pe o casetă înregistrată în noaptea de 2 iunie până în dimineaţa lui 3 iunie 1999 ceva foarte interesant.

La aproximativ 3:40 a.m., în timp ce misiunea spaţială STS 96 era în desfăşurare, una din camerele navetei spaţiale Endeavor era focalizată asupra modulului panelului solar Zaria. Deodată un obiect oval, pulsatoriu, strălucitor s-a apropiat de complexul spaţial.

Observaţia înregistrată s-a efectuat în timp ce complexul orbital format din Endeavor şi Staţia Spaţială Internaţională se afla la 400 km de coasta americană, deasupra Oceanului Pacific[292]. În timpul aceleiaşi misiuni a navetei, două OZN-uri au apărut pe o cameră în dimineaţa următoare, 4 iunie, 1999. Misiunea spaţială STS 96 se afla la 300 km de mare, trecând pe deasupra Floridei. La început, OZN-urile se deplasau, apoi au staţionat.

După un timp, un al treilea OZN s-a apropiat de cele două, după care s-a oprit lângă acestea. Ceea ce este interesant de observat este că cele trei obiecte erau extrem de mari aveau aceeaşi dimensiune şi strălucire ca şi obiectul văzut în timpul unei misiuni anterioare, STS 80.

După un minut sau două, din diferite direcţii au apărut mai multe OZN-uri mai mici, mai puţin strălucitoare, în timp ce o furtună de lumină era în desfăşurare. Furtuna părea să atragă obiectele mici care dansau împrejurul celor trei nave mai mari.

În timpul misiunii STS 80, s-a înregistrat pe bandă magnetică o emisiune masivă de lumină, emisă de pe Pământ spre obiectul necunoscut. Acesta s-a îndepărtat de sursa de energie, dispărând imediat din vedere. Totul a fost înregistrat şi prezentat în documentarul televiziunii NBC, *Confirmation*, menţionat în capitolul 6. Imediat se ridică întrebarea dacă Pentagonul dispune de o armă de apărare împotriva OZN-urilor care provin din spaţiul extraterestru, în timp ce în mod oficial se neagă existenţa acestora. Dacă este adevărat, militarii privesc OZN-urile ca pe inamici şi ca pe duşmani potenţiali ai omenirii.

O altă întrebare care se ridică referitoare la observările înregistrate este privitoare la relaţia dintre obiectele mai mici şi cele mai mari.

De asemenea ne întrebăm care sunt sursele de energie utilizate de OZN-uri. Ar putea fulgerele să fie utilizate ca sursă de energie electrică statică? În capitolul 1 am prezentat un OZN

[291] UFOcenter.com.

[292] UFOcenter.com.

care părea să extragă energia electrică din liniile de înaltă tensiune aflate lângă baza de submarine Bangor.

Ceea ce se poate deduce din înregistrările efectuate este că navele neconvenționale monitorizează misiunile navetei în mod continuu. Un alt de interes pentru OZN-uri sunt bazele de lansare ale rachetelor. Astfel, pe 18 mai 1999, un OZN de formă ovală a fost văzut lângă baza aeriană Patrick, aflată la Satellite Beach, statul Florida.

Martorii au raportat că mai multe avioane au părăsit baza pentru a urmări OZN-ul. În apropiere se află Centrul Spațial Kennedy și baza de lansare a rachetelor Cape Canaveral.

Raportări asupra unor OZN-uri care zboară pe lângă avioane comerciale sau trecerea unor avioane pe lângă OZN-uri s-au multiplicat 1999, fără investigări făcute publice din partea autorităților aeriene. Avionul charter care zbura deasupra Marii Nordului este un exemplu de posibilitate a unei coliziunii cu o navă necunoscută care se deplasa rapid.

Am prezentat anterior un raport amănunțit al unui pasager dintr-un Boeing 747, din ziua de 8 ianuarie 1999. În timp ce avionul zbura deasupra orașului Portland, statul Oregon, pasagerul a putut observa o navă sferică portocalie, strălucitoare care s-a apropiat amenințător de avion. Pilotul a trebuit să schimbe direcția de zbor pentru a evita coliziunea.

Raportări din Pennsylvania și Wisconsin, din iulie 1999, au descris trecerea unor avioane de linie pe lângă obiecte necunoscute. În ziua de 2 iulie, o minge de lumină verde s-a apropiat amenințător într-un unghi ascuțit față de traiectoria de zbor a unui avion de linie în Pennsylvania.

După depășirea OZN-ului, acesta din urmă și-a accelerat deplasarea dispărând către nord-est. Șase zile mai târziu, un Boeing 747 a fost depășit de două nave negre, în formă de disc, în Wisconsin, așa cum ne prezintă un raport din Davenport la radioul Art Bell pe 8 iulie 1999.

Cum este posibil ca aceste observări din avioane ale OZN-urilor să fie fără interes și să nu li se acorde nici o atenție din partea mediei, dacă, nu acestea sunt direcționate să ignore astfel de incidente?

Într-un raport al unui pasager dintr-un avion de linie care prezintă evenimentul deasupra orașului Portland, se poate remarca un al doilea aspect al coliziunii apropiate.

Martorul descrie o substanță uleioasă care a fost emisă de OZN-ul portocaliu, care făcea ca stelele să pară mai mari. Ne întrebăm dacă acest fluid nu este vătămător pentru locuitorii Pământului, pentru animale și plante. Este posibil să fie vorba aici despre o altă activitate agresivă a ființelor extraterestre?

De curând au fost observate aeronave neidentificate care emiteau chemtrail-uri alcătuite din lichid uleios. Nu cumva acest jet fluid a fost diseminat pentru a contracara fluidele emise de navele neconvenționale?

Este de remarcat mărirea numărului de cazuri de bronșită, astm, și reacții alergice, ceea ce a dus la depășirea capacităților spitalelor în primăvara lui 1999. Aceste cazuri este posibil a fi provocate de chemtrail-uri.

Efectele asupra oamenilor produse de emisiile EMF

Timothy Thomas relata într-un articol din *U.S. Army Warr College Quarterly:*

„Oamenii de știință caută spectrurile EM și sonice pentru radiațiile care pot afecta comportamentul uman. Noi suntem în pragul erei în care procesoarele de date din corpul uman ar putea fi manipulate sau debilitate."

Profesorii de date la care se referea autorul articolului includeau activitatea electrochimică a creierului, inimii și sistemului nervos, precum și semnalele trimise din regiunea corticală a crierului spre alte părți ale corpului.

Fiinţele umane, ca de altfel şi animalele, sunt conectate printr-un sistem direct de curent la câmpul electromagnetic ELF al Pământului. Deoarece sistemele pot fi afectate de câmpurile magnetice externe pot apărea schimbări în funcţiile metabolice, aşa cum au demonstrat Beker şi Selden, încă din 1985.

Prin urmare, articolul prezentat admite că un câmp ELF modificat ar putea afecta comportamentul normal al omului şi funcţiile metabolice. Activităţile HAARP-ului provoacă radiaţii ELF spre Pământ.

În 1983, Robin Baker a raportat că a localizat depozite magnetice în sinusurile unui om, aflate în spatele nasului şi între ochi. Aceste depozite erau responsabile de transmisia micropulsaţiilor Pământului către glanda pineală aflată în cutia craniană.

Câmpurile magnetice foarte slabe de 0,5 gauss, care provin din câmpul magnetic normal al Pământului, pot creşte sau descreşte producţia de melatonină, neuro-hormonul glandei pineale care este responsabil de somnul oamenilor.

Persoanele răpite de OZN-uri au descris faptul că au fost inserţionaţi cu implanturi în podul nasului. Nu cumva aceste implanturi microscopice plasate în sinusuri provoacă somnul, prin câmpuri EM induse de extratereştri?

Un chip organic semiconductor introdus în depozitul magnetic cristalin al creierului ar putea fi utilizat de fiinţele extraterestre pentru determinarea poziţiei celor care au fost răpiţi.

Undele electromagnetice specifice către implantul persoanei răpite pot detecta localitatea în care trăieşte, precum şi alertarea victimei de apropierea extraterestrului. Prin schimbarea frecvenţei undelor creierului la 3 hertz (unde delta), extratereştrii pot provoca un somn adânc sau chiar inconştienţa.

Persoanele răpite au povestit cum erau paralizate şi fără ajutor în prezenţa creaturilor extraterestre. Uneori aceştia povestesc despre instrumentele folosite de extratereştri, care le provocau paralizia.

În timpul activităţii conştiente, mâinile şi picioarele omului prezintă o polaritate negativă. În timpul perioadei active apare un curent electric din spatele creierului către lobii frontali.

Noi credem că persoanele răpite sunt paralizate în mod electromagnetic prin schimbări induse în polaritatea lobilor frontali, combinată cu o schimbare a polarităţii în zonele periferice. În acest moment, răpitul nu mai este capabil să se mişte.

Frecvenţele ELF atunci când sunt pulsate sau modulate pot afecta timpul de reacţie în mod negativ. În felul acesta oamenii răspund cu întârziere la stimuli.

De asemenea, s-a mai observat cum aceste câmpuri ELF, magnetice sau electrice, generează hiperactivitate şi modificări ale somnului. Astăzi asistăm la o proliferare a diagnosticărilor care includ hiperactivitatea copiilor cu consecinţe în dificultăţi privind răspunsul la directive. O cauză ar putea fi ELF pulsat.

Într-o serie de experimente, câmpurile ELF de 50 hertzi au provocat alterarea activităţii glandei tiroide, fie direct, fie prin intermediul crierului. Astfel, funcţii fizice majore pot fi afectate prin ELF diferit de pulsarea Pământului. Glanda tiroidă controlează metabolismul bazal, nivelul calciului în sânge, funcţiile neurologice şi creşterea copiilor. Dacă modificări ale acestei glande apar, oricare din aceste funcţii vor fi afectate.

Frank Brown a demonstrat că biociclurile umane sunt influenţate de câmpurile magnetice. Hormonii limfocitele, ritmurile circadiene sunt interconectate cu câmpul Pământului. Serotonina, un neurohormon produs de glanda pineală, stimulează nervii şi operează ca un neurotransmiţător pentru funcţionarea biociclurilor.

Analog stimulării melantoninei, schimbări ale câmpului magnetic al Pământului vor duce la schimbări în producţia de serotonină. Prin urmare, funcţia neurologică a oamenilor este în strânsă legătură cu câmpul Pământului sau cu schimbările induse în acest câmp, impuse mediului din surse guvernamentale sau comerciale.

După prăbuşirea unei nave extraterestre în 1947 la Roswell, a fost formulată o mare dezinformare cu scopul de a înşela publicul american cu privire la vizitele navelor neconvenţionale. Ca de obicei, o minciună conduce la alta, astfel că tot mai multe dezinformări au avut loc în timp pentru a proteja falsul original.

Atunci când au căutat să răspundă la cauzele anomaliilor radicale ale vremii, agenţiile guvernamentale au dat o serie de răspunsuri false, cum ar fi atenţia mai mare acordată vremii sau o aparatură perfecţionată pentru determinarea condiţiilor climatice.

Totuşi, în 1999 Centrul Naţional pentru Date Climaterice a raportat că:

„În 1999 au avut loc 1351 de tornade. Între anii 1953-1998, minimul de tornade a fost 837, iar maximul, în 1998, când au avut loc 1424 de tornade."

Prin urmare, numărul tornadelor a crescut în 1998 şi 1999 cu 50%, perioadă în care HAARP-ul a fost activ, iar chemtrailuri au fost raportate.

Până astăzi nicio informaţie oficială referitoare la vreme nu este disponibilă. Astfel nu avem informaţii privind ploile torenţiale, căderile uriaşe de zăpadă, furtunile violente însoţite de descărcări electrice sau tornadele care pot fi provocate electromagnetic.

De asemenea, nu a fost făcută publică informaţia că radiaţia ELF ar putea destabiliza spoturile fierbinţi care sunt responsabile de erupţii vulcanice şi cutremure.

Conexiunea electrică, faţă de fenomenele climaterice, este evitată de agenţiile guvernamentale. Credem că guvernul nu admite dinamicele actuale ale vremii datorită faptului că întrucâtva el este responsabil pentru acestea.

Edward Lorenz a avertizat că schimbări ale vremii subtile, într-o locaţie, pot avea consecinţe enorme pentru alte zone ale Pământului.

De aceea, manipularea vremii într-o zonă poate fi dezastruoasă pentru alta. Efectele pe termen lung ale ELF asupra omului şi organismelor vii trebuie să fie atent studiate, chiar dacă prin aceasta se intră în conflict cu cercurile militare şi afacerile comerciale.

Guvernul nu are nicio scuză pentru cei 60 de ani de întârziere în admiterea faptului că navele extraterestre monitorizează planeta noastră. Albert Schweitzer spunea:

"Adevărul nu are un anumit moment al său. Momentul său este acum şi întotdeauna".

În ultimii 60 de ani, mulţi oameni au suferit persecuţii, ameninţări, au fost ridiculizaţi deoarece au prezentat adevărul despre vizitele extraterestre populaţiei.

Falsul legat de dezinformarea permanentă cu privire la OZN-uri şi schimbările vremii s-a dezvoltat pe zi ce trece. Controlul monetar al alocărilor bugetare enorme precum şi puterea ascunsă acordată celor puţini, vor submina libertăţile noastre preţioase. Lord Acton arăta că „o naţiune nu-şi poate niciodată abandona soarta unei autorităţi pe care nu poate să o controleze."

PARTEA A TREIA

Stranger Secret Files Nr. 007 – C
Dr. Emil Străinu
Dr. George Nicoară

OAMENI, DINOZAURI... REPTILIENI

MICUL INUAKI

Crescătorii de dinozauri

Cu ceva timp în urmă, într-o revistă de specialitate, apărea opinia controversată a unui paleontolog, Charles Dupoint. Acesta afirma că cercetările efectuate până la ora actuală, asupra scheletelor găsite, au dus la concluzia că dinozaurii nu trăiau în stare de sălbăticie ci erau crescuți. Francezul afirma că de pe schelete s-a putut preleva făină de oase facută din... peşti.

C. D.: "Este clar că acei dinozauri, în special cei ierbivori, nu se hrăneau cu peşti. Nu aveau constituția animalelor care trăiau atât în mediul terestru cât şi în cel acvatic. Şi atunci cum se poate explica existența acelei făini depuse sub forma calciului pe oasele mini-dinozaurilor? Înseamnă că ea a fost un supliment de hrană pentru animalele respective."

În continuare, francezul a atras atenția asupra constituției animalelor. La animalele sălbatice, gata să vâneze sau să se ferească a fi vânate, musculatura este extrem de puternică. Or, acest lucru nu s-a descoperit în cazul dinozaurilor din Hațeg.

"Asta înseamnă că aceia îşi pierduseră obiceiul de a alerga sau nu aveau de ce să se teamă, fiind animale de fermă, deci neavând duşmani nativi. Oasele picioarelor erau mult prea subțiri pentru a putea susține o masă musculară adecvată sălbăticiunilor. Chiar s-au descoperit oase fracturate, nu rupte de dinții altor animale."

Ipoteze inedite

Cercetările efectuate de-a lungul Bazinului Haţegului au arătat că resursele naturale erau aproape inexistente în zonă. Sărăcia florei care exista în acea perioadă este în contradicţie cu numărul mare de dinozauri. Ferigile şi celelalte plante preistorice nu ar fi fost suficiente ele însele să hrănească un număr atât de mare de dinozauri cât se presupune că ar fi trăit pe teritoriul României, ceea ce i-a făcut pe cercetători să afirme, cu fermitate, că dinozaurii aveau şi o altă sursă de hrană.

La urma urmelor, lipsa hranei ar fi dus automat la o migraţie în masă a animalelor către alte locuri mai prielnice. De aceea, mulţi au fost bucuroşi când au descoperit depunerile de calcar rezultat din oase de peşte, pe scheletele dinozaurilor. Primele voci au susţinut că aceasta era sursa alternativă de hrană. Adică dinozaurii intrau în apele mării şi se hrăneau cu peşte. Numai că această ipoteză nu a fost confirmată de constituţia scheletelor de dinozaur.

C.D.: "Ar fi trebuit să se descopere, dacă nu urmele unor înotătoare, cel puţin urmele unor modificări ale structurii organismelor. O adaptare pentru vânătoarea în apă. Nu numai că nu exista aşa ceva pe scheletele din Haţeg, dar oasele arată imposibilitatea animalelor nu de a înota, ci chiar de a se menţine cât de cât la suprafaţă."

Unele din scheletele de dinozauri arată că animalele respective au murit, după ce au suferit foarte mult de o formă gravă de Salmonella.

C.D.: "La ora actuală, acea formă de Salmonella poate fi întâlnită în special la puii de crescătorie şi apare din cauza suplimentelor de hrană, făcute din resturi de animale. În plus, cantitatea mare de fosfat disodic şi colagen, depusă pe schelete, arată că animalele erau hrănite cu făină de oase. Problema cea

mai importantă este cine anume hrănea acum zeci de milioane de ani nişte animale deloc mici. Şi în ce scop."

Vulturii de pradă ai preistoriei

Primele descoperiri oficiale în zona Haţegului au fost realizate în anul 1977 de către profesorul universitar dr. Dan Georgescu, paleontolog la Facultatea de Geologie. Oasele aparţineau unui pterozaur, cel mai mare zburător fără pene. La reconstituire, singur, craniul măsura trei metri. Au urmat alte săpături, alţi paleontologi, unii români, alţii străini, unii profesionişti, alţii amatori. Din păcate, giganţii de acest fel descoperiţi ulterior au fost într-un număr atât de mic, încât nu a putut fi emisă opinia că Haţegul ar fi fost o zonă circulată de marile reptile zburătoare.

Richard Harrison, paleontolog la Universitatea de Stat din New Orleans, este unul dintre cei care au vizitat de-a lungul anilor Haţegul. El spune că existenţa celor câteva păsări uriaşe alături de scheletele dinozaurilor pitici poate fi explicată doar prin faptul că acolo se găsea hrană din belşug pentru răpitoare. În plus, el afirmă că doar aşa pot fi explicate fracturile care apar pe unele schelete şi care sunt făcute de animale uriaşe de pradă.

Inel de marcat dinozaurii

Cea mai ciudată descoperire care a fost facută de paleontologul american în anul 1982. Este vorba despre un inel straniu, făcut dintr-un aliaj inoxidabil şi care nu a putut fi clasificat în niciuna din culturile antice despre care se ştie că au fost pe teritoriul României. Inelul are un diametru de 24 de centimetri şi este prevăzut cu două clape de închidere lucrate din titaniu. În exterior se pot vedea câteva semne circulare despărţite de spirale egale ca lungime. Întrebarea este, cine anume dispunea de tehnica de prelucrare a titaniului în Mezozoic?

La ora actuală, inelul se găseste într-o colecție particulară, la New York şi încă stârneşte controverse printre specialişti. Dar şi la această problemă au dat răspuns ufologii. Aceştia afirmă că descoperirea ar fi de origine extraterestră. Că în urmă cu 70 – 80 de milioane de ani, aceştia ar fi avut o fermă de dinozauri în actuala depresiune a Haţegului şi că inelul descoperit ar fi doar unul de marcaj. Mai exact, că dinozaurii pitici crescuţi în fermele mezozoice erau marcaţi fiecare după specia sa, pentru a se putea înregistra evoluţia lor în urma administrării diferitelor surse de hrană. De aici, din fermele Haţegului, dinozaurii ajunşi la maturitate erau luaţi şi duşi în alte părţi.

Aşa afirmă adepţii existenţei extratereştrilor pe Pământ, din cele mai vechi timpuri. Şi nimeni nu-i contrazice atâta vreme cât nu există alte dovezi concludente. Toate ipotezele de mai sus stau, încă, sub semnul întrebării. Pentru că dacă la ora actuală nimeni nu le poate proba cu exactitate, totodată, nimeni nu le poate contrazice cu mărturii plauzibile. Poate că adevărul este undeva pe la mijloc.

Poate că cercetătorilor le-au scăpat anumite amănunte sau poate că viaţa de acum câteva milioane de ani nu se supunea aceloraşi legi universal valabile în zilele noastre. Deocamdată, sunt mai multe întrebări decât răspunsuri. Dar, la urma urmelor, doar în spatele întrebării poate fi aflat şi răspunsul. Problema e dacă o să ne placă sau nu ceea ce vom afla.

Dinozaurii din Biblie

"Timotee, păzeşte ce ţi s'a încredinţat; fereşte-te de flecăriile lumeşti şi de împotrivirile ştiinţei, pe nedrept numite astfel, pe care au mărturisit-o unii şi au rătăcit cu privire la credinţă. Harul să fie cu voi! Amin."

"Chestiunea dinozaurilor" este doar o mostră de opoziţie a "ştiinţei" vremurilor noastre care pe nedrept se numeşte aşa! Totuşi, cum se explică descoperirea fosilelor de dinozaur şi a altor animale dispărute în trecut despre care Biblia nu pare să

spună nimic? Au existat dinozaurii cu adevărat? Dacă da, nu pare acest lucru să contrazică Biblia? Ce s-a întâmplat cu ei? Au încăput în arca lui Noe? Dinozaurii sunt azi folosiţi mai mult pentru a-i îndoctrina deopotrivă pe copii şi adulţi cu ideea existenţei a milioane şi milioane de ani de istorie ai Pământului. Însă Biblia ne oferă un context de doar câteva mii de ani de istorie pentru explicarea misterului dinozaurilor, când au trăit şi ce s-a întâmplat cu ei.

Recunoaşte Biblia existenţa dinozaurilor?

Atât savanţii cât şi Biserica trebuie să explice existenţa dinozaurilor studiind acelaşi fond de fosile, însă datele creştinismului pentru explicarea misterului dinozaurilor sunt considerabil suplimentate de relatarea Bibliei. Datorită îndeosebi Hollywood-ului, mulţi trăiesc cu impresia că dinozaurii reprezintă un mister irezolvabil, atât pentru apariţia lor, dar mai ales pentru extincţia lor. Doar, însă, în contextul evoluţionismului dinozaurii rămân un mister! Evoluţioniştii susţin că aceştia au apărut cu 235 milioane de ani în urmă, cu foarte mult timp înaintea omului. De fapt, omul nici nu exista când aceştia au dispărut. Aceste animale erau atât de puternice încât se spune că practic "stăpâneau Pământul"?! Cu toate acestea, în urmă cu 65 de milioane de ani s-a întâmplat ceva care a condus la dispariţia lor bruscă. Teoriile propuse includ lovirea Pământului de către un meteorit gigant care a modificat condiţiile de viaţă pe Terra şi a dus la dispariţia lor atât de rapidă, sau activitatea vulcanilor. Însă mulţi evoluţionişti cred că dinozaurii zboară şi azi deasupra noastră (!?), ei fiind acum evoluaţi în păsări?! Însă misterul din jurul dinozaurilor este de îndată alungat dacă se ia în considerare relatarea istorică a Bibliei. Este foarte posibil ca aceştia să fi fost creaţi alături de restul animalelor Pământului în ziua a 6-a. Astfel, pe bună dreptate, unii indică spre pasajul din Geneza 1 unde se vorbeşte despre creaţia din ziua a 5-a şi a

6-a ca fiind vremea când dinozaurii au apărut. Deci, cu vreo 6.000 de ani în urmă!

20. Dumnezeu a zis: „Să mişune apele de vieţuitoare, şi să sboare păsări deasupra pământului pe întinderea cerului."

21. Dumnezeu a făcut peştii cei mari şi toate vieţuitoarele cari se mişcă şi de cari mişună apele, după soiurile lor; a făcut şi orice pasăre înaripată după soiul ei. Dumnezeu a văzut că erau bune.

22. Dumnezeu le-a binecuvântat, şi a zis: „Creşteţi, înmulţiţi-vă, şi umpleţi apele mărilor; să se înmulţească şi păsările pe pământ".

23. Astfel a fost o seară, şi apoi a fost o dimineaţă: aceasta a fost ziua a cincea.

24. Dumnezeu a zis: „Să dea pământul vieţuitoare după soiul lor, vite, târâtoare şi fiare pământeşti, după soiul lor." Şi aşa a fost.

25. Dumnezeu a făcut fiarele pământului după soiul lor, vitele după soiul lor şi toate târâtoarele pământului după soiul lor. Dumnezeu a văzut că erau bune. Să fie acesta locul din Biblie unde se indică crearea de către Dumnezeu a dinozaurilor puşi în categoria "fiarelor pământului" sau a "fiarelor pământeşti" (vezi, v. 24) şi nu în cea a vitelor pământului?

Dinozaurii, contemporanii oamenilor!

Pentru a susţine teoria evoluţiei, unii trec cu vederea descoperirea urmelor umane alături de cele ale dinozaurilor. Vezi, Glen Rose în Texas, Valea râului Paluxy, un adevărat "parc al dinozaurilor", unde urmele de om se pot observa întipărite în stâncă alături de cele ale unui animal foarte mare presupus dinozaur şi provin din aceeaşi eră. Motivul devansării în timp a existenţei şi dispariţiei dinozaurilor este din nou teoria evoluţiei. Cu toate acestea, din Biblie ştim că moartea nu a pătruns în creaţie decât după intrarea păcatului datorată celor doi, Adam şi Eva. Tot în ziua a 6-a au fost şi aceştia creaţi, astfel omul i-a

fost contemporan dinozaurului, nu aşa cum vor unii să credem. El (dino) nu putea să moară şi să dispară anterior intrării păcatului, a apariţiei morţii, vărsării de sânge şi a suferinţei în această lume: Rom. 5:12, 14, 1 Cor. 15:21-22. "Explicaţia" evoluţionistă greşeşte fundamental aici!

Specii diverse de dinozaur?

După forma oaselor, a formei craniilor şi a altor fragmente osoase, oamenii de ştiinţă au inventariat şi inventat categorii de felul brontozaurilor, al tiranozaurilor etc. Cu toate acestea, rămâne încă să se definească ce animal uriaş poate fi inclus în categoria dinozaurilor.

De unde au apărut ?

Printre vieţuitoarele Pământului, Dumnezeu a făcut şi dinozaurul în a 6-a zi a creaţiei. Însă evoluţioniştii susţin că au evoluat din reptile care, la rândul lor, provin din amfibieni. Dar... lipseşte ***veriga lipsă***!

Cum arătau ?

Fosilele sunt fragmente osoase pietrificate. Carne şi piele de dinozaur nu s-au găsit. Astfel, 40 % din înfăţişarea dinozaurilor rămâne la latitudinea imaginaţiei savanţilor (sau a creatorilor de filme!) să determine. Oasele nu indică culoarea pielii şi a altor trăsături. Printre reptilele existente azi, există o mare varietate. Nici nu se poate afla dacă au fost animale cu sânge rece sau cald. Dacă era bărbătuş sau femelă...

Însă în reconstruirea dinozaurilor, savanții se folosesc de mai multe presupuneri. S-a întâmplat să-i pună scheletului restaurat de dinozaur, capul altuia!! Cazul apatosaurului...

Cine a descoperit dinozaurul?

Cărțile ne spun că prima descoperire ar fi avut loc în 1677, când dr. Robert Plot a găsit oase și care a dedus că sunt prea mari pentru a-i aparține unui elefant sau unui om uriaș. Au urmat alte descoperiri accidentale până la dr. Mantell care, în 1825, a descoperit un dinte uriaș pe care l-a numit "iguanodon" (dinte de iguană). Mantell a popularizat noțiunea existenței unei "epoci a reptilelor" pe Pământ. Conform Bibliei, acestea nu sunt decât redescoperiri a ceva ce se putea ști că a existat! Adam a fost primul care i-a descoperit și care i-a "botezat"... din păcate nu ne-a fost transmisă denumirea lor, problemă dezbătută în continuare...

Problema denumirii lor și a terminologiei

"Dinozaur" înseamnă "reptilă grozavă", "înfricoșătoare", denumire inventată în 1841 de Sir Richard Owen, un faimos anatomist englez, prim-intendent al Muzeului Britanic din Londra. Biblia în versiunea de limbă engleză – King James – a fost tradusă în 1611. Dacă personajele biblice au vreo mărturie de adus despre existența acestor reptile înfricoșătoare, denumirea dată lor trebuie să fi fost cu totul alta! Astfel, Biblia nu menționează cuvântul "dinozaur" în aproape nicio traducere existentă în vreo limbă a Pământului... majoritatea lor antedatează "botezul" dinozaurilor cu acest nume! Astfel, nu ne rămâne decât să pornim în căutarea termenilor sau descrierilor biblice care aduc a dinozauri! Nu putem presupune că dacă cuvântul lipsește, în Biblie nu există o denumire echivalentă sau o descriere adecvată. În Biblia lui Cornilescu, destul de frecvent, apare cuvântul "balaur":

Iov 7:12 Oare o mare sunt eu, sau un balaur de mare, de-ai pus strajă în jurul meu?

Ps.74:13 Tu ai despărțit marea cu puterea Ta, ai sfărâmat capetele balaurilor din ape;

Ps 148:7 Lăudați pe Domnul de jos de pe pământ, balauri de mare, și adâncuri toate;

Isa 14:29 „Nu te bucura, țara Filistenilor, că s'a frânt toiagul care te lovea! Căci din rădăcina șarpelui va ieși un basilic, și rodul lui va fi un balaur sburător.

Isa 27:1 În ziua aceea, Domnul va lovi cu sabia Lui cea aspră, mare și tare, Leviatanul, Babilonul, șarpele fugar (Asur), și Leviatanul, șarpele inelat (Babel), și va ucide balaurul de lângă mare (Egiptul).

Ieremia 51:34 „Nebucadnețar, împăratul Babilonului, m'a mâncat, m'a nimicit; m'a făcut ca un vas gol; m'a înghițit, ca un balaur, și-a umplut pântecele cu ce aveam mai scump, și m'a izgonit.

Apoc. 12:3 În cer s'a mai arătat un alt semn: iată, s'a văzut un mare balaur roș, cu șapte capete, zece coarne, și șapte cununi împărătești pe capete.

Apoc. 13:11 Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel, și vorbea ca un balaur.

Apoc. 20:2 El a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satana, și l-a legat pentru o mie de ani.

În limba ebraică acest cuvânt este "tannin", "tannim", "tannatoh", după cele câteva forme ale sale. Deși în literatura multor popoare circulă legende cu balauri și dragoni (inclusiv, în basmele noastre!), Biblia nu este o poveste neverosimilă, ci o descriere istorică și literară a realității, o revelație inspirată și autentică a lui Dumnezeu făcută în istoria umanității. Dat fiind caracterul inerent al Bibliei, nu putem crede că aceste creaturi, astfel numite, sunt mitice, legendare, de basm. Trebuie să fi existat animale care să se potrivească descrierilor acestora in-

credibile! Mai există alți termeni traduși în moduri diferite, dar care la origine au același cuvânt evreiesc pentru "balaur" sau "dragon" (tannim):

Maleahi 1:3 și am urât pe Esau, i-am prefăcut munții într'o pustietate, și moștenirea lui am dat-o șacalilor din pustie.

Mulți cercetători creaționiști susțin cu convingere că mai degrabă acești termeni se referă la animalele pe care le numim acum "dinozauri". Cuvântul dragon în versiunea lui evreiască apare de vreo câteva zeci de ori în Vechiul Testament (25-30X) de limbă engleză și evident beneficiază de traduceri diferite. (vezi *Bazele biblice ale științei moderne*, pag. 334-335). Într-adevăr, dicționarul ***Strong*** definește "dinozaurul" ca fiind unul dintre cuvintele care traduc evreiescul "tannim".

Isaia 30:6 Proorocie asupra unor dobitoace de la miazăzi: printr'un ținut strâmtorat și necăjit, de unde vine leoaica și leul, năpârca și șarpele sburător, își duc ei bogățiile în spinarea măgarilor, și vistieriile pe cocoașa cămilelor, către un popor care nu le va fi de folos.

Iov 41:1 Poți tu să prinzi Leviatanul cu undița? Sau să-i legi limba cu o funie?

Deși uneori termenii traduși diferă substanțial, descrierile asociate sunt izbitor de asemănătoare dinozaurilor așa cum îi prezintă cercetările mai recente:

2. Îi vei putea petrece papura prin nări? Sau să-i străpungi cu un cârlig falca?

3. Îți va face el multe rugăminți? Îți va vorbi el cu un glas dulce?

4. Va face el un legământ cu tine, ca să-ți fie rob pe vecie?

5. Te vei juca tu cu el ca și cu o pasăre? Îl vei lega tu, ca să-ți înveselești fetele?

6. Fac pescarii negoț cu el? Îl împart ei între negustori?

7. Îi vei acoperi pielea cu țepușe și capul cu cângi?

8. Ridică-ți numai mâna împotriva lui, și nu-ți va mai veni gust să-l lovești.

9. Iată că ești înșelat în așteptarea ta de a-l prinde: numai să-l vezi, și cazi la pământ!

10. Nimeni nu este atât de îndrăzneț ca să-l întărâte. Cine Mi s'ar împotrivi în față?

11. Cui sunt dator, ca să-i plătesc? Supt cer totul este al Meu.

12. Vreau să mai vorbesc iarăș de mădularele lui, și de tăria lui, și de frumusețea întocmirii lui.

13. Cine-i va putea ridica veșmântul? Cine va putea pătrunde între fălcile lui?

14. Cine va putea deschide porțile gurii lui? Șirurile dinților lui cât sunt de înspăimântătoare!

15. Scuturile lui mărețe și puternice sunt unite împreună ca printr'o pecete;

16. se țin unul de altul, și nici aerul n'ar putea trece printre ele.

17. Sunt ca niște frați cari se îmbrățișează, se apucă, și rămân nedespărțiți.

18. Strănuturile lui fac să strălucească lumina; ochii lui sunt ca geana zorilor.

19. Din gura lui țâșnesc flăcări, scapără scântei de foc din ea.

20. Din nările lui iese fum, ca dintr'un vas care fierbe, ca dintr'o căldare fierbinte.

21. Suflarea lui aprinde cărbunii, și gura lui aruncă flacări.

22. Tăria lui stă în grumaz, și înaintea lui sare groaza.

23. Părțile lui cele cărnoase se țin împreună, ca turnate pe el, neclintite.

24. Inima lui este tare ca piatra, tare ca piatra de moară care stă dedesupt.

25. Când se scoală el, tremură vitejii, și spaima îi pune pe fugă.

26. Degeaba este lovit cu sabia; căci sulița, săgeata și pavăza nu folosesc la nimic.

27. Pentru el ferul este ca paiul, arama, ca lemnul putred.

28. Săgeata nu-l pune pe fugă, pietrele din praştie sunt ca pleava pentru el.

29. Nu vede în ghioagă decât un fir de pai, şi râde la şuieratul săgeţilor.

30. Supt pântecele lui sunt ţepi ascuţiţi: ai zice că este o grapă întinsă peste noroi.

31. Face să clocotească fundul mării ca un cazan, şi-l clatină ca pe un vas plin cu mir.

32. În urmă el lasă o cărare luminoasă; şi adâncul pare ca pletele unui bătrân.

33. Pe pământ nimic nu-i este stăpân; este făcut, ca să nu se teamă de nimic.

34. Priveşte cu dispreţ tot ce este înălţat, este împăratul celor mai mândre dobitoace."

Descrierile anterioare se potrivesc uluitor calităţilor unui animal gigantic, greu de crezut a leviatanului care în mod tradiţional este identificat drept crocodilul, iar dacă luăm în considerare că acestea sunt literale pentru că Biblia este credibilă din punct de vedere istoric, putem primi mărturia incontestabilă a existenţei unor creaturi uriaşe, dar care nu se numesc "dinozauri". Un alt termen interesant şi de altfel inexplicabil în lumina basmelor şi a prejudecăţilor care sunt asociate dinozaurilor, este cel găsit în Iov 40:

15. Uită-te la hipopotamul, căruia i-am dat viaţă ca şi ţie! El mănâncă iarbă ca boul.

16. Uită-te ce tărie are în coapse, şi ce putere are în muşchii pântecelui său!

17. Îşi îndoaie coada tare ca un cedru, şi vinele coapselor lui sunt întreţăsute.

18. Oasele lui sunt ca nişte ţevi de aramă, mădularele lui sunt ca nişte drugi de fer.

19. El este cea mai mare dintre lucrările lui Dumnezeu. Cel ce l-a făcut l-a înzestrat cu o suliţă.

Hipopotam – evreiescul "behemoth". Asemănând părţile corpului descrise aici, concluzionăm că n-avem de-a face cu hipopotamul cunoscut. Este vorba de un cu totul alt animal. Totuşi nici traducătorii n-au greşit aici, trebuie să fie vorba de altceva! De exemplu, coada hipopotamului cunoscut nu are cum să fie cea descrisă aici. Aceea este ca o bucată mică de piele! O limbă de papuc! Nici cea a elefantului nu se poate asemăna cu un cedru! Pentru că unii au propus elefantul…

Aşa ar arăta elefantul sau hipopotamul dacă acceptăm că acestea erau animalele având coada descrisă mai sus:

Multe din descrierile biblice ale unor animale traduse cu nume ale celor a căror ştiinţă a vremii le recunoştea, se potrivesc mai bine unora pe care ştiinţa ulterior le-a descoperit şi pe care Biblia deja le recunoştea… "Dinos": încă un caz în care ştiinţa a ajuns Biblia din urmă! Pe lângă balaur, în Biblie mai găsim denumiri ca leviatanul (crocodilul), satirul (capra sălbatică), ibisul (bufniţa), basilicul (vipera). Dar uneori descrierile biblice asociate animalelor denumite cu aceste nume, nu se potrivesc animalelor respective aşa cum se cunosc. (vezi pag. 335, din *Bazele biblice ale ştiinţei moderne*)

Inclusiv în Geneza 1:21 apare…

Strong: "08577. Nynt tanniyn tan-neen'; or Mynt tanniym (Eze 29:3) tan-neem'; intensive from the same as 08565; a marine or land monster, i.e. sea-serpent or jackal: – dragon, sea-monster, serpent, whale." Versiunea de limbă engleză – King James – traduce cuvântul sub formă de "balenă" uriaşă, în timp ce altele îl traduc sub formă de monştri marini, iar altele de balauri. În alte cazuri, au tradus cuvântul *tannim* sub formă

de şacali sau şerpi. Animalele descrise în Iov 40:15-24 şi 41:1-34 nu corespund modului în care noi le cunoaştem astăzi. În intervenţia lui, Dumnezeu îl umileşte pe Iov şi prietenii lui folosind exemplul acestor animale gigant a căror forţă şi comportament le fac să fie cu totul incontrolabile omului. Momentul culminant al dialogului lui Dumnezeu cu Iov este atins de menţiunea acestor animale a căror descriere nu se potriveşte cu ceea ce noi ştim astăzi despre crocodil, elefant, sau hipopotam... mai degrabă unora dintre speciile de dinozauri atât de aclamate de ştiinţa modernă, din păcate însă atât de mitizate! Legendele şi basmele diferitelor popoare despre balauri şi dragoni vin să confirme existenţa în trecut a unor animale asemănătoare dinozaurilor, desigur trecând peste elementele neverosimile ale respectivelor povestiri.

De ce se găsesc fosile de dinozaur?

Formarea fosilelor se datorează îngropării instantanee. Când un animal moare, el este devorat sau se descompune. Pentru fosilizare sunt necesare anumite condiţii care să ducă la păstrarea unora dintre resturile lui. Evoluţioniştii susţin că formarea fosilelor a avut loc în urma depunerii lente a sedimentelor în durate mari de timp peste corpurile moarte ale animalelor. Cu toate acestea, mulţi paleontologi (cei ce studiază fosilele) recunosc procesul catastrofic al formării fosilelor, care este ceea ce şi Biblia indică prin potop. Pentru a se forma straturile groase de fosile, uneori de dimensiuni kilometrice, a fost necesar catastrofismul care să îngroape brusc toate animalele fosilizate.

Pentru acest lucru potopul biblic întruneşte toate condiţiile ştiinţifice plauzibile:

Gen.6:17 Şi, iată că Eu am să fac să vină un potop de ape pe Pământ, ca să nimicească orice făptură de supt cer, care are suflare de viaţă; tot ce este pe Pământ va pieri.

Au încăput dinozaurii în arca lui Noe?

Mulţi cred că din cauza dimensiunilor lor dinozaurii nu puteau încape în arcă. Scheletele restaurate şi expuse în muzeele lumii demonstrează că mărimea lor medie nu era nici pe departe atât de mare precum dinozaurii filmelor de felul lui "Jurassic Park" şi altele. Doar câteva specii erau gigantice (ex., brachiosaurus, apatosaurus etc.). În plus, reptilele se pare că posedă potenţialul de a creşte şi a se dezvolta atâta vreme cât trăiesc. Se ştie că dinozaurii depuneau ouă. Unele maxim de mărimea unei mingi de fotbal. Vezi, imaginea de mai jos, în care este înfăţişat un ou de "sauropod", una dintre numeroasele specii de dinozaur, descoperit în Argentina. Exponatul se află la Muzeul Regional Valcheta, provincia Rio Negro din Argentina.

Însă chiar şi dinozaurii gigantici erau foarte mici când ieşeau din ouă. Să ne amintim că pentru a se reproduce şi a depune ouă, alegerea de către Noe a unor exemplare tinere a fost esenţială. De aceea, este foarte probabil ca Dumnezeu să fi băgat în corabie acele exemplare destul de tinere şi sănătoase

care să păstreze specia, şi nu acele exemplare aflate într-un stadiu complet de dezvoltare, mai avansate în vârstă şi astfel mai mari. Alţii susţin că dintre cele 600 de specii (?!) de dinozaur este greu de crezut că se puteau urca în corabie câte două exemplare din fiecare! Însă Gen.6:20 declară că doi reprezentaţi dintre toate animalele Pământului au fost totuşi luaţi în corabie.

Întrebarea care trebuie pusă este, din ce soi de dinozauri? Ştim acum cum dintr-un singur soi de animal pot apare mai multe diversităţi. De pildă, există specia pisicii în cadrul căreia există mai multe soiuri de pisici. Toate aceste mutaţii din cadrul unei specii sunt posibile şi demonstrabile, şi se produc prin "pierderea" de informaţie genetică, nu prin adăugirea unor gene noi!

Diversificarea în cadrul unei specii
nu reprezintă evoluţie propriu-zisă!

În acelaşi timp, dimensiunile corabiei lui Noe nu sunt de ignorat. Acestea se cunosc (140 metri lungime, 23 lăţime, 13,5 înălţime) şi se poate foarte bine ca soiuri mari de dinozauri să fi încăput fără probleme. Cum au convieţuit toate animalele timp de 40 de zile, ar fi mai interesant de aflat şi ar fi o întrebare mult mai pertinentă?! Ce au mâncat? etc. Probabil că restul dinozaurilor ucişi în potop alcătuiesc tezaurul destul de bogat de fosile descoperite de om. Poziţiile lor contorsionate, numărul masiv aflat într-un singur loc, descoperirea unor schelete complete, precum şi alte dovezi, furnizează dovezi ample în favoarea catastrofismului biblic. Era obligatoriu ca fiecare animal de pe Pământ să fie luat în arca lui Noe? Aparent, da. Totuşi a fost o excepţie: peştii din ape !

Geneza 6:17 Şi, iată că Eu am să fac să vină un potop de ape pe Pământ, ca să nimicească orice făptură de supt cer, care are suflare de viaţă; tot ce este pe Pământ va pieri. 18. Dar cu tine fac un legământ; să intri în corabie, tu şi fiii tăi, nevastă-ta şi

nevestele fiilor tăi împreună cu tine. 19. Din tot ce trăieşte, din orice făptură, să iei în corabie câte două din fiecare soi, ca să le ţii vii cu tine: să fie o parte bărbătească şi o parte femeiască. 20 Din păsări după soiul lor, din vite după soiul lor, şi din toate târâtoarele de pe Pământ după soiul lor, să vină la tine înlăuntru câte două din fiecare soi, ca să le ţii cu viaţă. 21. Şi tu, ia-ţi din toate bucatele cari se mănâncă, şi fă-ţi merinde din ele, ca să-ţi slujească de hrană ţie şi lor." 22. Aşa a şi făcut Noe: a făcut tot ce-i poruncise Dumnezeu.

Geneza 7:12 Ploaia a căzut pe Pământ patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi. 13. În aceeaşi zi au intrat în corabie: Noe, Sem, Ham şi Iafet, fiii lui Noe, nevasta lui Noe şi cele trei neveste ale fiilor lui cu ei: 14. Ei, şi toate fiarele câmpului, după soiul lor, toate vitele după soiul lor, toate târâtoarele cari se târăsc pe pământ după soiul lor, toate păsările după soiul lor, toate păsărelele, tot ce are aripi. 15. Au intrat în corabie la Noe, două câte două, din orice făptură care are suflare de viaţă. 16. Cele cari au intrat, erau câte o parte bărbătească şi câte o parte femeiască, din orice făptură, după cum poruncise Dumnezeu lui Noe. Apoi Domnul a închis uşa după el.

Să fi păstrat Dumnezeu după potop
doar nişte dinozauri mai mici?

Geneza 7:21 Şi a pierit orice făptură care se mişca pe Pământ, atât păsările cât şi vitele şi fiarele, tot ce se târa pe Pământ, şi toţi oamenii. 22. Tot ce răsufla, tot ce avea suflare de duh de viaţă în nări, tot ce era pe pământul uscat, a murit. 23. Toate făpturile cari erau pe faţa Pământului au fost nimicite, dela om până la vite, până lă târâtoare şi până la păsările cerului: au fost nimicite de pe Pământ. N'a rămas decât Noe şi ce era cu el în corabie.

Geneza 8:14 În luna a doua, în a douăzeci şi şaptea zi a lunii, pământul era uscat de tot. 15. Atunci Dumnezeu a vorbit lui Noe, şi i-a zis:16. „Ieşi din corabie, tu şi nevastă-ta, fiii tăi

şi nevestele fiilor tăi cu tine! 17. Scoate afară împreună cu tine toate vieţuitoarele de tot felul cari sunt cu tine, atât păsările cât şi vitele şi toate târâtoarele cari se târăsc pe Pământ: să mişune pe pământ, să crească şi să se înmulţească pe pământ." 18. Şi Noe a ieşit afară cu fiii săi, cu nevastă-sa şi cu nevestele fiilor săi. 19. Toate dobitoacele, toate târâtoarele, toate păsările, tot ce se mişcă pe pământ, după soiurile lor, au ieşit din corabie. Deşi o pereche este foarte posibil (!?) să fi fost luată la bord în corabia lui Noe, mulţi au pierit în potop. Acesta a fost cataclismul care a produs cultura existentă azi de fosile de dinozauri.

Dacă nu, poate că Dumnezeu a considerat că se poate dispensa de dinozauri

Dacă da, aceştia au fost păstraţi după potop, totuşi în foarte scurt timp au dispărut. Lumea de după intrarea păcatului şi a consecinţelor aduse de el (bolile, durerea, suferinţa, conflictul, şi moartea) şi de după potop a fost alta. Schimbările climatice post-deluviene, lipsa hranei adecvate, bolile şi activitatea omului au dus la dispariţia multor specii, printre care este foarte posibil să se fi găsit şi cea a dinozaurilor.

De ce au dispărut până la urmă şi de ce nu se mai găsesc dinozauri în zilele noastre?

Lumea de după potop în care dinozaurii urmau să se reînmulţească era considerabil diferită de cea dinainte. Pe lângă devastarea produsă de potop, hrana lor nu mai era aceeaşi. Dinozaurilor le-a fost mult mai greu să supravieţuiască decât altor animale mai mici în dimensiuni. Nu doar dinozaurii ci şi numeroase alte specii de animale sunt date dispărute, însă doar dinozaurii au stârnit atât de mult imaginaţia omului modern! Evoluţioniştii au profitat de această fascinaţie pentru a-şi promova presupunerile cu privire la originile vieţii pe Pământ. Propaganda evoluţionistă se foloseşte la maxim de existenţa şi

dispariţia lor. Ca şi rezultat, mulţi creştini devin influenţaţi de filozofia evoluţionistă şi sunt intimidaţi de pretenţiile ei de ştiinţă.

Orice grădină zoologică din lume ar recunoaşte că din lumea noastră au dispărut multe animale şi că altele sunt în acest moment pe cale de dispariţie. Dacă îi întrebăm pe specialişti "de ce ?" răspunsurile sunt: "omul le omoară, hrana lipseşte, mediul a suferit schimbări, bolile, catastrofele ecologice etc.". Dacă sunt însă întrebaţi referitor la dinos, "de ce au dispărut, ce s-a întîmplat cu ei ?", dând din umeri, aceştia spun "nu ştim!?" Deşi savanţii au o mulţime de explicaţii pentru dispariţia altor animale când vine vorba de dinos, "e un mister"!? În glumă fie spus, poate că motivul pentru care dinozaurii sunt azi dispăruţi este fiindcă omenirea nu a început la timp un "program de protejare a unei specii pe cale de dispariţie". Factorii care conduc azi la dispariţia altor animale rămân, în mare parte aceiaşi, cu cei care în lumea de după păcatul primilor oameni şi potopul lui Noe (o judecată), au condus la dispariţia dinozaurilor. Învăţătura biblică potrivit căreia toate animalele lumii fosilelor, inclusiv dinozaurii, au fost create în săptămâna propriu-zisă a creaţiei, este puternic sprijinită de urmele fosilizate de paşi ale oamenilor şi ale dinozaurilor descoperite laolaltă, în pofida dezacordului dintre evoluţionişti.

Mai mult, în ultimii ani s-au publicat numeroase rapoarte ce indică faptul că este posibil ca unii dintre dinozauri, marini şi tereştri, să mai existe încă. Deşi niciunul din respectivele rapoarte nu a fost confirmat, sunt luate în serios chiar de oamenii de ştiinţă evoluţionişti. Dacă existenţa dinozaurilor este o consideraţie viabilă, nu ar trebui să pară neverosimilă acceptarea solidelor dovezi despre contemporaneitatea urmelor de paşi umani şi a celor de dinozauri. Cum rămâne cu existenţa altor animale exotice din Scriptură: ipopotamul, leviatanul, inorogul, satirul sau basiliscul?

Oameni şi dinozauri

În formaţiunea calcaroasă cretacee de lângă Glen Rose (Texas) sunt bine păstrate numeroase urme de paşi ale unor tipuri diverse de dinozauri. În aceleaşi şisturi s-au descoperit urme de paşi umani intersectând urmele traseului unui dinozaur. Deşi evoluţioniştii au respins dovezile, şi în Rusia au fost detectate urme similare cu cele umane în aceleaşi spaţii cu cele de dinozauri. Şi în alte direcţii sunt conservate remarcabile dovezi ignorate sau respinse de adepţii evoluţionismului. În statul american Utah s-au descoperit două schelete omeneşti în aceeaşi formaţie de gresie în care, la câteva mile depărtare, s-a construit „Monumentul Naţional al Dinozaurilor", ca recunoaştere a numărului uriaş de fosile de dinozauri dezgropate acolo. Pictografii de dinozauri realizate de primii artişti tribali ai fost surprinse în Arizona, Siberia şi Zimbabwe.

Este descrisă existenţa unei gravuri maya semănând mult cu străvechea pasăre Archaeopteryx, considerată contemporană cu dinozaurii, ceea ce denotă că lângă Vera Cruz (Mexic) mayaşilor le era familiară înaripata care, potrivit evoluţioniştilor, ar fi constituit veriga dintre reptile şi păsări şi care ar fi dispărut cu 130 de milioane de ani în urmă, în epoca dinozaurilor. Deşi nu la fel de spectaculoase ca dinozaurii, să ne amintim că numeroase fosile vii, presupus dispărute din aceeaşi perioadă a dinozaurilor sau chiar de mai înainte (de exemplu peştele *coelacanth*, reptila cu cap ascuţit *tuatara*), au fost descoperite în lumea modernă „bine-sănătoase". Şi alte fosile-anomalii au fost raportate în literatura populară, însă rareori sunt luate în serios de corifeii darwinismului, astfel încât ori de câte ori descoperirea unei fosile pare să contrazică succesiunea evoluţionistă standard, ea este îndeobşte fie ignorată, fie etichetată mistificare sau eroare.

Leviatanul si hipopotamul

În capitolele 40-41 din cartea Iov sunt menţionate două animale stranii, leviatanul şi hipopotamul, probabil două soiuri particulare de dinozauri. Deşi comentatorii evrei moderni identifică *ipopotamul* cu elefantul sau hipopotamul, iar *leviatanul* cu crocodilul, din descrieri este evident că identificările nu corespund. Este important să reţinem că dreptul Iov a trăit în primele generaţii de după potop şi că neîndoielnic văzuse multe animale care mai târziu au dispărut. Descrierea *ipopotamului* pare să se potrivească cu ceea ce cunoaştem despre dinozaurul terestru, cum ar fi brontozaurul, de exemplu, iar *leviatanul* se potriveşte cu ceea ce ştim despre anumiţi dinozauri marini (plesiozaurul sau ihtiozaurul). Să observăm descrierea *ipopotamului* în Iov 40, 15-24 şi să urmărim cât de imposibil este să aplicăm cuvintele fie elefantului, fie hipopotamului. Acelaşi lucru este valabil pentru *leviatan*, descris în detaliu în capitolul 41 din Iov. Celelalte referiri scripturistice la *leviatan* (Ps. 73, 13-14 şi 103, 25-26) sugerează dimensiunea şi ferocitatea extraordinară a acestui monstru marin. „Împăratul celor mai mândre dobitoace" avea solzii foarte apropiaţi şi inima „tare ca piatra", făcea marea să clocotească şi arunca flăcări pe gură (probabil expira anumiţi vapori gazoşi care se aprindeau brusc în raport cu oxigenul).

Inorogul, satirul şi basilicul

Nu putem discuta prezenţa altor animale exotice ale Bibliei la fel de amănunţit precum în cazul balaurilor, dar principiul de reţinut este că sunt animale dispărute, şi nu mitologice. Menţionat de nouă ori în Vechiul Testament, *inorogul* (reem în ebraică) are totuşi o identitate nesigură: majoritatea savanţilor cred că a fost marele zimbru sau bivolul sălbatic, dispărut astăzi, însă binecunoscut în vremurile străvechi. Cuvântul *satir* (în ebraică sair) înseamnă cel mai des ţap sau ied, dar se poate

referi şi la demoni. *Satirul* (faunul) făptură jumătate om-jumătate ţap, în mitologia greco-romană nu este descris la fel în Vechiul Testament. În anumite situaţii este posibil ca el să se refere la caprele sălbatice posedate de diavol (precum porcii din Gadara) şi astfel la demonii adoraţi sub forma idolilor ţapi. *Basiliscul* (în ebraică tsepha), amintit de 5 ori în Vechiul Testament (tradus prin năpârcă în versiunea King-James sau prin viperă în celelalte variante biblice), nu era cu siguranţă şarpele mitologic scos din oul de cocoş în spaţiul britanic, ci un gen de şarpe veninos asociat probabil cu balaurii zburători din sălbăticia Sinaiului.

Mărturii despre existenţa oamenilor-reptilă

Există puţine apariţii ale oamenilor-reptilă, însă legendele referitoare la acest fenomen sunt cu adevărat ciudate. Deşi majoritatea oamenilor a auzit despre aceste creaturi numai din filme, precum *Creatura din laguna neagră*, adevărul despre aceste fiinţe bipede poate fi chiar mai înspăimântător decât orice scenariu de film.

Ficţiune şi realitate în cazul creaturilor bipede acvatice

Relatările despre reptilele bipede, de obicei destul de sumare, mai apar totuşi din când în când. Dar ideea existenţei unor astfel de creaturi era prezentă încă din 1878, când în incinta teatrului metropolitan din Louisville era expus *Omul sălbatic al pădurilor*, descris ca o fiinţă de peste 2 metri înălţime şi acoperită cu solzi de peşte.

Probabil că acest om-reptilă era de fapt un om obişnuit îmveşmântat special pentru această ocazie, pentru a strânge bani de la cei creduli, dar un secol mai târziu, în octombrie 1975, locuitorii din orăşelul Milton, din Kentucky, la nord de Louisville, au semnalat apariţia unei şopârle gigantice cu înfăţişare bipedă. În 1954, într-o expediţie de-a lungul râului Amazon, arheologii au găsit o creatură bipedă acvatică bizară, cu branhii şi solzi.

În noiembrie 1958, în Riverside, California, un bărbat se afla la volanul maşinii sale când în apropiere de râul Santa Ana s-a trezit atacat de o creatură cu capul rotund ca de sperietoare, cu ochi scânteietori şi solzi. I-a lăsat urme pe parbriz şi, în timp ce accelera, l-a lovit şi a trecut peste el. Prima relatare este dintr-un film clasic ştiinţifico-fantastic, produs de compania Universal, "Creatura din laguna neagră" (1954). Despre cea de-a doua se spune că s-a întâmplat în realitate, iar martorul implicat într-un asemenea incident se numea Charles Wetzel. În seara imediat următoare, un alt şofer a pretins că un monstru asemănător a sărit dintr-un tufiş şi l-a atacat.

Atacatorul nevăzut din râul Ohio

Pe 21 august 1955, Darwin Johnson înota în râul Ohio când la un moment dat a simţit cum nişte gheare din adâncul râului au apucat-o de genunchi şi au tras-o la fund. Darwin s-a zbătut să se elibereze de atacatorul nevăzut, însă fără succes. După ce a revenit la suprafaţă, Darwin a reuşit să se agaţe de o cameră auto aruncată de un prieten, iar zgomotul făcut în acest timp l-a speriat pe atacator şi astfel a scăpat cu viaţă. Deşi a reuşit să se facă nevazută, creatura i-a lăsat doamnei Johnson pe genunchi o pată de culoare verde şi câteva răni care au necesitat îngrijire medicală.

Apariţia celor trei reptile cu înfăţişare bipedă din Cincinnati

În 1955, în apropierea râului Miami, de lângă Cincinnati, în Loveland, Ohio, au mai avut loc câteva astfel de incidente misterioase. Pe 25 mai, un şofer se întorcea acasă, pe la 3.30 dimineaţa, când a văzut trei reptile cu înfăţişare bipedă.

Bărbatul a afirmat că acele creaturi aveau piepturile mari, un pic încovoiate, guri ca de broască, lipsite de buze, şi pe cap, în loc de păr, aveau pielea încreţită. Şoferul a declarat că a urmărit creaturile timp de trei minute, după care s-a dus să informeze

poliția locală. Șeriful John Fritz a investigat zona, dar n-a găsit nimic.

Creatura cu față de broască din Loveland

Șaptesprezece ani mai târziu, pe 3 martie 1972, la ora 1.00 dimineața, doi ofițeri de poliție din Loveland au declarat că au văzut o creatură uriașă cu patru membre, cu față de broască și care avea pielea cu aspect tăbăcit. Cei doi au văzut cum creatura bipedă a sărit gardul de protecție și s-a pierdut în adâncul râului Miami.

Două săptămâni mai târziu, unul dintre ofițerii de poliție a văzut din nou creatura, zăcând la marginea drumului, după care s-a ridicat și a pornit spre gardul de protecție de lângă râu. A tras în ea, dar se pare că a ratat. Fermierii din partea locului susțin că din când în când mai văd ciudata arătare. Mai există și alte mărturii, la fel de detaliate precum cele provenite din Ohio. Deși nu sunt foarte numeroase, acestea sunt asemănătoare cu aparițiile creaturilor bipede păroase.

Creatura acvatică din lacul Thetis

În vara anului 1972, pe malul lacului Thetis, din Columbia Britanică, s-au înregistrat două relatări despre o creatură de culoare argintie, care și-a făcut apariția din apă. Prima dată s-a întâmplat pe 19 august, când creatura a urmărit doi tineri de-a lungul plajei. Unul dintre ei a suferit de răni grave la mână de pe urma a șase vârfuri ascuțite aflate pe creștetul capului creaturii. Un martor al celui de-al doilea incident, petrecut pe 23 august, a afirmat că acea creatură avea corpul asemănător cu cel al unei ființe umane, dar că avea o față de monstru și era toată acoperită cu solzi. Avea de asemenea un vârf ascuțit pe cap și urechi mari.

Creatura din New Jersey

În vara anului următor, locuitorii din Newton Lafayette, zona New Jersey, au semnalat prezența unei creaturi gigantice, care arată ca un hibrid între o ființă umană și un aligator.

Fiii zeilor

Programul de încrucișare genetică a reptilienilor a început prin crearea unui hibrid Anunnaki-uman (Adam?), acum 200.000-300.000 de ani. Există convingerea că au existat și alte rase extraterestre care au făcut experimente de încrucișare genetică cu oamenii, dând naștere marilor profeți și altor ființe excepționale, dar ne vom concentra în continuare exclusiv asupra experimentelor grupului reptilian, singurul interesat să controleze și să manipuleze destinul oamenilor.

Evident, cu cât ne îndepărtăm mai mult în timp, cu atât mai greu devine procesul de stabilire a faptelor reale, dar există suficiente dovezi care confirmă ceea ce s-a întâmplat în acele vremuri. Cu cât analizăm mai mult această poveste, cu atât mai limpede ne devine faptul că reptilienii au repetat pe Pământ ceea ce au facut inițial pe Marte. Ei s-au infiltrat în rândurile populației planetei prin încrucișări genetice, după care au preluat puterea. Există convingerea că atunci când au venit pe Pământ, marțienii albi aveau deja linii genealogice mixte (reptiliene/ariene). Una din principalele locații în care s-au stabilit Anunnaki si marțienii (sau arienii), în special în timpul și imediat după cataclismul generat de Venus în jurul anului 4800 î.Ch., au fost munții din Turcia, Iran și Kurdistan.

Acestea au fost locurile din care au invadat ei Pământul după retragerea apelor. Ei sunt cei care au creat civilizațiile avansate care au apărut "instantaneu" în câmpiile Sumerului, Egiptului, Babilonului și în Valea Indului. Unul din centrele cele mai importante ale reptilienilor Anunnaki pare să fi fost situat în Munții Caucaz, locație care va apărea în mod repetat în povestea noastră. Există bănuiala că în această regiune s-a desfășurat un program masiv de încrucișare genetică, probabil subteran, în urma căruia a rezultat un număr mare de copii cu sânge mixt. Una din caracteristicile particulare ale acestei regiuni este numărul foarte mare de oameni cu Rh negativ (adică cu sânge rhesus negativ). De multe ori, copiii care au Rh negativ

se învineţesc (albăstresc) imediat după naştere. De aici provine originea expresiei "cu sânge albastru" atribuită regalităţii şi aristocraţiei. Există o speculaţie care spune că sângele "albastru" (cu Rh negativ) atestă sorgintea marţiană, spre deosebire de sângele cu Rh pozitiv, care atestă o origine terestră.

Majoritatea oamenilor care au Rh negativ sunt cei de rasă albă. După toate aparenţele, genele draconienilor albinoşi "de viţă regală" au fost folosite pentru a crea liniile genealogice hibride ale monarhilor care au guvernat lumea din acele timpuri străvechi şi până astăzi. Aceştia erau semi-zeii de care vorbeau legendele antice, iar rolul lor era de a guverna lumea şi de a împlini *Agenda* stăpânilor lor reptilieni. Un lucru este cert: deşi Anunnaki s-au încrucişat cu multe rase terestre, rasa albă a rămas principalul vehicul pentru preluarea controlului asupra planetei, iar draconienii din vârful ierarhiei sunt albinoşi. Nu este de mirare că multe din creaţiile lor hibride au avut părul blond şi ochii albaştri.

O schimbare majoră pare să se fi produs la scurt timp după cataclismele provocate de Venus, căci în timp ce cultura Ubaid (6000-5000 î.Ch.), care a trăit pe teritoriul Irakului de astăzi, adora zei care aveau forme de şopârle, sumerienii (5000-4000 î.Ch.), care au trăit în aceeaşi regiune, aveau deja zei cu forme umane. Cu siguranţă, exista o legătură între această schimbare şi programul de încrucişare genetică din Munţii Caucaz. Elita hibrizilor Anunnaki-oameni a fost descrisă de sumerieni şi există numeroase alte relatări despre încrucişările extratereştrilor cu oameni, respectiv ale "zeilor" sau "oamenilor veniţi din cer" cu oamenii. Chiar în Biblie, există în *Geneza* un pasaj faimos care spune:

"Când numărul oamenilor de pe Pământ a început să crească şi lor li s-au născut fiice, fiii lui Dumnezeu au văzut că fiicele oamenilor erau frumoase şi s-au căsătorit cu cele pe care le doreau... Nefilimii au trăit pe Pământ în acele zile – dar şi după aceea – când Fiii lui Dumnezeu s-au dus la fiicele oamenilor şi

au avut copii cu ele. Aceştia au fost eroii din vechime, a căror faimă s-a păstrat până astăzi". Geneza 6:1-4

În viziunea lui Zecharia Sitchin, cuvântul Nefilim s-ar traduce prin "Cei care au coborât", în timp ce alţii îl traduc prin "Cei căzuţi". La fel, cuvântul "faimă" din acest pasaj al Genezei a fost tradus din cuvântul sumerian "shem". Traducătorii Bibliei l-au asociat cu ideea de "nume" sau "renume", dar Sitchin afirmă că adevărata semnificaţie a cuvântului shem este aceea de "vehicul din cer". El susţine că provine de la rădăcina shu-mu, care înseamnă "cel care este un MU", iar MU înseamnă navă spaţială. În acest caz, "eroii faimoşi" devin "oamenii care au coborât din vehiculele lor spaţiale". Ei sunt cei care s-au încrucişat cu femeile pământene. Acest pasaj din Geneza biblică descrie încrucişarea dintre extratereştri sau intra-tereştri şi oameni, în urma căreia au rezultat hibrizii reptilo-umani.

Expresia "Fiii lui Dumnezeu" provine din ebraicul bene-ha-elohim, a cărei traducere exactă este "fiii zeilor". Primele progenituri ale acestor experienţe genetice au fost uriaşii de care vorbesc legendele şi există numeroase relatări în toată lumea despre apariţia acestor hibrizi. Practic, nu există rasă sau continent pe care să nu găsim o legendă despre uriaşi. Biblicul Goliat ar putea fi el însuşi un simbol al acestor oameni. Indienii americani au numeroase legende despre *Poporul din Stele* venit din ceruri pentru a se încrucişa cu femeile umane, iar Alex Christopher susţine că un numitor comun al tuturor răpirilor efectuate de reptilieni în Statele Unite este că oamenii răpiţi au legatură de sânge cu indienii americani. Ne reamintim că indienii hopi afirmă că au venit la suprafata Pământului de undeva din adâncuri. Există un text etiopian cu o vechime de câteva mii de ani, intitulat *Kebra Nagast* (Nagas erau "zeii-şerpi" ai indienilor din India, capabili să îşi schimbe forma la comandă), în care se vorbeşte deschis de mărimea uriaşă a copiilor născuţi în urma încrucişării genetice dintre oameni şi zei.

Textul povesteşte cum: "...fiicele lui Cain care le-au conceput îngerilor (extratereştrilor) copii gigantici nu i-au putut naşte pe aceştia, aşa că au murit". Pasajul continuă descriind naşterea prin operaţii de cezariană a unora dintre aceşti copii: "...după ce au spintecat burţile mamelor, aceştia au putut fi traşi de cordonul ombilical". Străvechiul text ebraic *Cartea lui Noe* şi urmarea sa, *Cartea lui Enoh*, descriu naşterea stranie a unui copil neuman, care va deveni mai târziu Noe, celebrul om care a supravieţuit Marelui Potop. Relatarea acestei poveşti apare şi în *Manuscrisele de la Marea Moartă*, care au aparţinut comunităţii eseniene. Aceasta a trăit în Palestina acum 2000 de ani, iar textele sale conţin numeroase fragmente din Cartea lui Enoh. Copilul ciudat de care vorbesc aceste texte era fiul lui Lameh. El este descris ca o fiinţă neumană, care semăna mai mult cu "copiii îngerilor din ceruri". Noe, copilul lui Lameh, avea pielea albă şi părul blond, iar ochii săi umpleau întreaga casă cu o "strălucire aidoma Soarelui".

Descrierea unor fiinţe cu părul blond şi ochii albaştri, care luminau ca nişte lasere, corespunde misterioşilor "zei" care au apărut în toate culturile lumii. Lameh a întrebat-o pe soţia sa cine este tatăl copilului:

"Ascultă, m-am gândit în sinea mea că această concepţie s-a datorat Privitorilor şi Celor Sfinţi... precum şi Nefilimilor... iar inima mea se simte tulburată din cauza acestui copil".

În Shahnemeh sau *Cartea Regilor*, legendara istorie a Iranului scrisă de poetul arab Firdowsi şi încheiată în anul 1010, acesta descrie naşterea unui copil pe nume Zal, fiul unei rege numit Sam. La fel ca în cazul lui Lameh, regele este îngrozit de înfăţişarea nepământeană a copilului, care avea un corp foarte mare, "strălucitor ca argintul", cu părul alb ca al unui bătrân, "la fel ca zăpada", şi cu o faţă strălucitoare ca Soarele. Sam îşi numeşte fiul: un copil demoniac, adică un copil al *daeva*-şilor (Privitorilor). La fel ca şi Patriarhii din Vechiul Testament, iranienii aveau o aversiune faţă de copiii

extrem de albi. Şi cine sunt fiinţele cele mai albe între toate, chiar albinoase? Rasa regală a draconienilor. Iată cum îl descrie pe Zal textul Shahnemeh:

"Nicio fiinţă umană de pe acest Pământ
Nu ar fi putut da naştere unui asemenea monstru.
Trebuie să fie din rasa demonilor,
Deşi are formă şi faţă de om.
Chiar dacă nu este un demon, pare totuşi
Un animal prezentat la circ".

Imaginea străveche a caduceului, adoptat ca simbol de medicina modernă, simbolizează şi multe alte lucruri. Nu este exclus să simbolizeze inclusiv dubla spirală a ADN-ului sau poate o lungime de undă, ori o frecvenţă particulară.

Mai târziu, Zal s-a însurat cu o prinţesă străină pe nume Rudabeh, fiica lui Mehrab, regele din Karbul şi descendent al regelui-şarpe Zahhak, despre care se spune ca a domnit în Iran o mie de ani. Rudabeh aparţinea în mod evident unei rase reptiliene şi este descrisă ea însăşi ca fiind înaltă ca un copac, cu pielea ca fildeşul etc. Altfel spus, avea trăsăturile familiare ale urmaşilor umani ai Privitorilor. Asemenea descrieri ale regilor Iranului şi ale altor monarhi din Orientul Apropiat sunt foarte numeroase, la fel ca şi compararea lor cu copacii, din cauza înălţimii lor extreme. S-ar părea că nu te puteai califica pentru a fi rege decât dacă aveai caracteristicile fizice ale Nefilimilor sau ale Privitorilor. Fără nicio îndoială, de aici se trage "dreptul divin al regilor de a guverna" în virtutea sângelui lor regal, sistem care a continuat mai târziu şi în Europa.

Chiar şi titlul britanic de noblete, "Sir", conferit de regii Angliei unor supuşi aleşi de ei, provine de la o zeiţă-şarpe din vechime numită chiar *Sir*, care se înrudea cu zeiţa Anunnaki Ninlil sau Ninkharsag, descrisă în *Tăbliţele Sumeriene*. Soţul acesteia, Enlil, era supranumit Şarpele Splendid cu Ochi Strălucitori. Fratele său, Enki, era cunoscut şi el ca om-şarpe şi avea drept emblema doi şerpi înlănţuiţi, simbolul "centrului său

spiritual" de la Eridu, dar şi al profesiei medicale moderne, cunoscut sub numele de caduceu. Această informaţie provine din traducerea făcută de Zecharia Sitchin Tăbliţelor Sumeriene şi publicată în cărţile sale. Cu atât mai uimitoare pare afirmaţia ulterioară a lui Sitchin că nu există nicio dovadă care să ateste existenţa unei rase a şerpilor. Ideea că dovezile ar lipsi este dea dreptul aiuritoare. Ce l-o fi determinat oare pe Sitchin să spună aşa ceva? Nu există nici cea mai mică îndoială că Anunnaki şi Privitorii se referă la aceeaşi rasă reptiliană – "şerpii cu ochi strălucitori" de care vorbesc Christian şi Barbara O'Brien în lucrarea lor, "Geniul celor puţini".

Autorul şi cercetătorul Andrew Collins afirmă că deţine o figurină din bronz care înfăţişează unul din zeii *canaaniti* (o populaţie care a trăit în jurul anului 2000 î.Ch.). Aceasta are un gât şerpuitor şi un cap în forma glugii unei cobre, care se termină cu un cap de şarpe. De-a lungul miilor de ani care au trecut de la crearea acestor linii genealogice hibride, membrii acestora s-au integrat din ce în ce mai bine în rândul populaţiei generale, devenind din ce în ce mai puţin distincţi din punct de vedere fizic, dar structura lor genetică de bază rămâne aceeaşi, iar *Frăţia* deţine fişe genetice exacte care precizează cine are această structură genetică şi cine nu. În cartea lor, "Geniul celor puţini", Christian şi Barbara O'Brien afirmă că dacă Anunnaki s-au încrucişat cu oamenii acum câteva sute de mii de ani, iar apoi din nou acum 30.000 de ani, rezultatul celei de-a doua încrucişări ar fi o structură genetică în proporţie de 75% Anunnaki şi 25% umană. Este evident că a mai existat o încrucişare mai recentă, după potopul provocat de Venus acum 7000 de ani. Desigur, aceste linii genealogice trebuie să aibă o structură genetică încă şi mai înclinată către cea reptiliană. Din rândul acesteia fac parte familiile care conduc lumea la ora actuală şi ea este cea care le permite membrilor lor să îşi schimbe forma între reptile şi oameni, după cum doresc. Între altele, aceşti *oameni* au capacitatea de a produce o stare hipnotică extrem de puternică, la fel ca un şarpe care îşi hipnotizează prada, şi se crede că de aici se trage legenda "deochiului".

Aceasta este explicaţia reală a obsesiei faţă de păstrarea purităţii sângelui pe care o au familiile cu "sânge albastru" şi progeniturile lor. Încă din cele mai vechi timpuri, moştenitorii familiilor cu sânge albastru nu au acceptat să se căsătorească decât cu surori vitrege şi cu verişoare, exact aşa cum procedau Anunnaki, conform Tăbliţelor Sumeriene. Se pare că gena cea mai importantă se transmite pe linie feminină; de aceea, alegerea partenerei a fost întotdeauna vitală pentru aceşti hibrizi. Este foarte important faptul că linia genealogică a "regelui-şarpe" a apărut în Iran, căci aceasta este regiunea (împreună cu Kurdistanul, Armenia, Turcia şi Munţii Caucaz) din care s-au răspândit aceste linii regale în întreaga lume. Un rus, cunoscător din interior al Frăţiei, susţinea că a existat un vortex masiv, un fel de poartă interdimensională, în Munţii Caucaz, prin care au intrat în dimensiunea noastră aceşti extratereştri. Această ipoteză ar explica foarte multe lucruri. Numele de Iran provine din mai vechiul Airy-ana sau Air-an, care înseamnă "Ţinutul Arienilor".

Chiar şi astăzi, în Kurdistan există două rase distincte, una măslinie, de înălţime medie şi cu ochi închişi la culoare, şi cealaltă mult mai înaltă, cu oameni albi, mulţi dintre ei cu ochi albaştri. Deloc întâmplător, naziştii au considerat că aceste trăsături corespund "rasei superioare" sau "rasei stăpânilor", căci cunoşteau conexiunea şi istoria reptilienilor. În cartea sa, "Din cenuşa îngerilor", Andrew Collins prezintă dovezi copleşitoare care atestă faptul că *Grădina Paradisului* (Edenului) a existat în munţii înalţi din această regiune (Iran-Kurdistan), şi, după cum ştim, unul din personajele centrale ale legendei acestei grădini este şarpele. De altfel, iranienii îşi numeau regii *Mar*, care înseamnă "şarpe" în limba persană. Să existe oare o conexiune inclusiv între Mar-te şi şarpe? Regii Iranului mai erau cunoscuţi şi sub numele de "descendenţii dragonului". Nu

există nicio îndoială că reptilienii draconieni s-au încrucişat cu oamenii din rasa albă, dând naştere unor hibrizi.

De altfel, există foarte mulţi oameni, inclusiv la ora actuală, care pretind că s-au încrucişat cu reptilienii. În jurul anului 2200 î.Ch., în Egipt a fost fondată *Casa Regală a Dragonului*, de către preoţii din Mendes. Tradiţia s-a păstrat până astăzi, 4000 de ani mai târziu, sub forma *Curţii Regale şi Imperiale a Suveranităţii Dragonului*, al cărui sediu modern se află în Marea Britanie. Unii oameni numesc această organizaţie secretă *Fraţia Şarpelui*. Primii regi ai Sumerului, Egiptului, iar mai târziu ai Israelului, erau unşi în timpul ceremoniei încoronării cu "grăsimea Dragonului", care era de fapt grăsime de crocodil (considerat animal sacru în acele vremuri). Crocodilul era numit în Egipt *messeh*, de unde provine termenul ebraic de "Messia", care înseamnă chiar "Cel uns".

Regii acestei linii succesorale erau numiţi "Dragoni". Tot acest simbolism se leagă de faptul că aceste familii regale erau urmaşe ale hibrizilor reptilo-umani. Dacă mai multe regate se asociau pentru o bătălie împotriva unui duşman comun, ele îşi alegeau un rege al regilor, cunoscut sub numele de *Marele Dragon* sau... *Draco*. Faimosul titlu celtic de *Pendragon* nu reprezintă decât o variantă a acestei tradiţii. Însuşi cuvântul *kingship* (n.n. regalitate) provine din rădăcina kin (de acelasi sânge), de unde s-a născut mai întâi kinship, adică înrudit genetic, iar apoi kingship. Pentru a evidenţia şi mai puternic această teză a înrudirii caselor regale cu reptilienii, menţionăm că termenul egiptean pentru crocodil (messeh-ul sacru) era... Draco. El a devenit un simbol al *Terapeuţilor Egipteni*, o grupare al cărei echivalent în Israel au fost esenienii. Dinastia regală merovingiană a Franţei a avut un simbol asemănător: şarpele marin Bistea Neptunis. Vorbim deci, de acelaşi *trib*!

Zeul egiptean, de pe peretele templului din Saqquara, are o formă neumană, reptiliană, înzestrată cu aripi. Nici în epoca noastră nu lipsesc relatările despre fiinţe blonde cu ochi albaştri

şi cu privirea ca de laser. O femeie din America povesteşte o experienţă care i s-a întâmplat tatălui ei pe la începutul anilor 70. La acea vreme, familia acestuia locuia în Turcia, iar el lucra la un post de ascultare al Serviciului de Contraspionaj American. Într-o noapte, s-a întors acasă într-o stare groaznică. Întrebat ce s-a întâmplat, tot ce a făcut a fost să murmure câteva cuvinte: "Lumea în care trăim nu este ce pare".

Deşi nu bea aproape niciodată, a cerut un whisky, apoi încă unul. Când s-a mai relaxat, i-a povestit fiicei sale de o conversaţie pe care a avut-o cu un pilot staţionat la o bază din Turcia. Pilotul i-a povestit că zbura pe deasupra Polului Nord, când dintr-o dată i s-au oprit motoarele şi toate sistemele electrice s-au blocat. Avionul a început să se prăbuşească, dar, spre uimirea lui, în muntele de sub el a apărut o deschizătură, în care avionul a intrat lin, fără să se strivească de sol. A urmat apoi o scenă demnă de un film cu James Bond. Pilotul a ieşit din avion întrebându-se ce naiba se petrece şi a fost întâmpinat de nişte oameni blonzi, foarte înalţi, cu pielea "de culoarea perlelor" şi ochii "albăstrui-mov", care păreau să aibă un fel de electricitate. Privirile lor scânteiau ca nişte lasere. Purtau cu toţii halate albe (întâmplător sau nu, aceasta este forma sub care este prezentat "zeul" sud-american Quetzalcoatl), pe deasupra cărora atârna un lănţişor cu un medalion în formă de Cruce Malteză. Deşi memoria pilotului nu a înregistrat prea multe informaţii după prima întâlnire cu acei oameni cu "priviri scăpărătoare", îşi mai amintea totuşi că a fost dus într-o cameră în care un grup din aceste fiinţe era aşezat în jurul unei mese de conferinţă. În final, a fost dus înapoi la avionul său, care s-a înălţat vertical deasupra muntelui, după care motoarele şi instalaţiile electrice au pornit din nou. Iată, în continuare, felul în care îi descrie pe Privitori *Cartea lui Enoh*:

"Şi în faţa ochilor mei au apărut doi oameni foarte înalţi, aşa cum nu am mai văzut vreodată pe Pământ. Feţele lor străluceau

la fel ca Soarele, iar ochii lor ardeau ca niște felinare... Mâinile lor erau mai strălucitoare ca zăpada".

Imaginea corespunde și descrierilor din vechime referitoare la "zei", care erau numiți "cei strălucitori". Cu siguranță, istoria acestei planete arată cu totul altfel decât o cunoaștem noi, și chiar în zilele noastre se petrec lucruri pe care majoritatea oamenilor nu le-ar putea crede niciodată.

În interiorul și în jurul Pământului operează nu una, ci mai multe rase extraterestre, și nu doar din această dimensiune, ci și din altele. Persoanele răpite și cercetătorii fenomenului OZN susțin că printre extratereștrii care interacționează cu oamenii se numără inclusiv cei veniți din Orion și din Pleiade. Din cele ce spun cei din interiorul Frăției care i-au putut vedea pe extratereștri, cei din Orion reprezintă o rasă frumoasă, dar foarte crudă, care are un fel de alianță cu reptilienii. În timp, se înțelege că îngerii de care vorbește Biblia nu erau altceva decât Privitori, reptilieni înaripați sau nu. Însuși termenul de "fii ai zeilor" este tradus în *Septuagint* (varianta greacă a Vechiului Testament) prin cuvântul angelos – îngeri. Există mai multe fațiuni ale reptilienilor: unele care au o atitudine mai pozitivă față de oameni și altele care nu doresc decât să domine și să controleze planeta. Ambele au devenit cunoscute sub numele de Privitori sau îngeri (cei din a doua categorie fiind îngeri căzuți).

Nu este exclus ca legenda Sfântului Mihail care a alungat balaurul (dragonul) pe Pământ înaintea bătăliei finale și cea a Sfântului Gheorghe care a învins balaurul să fie legate de conflictul de lungă durată dintre adevărații marțieni albi și reptilienii Anunnaki. Sfântul Mihail și Sfântul Gheorghe sunt doi eroi fenicieni, proveniți exact din regiunea în care și-au început Anunnaki programul de încrucișare genetică și unde au operat multă vreme în mod deschis, ca reptilieni. În ultima carte a Bibliei, *Cartea Revelației* (Apocalipsa), conexiunea dintre Satan și șarpe este făcută explicit:

"Și marele balaur a fost alungat, șarpele din vechime numit Diavol și Satan, amăgitorul întregii lumi; el a fost alungat pe Pământ, și îngerii săi au fost alungați împreună cu el".

"...Și el a prins balaurul, șarpele din vechime care este Diavolul sau Satan, și l-a izgonit pentru o mie de ani, aruncându-l în abis, unde l-a închis sub un lacăt greu, pentru ca să nu mai amăgească națiunile Pământului".

Într-un fragment din *Manuscrisele de la Marea Moartă* tradus de un savant evreu, Robert Eisenman, există o descriere a unui Privitor pe nume Belial (Bel?), numit Prințul Întunericului și Regele Răului. Acesta este descris ca având o înfățișare înspăimântătoare, ca un șarpe cu fața de viperă. În tradiția ebraică, una din grupările angelice cele mai pure sunt Serafimii sau "șerpii aprigi", iar descrierea Privitorilor se apropie destul de mult de cea a șerpilor. Tradiția persană vorbește la rândul ei de o ființă pe care o descrie astfel: "șarpele din vechime umblând pe două picioare". Exact această expresie apare în mod repetat și în *Cartea lui Enoh*. Dacă ținem cont de faptul că rasa regală draconiană este descrisă ca având o înălțime de până la patru metri, cu pielea extrem de albă, "mai albă ca zapada", descoperim aceeași imagine ca și cea a copiilor gigantici descriși în *Cartea lui Enoh* (și nu numai) ca fiind hibrizi rezultați din încrucișarea oamenilor cu Privitorii. Copilul-hibrid descris în *Cartea lui Enoh* era chiar Noe. Dacă acest lucru este adevărat, toate popoarele care pretind că descind din Noe sunt de fapt urmașe ale reptilienilor Anunnaki. În mitologia ebraică, Nefilimii sunt numiți *awwim*, termen care înseamnă ruinători sau șerpi. În *Manuscrisele de la Marea Moartă* se spune că Noe arată la fel ca și "copiii îngerilor [căzuți] din ceruri", a căror concepție se datora Privitorilor... și Nefilimilor.

În tradiția ebraică, Eva este considerată mama ancestrală a Nefilimilor, fiind asociată cu cuvintele ebraice care înseamnă viață și șarpe. În mitul Genezei din Vechiul Testament, Eva a fost tentată să muște din fructul interzis de către un șarpe. Din

capitolul 69 din *Cartea lui Enoh* aflăm că printre Privitorii care le-au arătat secrete ascunse oamenilor s-a numărat şi *Gadreel*, îngerul căzut care a tentat-o pe Eva. *Cartea lui Enoh* a fost dezavuată de Biserica Catolică, care nu a fost de acord cu credinţa primilor creştini în existenţa unor îngeri în carne şi oase şi a unor îngeri căzuţi care s-au încrucişat cu fiicele oamenilor. În realitate, scopul acestei dezavuări era să nu le permită maselor să înţeleagă adevărul. Pe de altă parte, francmasonii, care controlează la ora actuală Biserica Catolică (împreună cu alte organizaţii ale Frăţiei), l-au considerat întotdeauna pe Enoh unul din fondatorii lor legendari. Chiar şi numele de Enoh înseamnă "iniţiat".

Tema îngerilor căzuţi care transmit secrete umanităţii apare atât în *Cartea lui Enoh* cât şi în numeroase alte lucrări. Printre aceşti relevatori de secrete se numără *Azazel*, care i-a învăţat pe oameni arta prelucrării metalelor, şi *Shemyaza*, cel care i-a învăţat artele magice. Aceste legende au stat la baza multor eroi care au apărut mai târziu, cel mai celebru fiind semizeul grec Prometeu, care a furat focul (cunoaşterea) zeilor şi l-a dăruit oamenilor (dar numai unei elite din rândul acestora). În Centrul Rockefeller din New York se află, deloc întâmplător, o statuie din aur a lui Prometeu. Rockefeller-ii sunt reptilieni pur-sânge, deci cunosc semnificaţia plenară şi ascunsă a legendei lui Prometeu. În treacăt fie spus, Privitorul numit Azazel sta la originea capului de ţap folosit în ritualurile satanice, dar şi a expresiei "ţap ispăşitor". În *Cartea Leviticului* se spune că israeliţii obişnuiau să sacrifice doi ţapi de Yom Kippur, Ziua Ispăşirii. Unul îi era oferit lui Dumnezeu, iar celălalt lui Azazel. Preotul îşi punea ambele palme pe capul ţapului consacrat lui Azazel şi mărturisea păcatele oamenilor. Ţapul era dus apoi în sălbăticie şi aruncat de pe o stâncă, simbolizându-l astfel pe îngerul căzut, Azazel, despre care se credea că este înlănţuit în sălbăticie – "abisul" din *Cartea Revelaţiei*. Acest "abis" este situat în regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. De

aici s-a născut străvechea temă a ţapului ispăşitor, simbolizată, într-un fel, de povestea lui Iisus. Capul de ţap al lui Azazel, îngerul căzut, este simbolizat prin pentagrama inversată a sataniştilor.

Detaliile acestor teme rămân să fie elucidate, căci mai sunt încă numeroase informaţii ascunse. Un lucru este însă cert: există câteva teme recurente – cea a raselor extraterestre care au vizitat de milioane de ani Pământul, din motive diferite, şi cea a încrucişării lor cu oamenii, care a dat naştere diferitelor rase actuale. În trecutul îndepărtat au existat civilizaţii extrem de avansate din punct de vedere tehnologic, bazate pe această cunoaştere extraterestră, perioadă pe care strămoşii noştri o numeau *Epoca de Aur*. Acum 450.000 de ani au sosit pe Pământ Anunnaki, o rasă reptiliană condusă de draconienii înaripaţi şi albinoşi. Aceştia au încercat să preia controlul asupra planetei.

Este aproape sigur că la vremea respectivă, ei ocupaseră şi controlau deja planeta Marte. Mult timp, Anunnaki şi-au arătat adevărata faţă, cea de reptilieni, până când, dintr-un motiv sau altul (posibil din cauza ostilităţii altor rase extraterestre sau a oamenilor), s-au decis să treacă sub acoperire. Altfel spus, şi-au propus să cucerească planeta chiar sub înfăţişarea de oameni. Acest plan a inclus un program de încrucişare care a dat naştere unor linii genealogice hibride, prin intermediul cărora puteau opera din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Reptilienii din cea de-a patra dimensiune îşi poartă înfăţişarea umană la fel ca pe o haină genetică. Atunci când corpul fizic moare, el se mută în altul, continuând să implementeze Agenda în timpul unei alte generaţii. Este ca şi cum ar purta şi ar schimba între ele mai multe costume spaţiale. Oamenii cu proprietăţi extrasenzoriale văd aceste creaturi sub forma unor reptilieni ascunşi în trupuri de oameni. Pentru a putea face acest lucru, au nevoie de trupuri cu trăsături genetice puternic rep-

tiliene, motiv pentru care anumite familii ajung întotdeauna la putere.

Ceilalți reptilieni umani, cu sângele mai puțin pur, sunt posedați de o conștiință reptiliană din cea de-a patra dimensiune și sunt văzuți de persoanele cu proprietăți extrasenzoriale ca niște ființe umane peste care se suprapune imaginea unui reptilian. Această posedare este cu atât mai ușoară cu cât structura genetică a omului posedat conține mai multe gene de reptilieni. Așa se explică de ce Frăția este atât de preocupată de fișele genetice ale membrilor săi, pe care le păstrează până în cele mai mici detalii. În acest fel, ei știu care oameni pot fi posedați mai ușor decât alții. Pe de altă parte, reptilienii încearcă să influențeze întreaga umanitate prin stimularea activității specifice creierului reptilian (partea cea mai primitivă a creierului), respectiv: gândirea ierarhică, agresivitatea, conflictul, diviziunea, lipsa compasiunii și nevoia de ritualuri.

Aceasta făcând referire nu numai la ceremoniile satanice sau de altă natură. Există tot felul de manifestări ale acestei nevoi, inclusiv repetarea aceluiași tip de comportament, zi după zi, săptămână după săptămână. Reptilienii s-au folosit de rasa albă ca principal instrument pentru cucerirea puterii globale, dar s-au încrucișat și cu celelalte rase, inclusiv cu chinezii, japonezii, arabii și evreii. În acest fel, ei pot controla oameni și

organizații aparent fără nicio legătură unele cu altele. Multe din pozițiile de vârf ale puterii mondiale sunt ocupate la ora actuală de reptilieni cu drepturi depline (extratereștri), care și-au asumat o față umană, în timp ce majoritatea oamenilor nu are nici cea mai mică idee. Atunci când privim la televizor, vedem de multe ori oameni diferiți, care ocupă poziții diferite, dar care ajung la aceleași concluzii și sunt de acord cu aceleași politici. Evident, aceste dezbateri par cât se poate de deschise și de democratice. Dar dacă forța care îi controlează pe toți este aceeași?

Ar însemna că ne aflăm în plină dictatură. Cum am putea face această deosebire dacă nu cunoaștem adevărul? Aceasta este lumea în care trăim, condusă de reptilieni în formă umană și de familii de hibrizi create și infiltrate de ei.

Cartea lui Enoh susține că cei născuți din sânge de Nefilim (hibrizii reptilo-umani) sunt predestinați, din cauza spiritului lor ancestral, "distrugerii, oprimării, atacurilor, războaielor și ruinării eforturilor oamenilor de pe Pământ". Altfel spus, corpurile lor pot fi posedate de "spiritul lor ancestral", respectiv de reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. În Statele Unite există o organizație numită *Fiii lui Jared* (după numele tatălui lui Enoh). Membrii ei solicită declanșarea unui "război implacabil" împotriva descendenților Privitorilor, "care au dominat dintotdeauna umanitatea, din pozițiile lor de faraoni, regi și dictatori". În revista lor, "Avocatul jaredit", ei îi condamnă pe Privitori, pe care îi numesc "super-gangsteri, o mafie celestă care guvernează lumea". Mulți oameni se întreabă cum este posibil ca membrii Elitei Frăției să verse atât de mult sânge, să provoace atâtea distrugeri și suferință, fără să arate nicio emoție. Se pare că cel puțin o parte din genetica reptiliană nu le permite acestora să simtă emoțiile la fel ca oamenii de rând. În schimb, îi predispune către cruzime.

Cum am putea avea însă acces la inimaginabil, dacă nu învățăm să gândim în termeni inimaginabili? Putem spune oare

că ştim totul, că nu mai există nimic de descoperit? Cu siguranţă, mai există destule lucruri care ne sunt necunoscute. Noi nu cunoaştem decât o mică părticică din imaginea de ansamblu. Şi care a fost forţa care ne-a adus până la actualul stadiu al cunoaşterii noastre? Au fost acei oameni care au îndrăznit să iasă în afara şabloanelor unanim acceptate ale epocii lor, gândind în termeni inimaginabili. Fără aceşti oameni, rasa umană nu ar fi putut evolua; nu ar face decât să se învârtească în cerc, trăind într-o închisoare perpetuă a minţii. Nu sunt departe vremurile în care spuneau: "Oamenii să zboare? Ridicol! Să călătorească cu o viteză mai mare decât cea a sunetului? Absurd! Să creeze copii în eprubetă şi să cloneze specii de animale şi chiar oameni? Imposibil!" Şi totuşi, toate aceste lucruri au devenit posibile din cauza celor care au avut curajul să gândească ceea ce era de neconceput, în timp ce masele îşi băteau joc de ei. Se poate încerca acest lucru, înainte de a uita complet că există şi această posibilitate. Se poate gândi dincolo de limitele realităţii impuse de alţii.

Refuzul de a face acest lucru este închisoarea supremă, stagnarea mentală şi emoţională definitivă, care permite controlul total. Pe scurt, este chiar maniera în care oamenii au fost controlaţi de când a început acest joc.

În loc de concluzii

Dacă acceptăm Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind veridic şi infailibil în orice privinţă (istorie, literatură, natură, revelaţie) atunci putem găsi o explicaţie a dinozaurilor care să aibă sens şi să se potrivească probelor ştiinţifice culese. A fosilelor şi a altor rămăşiţe... Philip Munger, un profesor de muzică dintr-un liceu din Wasilla, S.U.A., afirmă că Sarah Palin i-ar fi spus în 1997 că ea crede că "dinozaurii şi oamenii au trăit în acelaşi timp pe Terra, acum 6.000 de ani".

Profesorul a spus că a întrebat-o pe cea care era atunci primarul localităţii Wasilla ce explicaţie are pentru fosilele preistorice care datează de milioane de ani.

"Ea mi-a răspuns că a văzut rămăşiţe umane alături de cele ale dinozaurilor", spune Munger, citat de Los Angeles Times.

Echipa campaniei republicane nu a comentat informaţiile apărute în LA Times. Nu este pentru prima oară când Palin este acuzată că are o viziune ce o apropie de "Terra tânără", un curent de gândire radical, prezent în anumite cercuri evanghelice americane, care susţine o lectură ad-literam a Genezei:

Terra a fost creată în şapte zile de Dumnezeu, acum aproximativ 6.000 de ani, evoluţia speciilor este o invenţie a lui Darwin, iar oamenii ar fi fost contemporani cu dinozaurii.

Conform teoriilor ştiinţifice acceptate, ultimii dinozauri ar fi dispărut acum 65 de milioane de ani. Rămân însă, deocamdată, cel puţin tot atâtea întrebări fără răspuns.

PARTEA A PATRA

Secret Stranger Files Nr. 0007 – D
Dr. Emil Străinu

ABSTRACT

Mai jos prezentăm spre comparație un set de materiale redactate în perioada 1980-1990, având tangență directă cu informațiile prezentate în primele două capitole ale prezentei lucrări.

STEALTH - O SFIDARE PENTRU RADAR

S-au făcut continuu încercări de a se construi aeronave care să scape descoperirilor prin radar. Prima direcție au constituit-o bombardierle superrapide, capabile să zboare la foarte mare altitudine.

Forțele Aeriene ale S.U.A. au primit alocații de miliarde de dolari pentru punerea la punct a 116 avione de tip Convair B-58 care să ajungă la viteza de 2080 km/oră.

Au cheltuit alte 1,5 miliarde dolari pentru punerea la punct a două prototipuri de avioane de bombardament B-70 ce trebuiau să zboare cu 3 200 km/oră.

Ele s-au dovedit la fel de vulnerabile ca și vechile B-52 și au fost repede scoase din uz.

S-a propus chiar realizarea unui bombardier cu motoare nucleare ce ar fi trebuit să zboare săptămâni în șir fără escală până când, uzată de efort și alarme nesfârșite, apărarea antiaeriană ar fi... cedat din cauza suprasolicitărilor determinate de complexele evoluții ale acestor aparate de zbor.

Atacul ar fi trebuit să fie executat brusc, extrem de rapid și pe direcții neașteptate.

O altă direcție a fost conturată de dezvoltarea aparatelor de zbor. A apărut, astfel, posibilitatea construirii unor avioane ce se puteau deplasa cu viteze destul de mari, dar la foarte joasă altitudine.

În acest caz, însăși curbura Pământului le făcea nedetectabile de către instalațiile radar. O asemenea concepție a dus la apariția superbombardierului american B-1 A, considerat a fi la ora actuală[293] cel mai perfecționat mijloc aerian de distrugere din lume.

---

[293] La ora apariției articolului, în anul 1980.

Dar perfecționarea sistemelor de rachete şi artilerie antiaeriană, apariția radarelor transorizont fac în prezent nesigură intervenția lor.

Specialiştii au observat că imaginea obținută pe ecranele radarelor diferă foarte mult de la un avion la altul chiar când dimensiunule lor sunt aceleaşi.

Mai mult, unul şi acelaşi avion poate produce imagini diferite, funcție de direcția din care este iradiat de spotul electromagnetic.

Studii de „acustică electromagnetică" au stabilit că reflexia undelor radar poate fi amplificată sau, din contră, diminuată de forma fuselajului, aripilor, de regimul de funcționare al motoarelor, de curenții de aer generați de propulsie etc.

Pe de altă parte, s-a constatat că dacă metalul amplifică ecoul radar, materialele plastice, ceramice, anumite materiale compozite şi vopsele au proprietatea de a absorbi undele incidente.

De aici şi ideea unor vopsiri şi placări antiradar cu polimeri organici. Succesul a fost colosal: primul avion experimental construit după aceste rețete, un aparat pentru 10 pasageri, tip LEAR, a trebuit să-i fie ataşate două reflectoare poliedrice deoarece în absența lor ar fi fost foarte greu de decelat de către turnurile de control ale aeroporturilor.

Pe baza acestor date, începuse să se contureze produsul final al Pentagonului, bombardierul strategic purtător de arme de nimicire în masă, invizibil pentru radar.

Precursorii săi, în ceea ce priveşte forma aerodinamică, erau: vechiul bombardier englez Vulcan şi avionul de recunoaştere aerian SR-71/Blackbird.

Din această afacere sinistră cu moartea, firmele Rockwell, Lockheed, Boeing şi Northrop vor obține profituri fabuloase.

Lucrările de realizare a proiectului numit STEALTH vor fi învăluite în cel mai mare secret.

Stealth (engleză), furtif (franceză) se traduc prin: ascuns, hoțesc, pe furiş. Surprizele au început să apară. Astfel, două

avioane americane au survolat, fără aprobare, spațiul aerian francez.

Este vorba de un SR-71 Black Bird şi un TR-1 (TR-1 este o perfecționare a avionului U-2 (Îngerul).

În mod ciudat, primul a fost vizibil şi apoi invizibil, iar cel de-al doilea invers, pentru sistemul francez de cercetare prin radiolocație.

Cum profilul, structura şi culoarea nu se pot schimba în cursul zborului, trebuie admis că s-au petrecut, totuşi, modificări în capacitatea avionului de a reflecta semnalele radar.

Există, deci, o contraemisie în opoziție de fază sau ceea ce numim „contramăsuri electronice".

Zborurile aveau ca scop testarea pe viu, prin una dintre cele mai bune perdele radar din lume, a unor materiale ce ulterior vor intra în construcția avionului Stealth.

Proiectul era negat cu vehemență, dându-se o dezmințire oficială chiar când unul dintre prototipuri, decolat de la baza Nellis din Nevada, s-a prăbuşit în Parcul Național Sequoia din California.

Incendiul, care a durat şase ore, a distrus 50 de hectare de rezervație, 400 de pompieri încercând să stingă flăcările în expansiune.

Dar aceştia nu au văzut rămăşițele avionului, deoarece teritoriul pârjolit al parcului a fost înconjurat de trupe, care au „pieptănat" apoi fiecare palmă de pământ.

Măsurile de păstrare a secretului erau fără precedent. De pildă, când silueta avionului apărea din hangar, pe aerodrom începea să sune sirena şi tot personalul era obligat să se culce cu fața la pământ.

Avionul era înfăşurat cu grijă într-o husă de protecție. Măsurile de securitate erau atât de severe deoarece elementul cel mai secret era tocmai aspectul său exterior.

Avionul era pregătit şi pentru sustragerea observării în infraroşu, prin dispunerea specială a motoarelor şi armamentului.

Misiunile pentru care este destinat acest avion sunt, conform strategiilor de la Pentagon, următoarele: străpungând sistemul de apărare antiaeriană al adversarului, va executa lovituri nucleare şi cu alte arme de nimicire în masă; va participa la operaţiile de nimicire a FIR (Forţelor de Intervenţie Rapidă) în diferite zone ale globului; va executa cercetarea în largul oceanului şi va ataca navele de suprafaţă şi submarinele; va instala baraje de mine pe căile maritime.

Avionul Stealth este prevăzut a se realiza în trei variante: F-117 (pentru vânătoare, bombardament şi sprijin), A-2 (varianta pentru FMM[294]) şi B-2 B (avioane de bombardament strategic).

Primul aparat F-117 a zburat în 1981 şi a devenit operaţional în 1983. În acest scop, a fost alcătuit un grup special TG-4450 cu piloţi foarte experimentaţi de pe F-111 Wild-Weasel.

Asimilarea şi exploatarea avioanelor au fost însoţite de evenimente şi accidente de zbor.

Până în prezent sunt operaţionale aproximativ 60[295] de aparate F-117 A.

Grupul 4450 se află dispus la baza Nellis, statul Nevada şi zborurile de încercare se află în zona poligonului Tonopah.

Până în 1990, zborurile erau executate în secret, în principal în cursul nopţii.

Transportul avioanelor, echipamentelor şi pieselor de schimb de la uzina producătoare, Lockead, la poligonul Tonopah se face cu aparate C-5 A Galaxy ale FAM[296] / S.U.A.

Avionul F-117 are o lungime de 16,76 m, o anvergură a aripilor de 10,67 m şi o masa maximă la decolare de 13 tone.

[294] FMM sunt Forţele Maritime Militare ale S.U.A.

[295] Era o estimare aproximativă funcţie de datele informative disponibile la acea dată. Dar realistă ţinând cont că nici azi nu s-a recunoscut oficial câte F-117 s-au produs în mod real.

[296] FAM este sigla Forţelor Aeriene ale S.U.A.

Motoarele îi asigură o viteză de 2 Mach şi un plafon maxim de zbor de 20 000 m. Raza de acţiune este de circa 1 500km.

Pentru a reduce amprenta sonoră, corpurile motoarelor sunt realizate din două straturi între care sunt dispuse piramide cu latura bazei de 12,7 mm, care sunt orientate cu vârful către axul motoarelor, având rolul de a reduce substanţial zgomotul.

Pentru a micşora amprenta termică, compartimentul motoarelor este prevăzut cu pereţi separatori de răcire şi cu deflectoare, iar în jurul ajutajului sunt practicate fante parelele cu axa centrală a motoarelor.

Una dintre caracteristicile cele mai importante ale acestui avion este dată de faptul că numai 5% din el este fabricat din metal, restul constituind materiale compozite, printre care şi fibre de bor pe suport de plastic (la lonjeroane şi cadru).

Evident, că o asemenea tehnologie de vârf scumpeşte considerabil costul avioanelor Stealth.

Pe baza experienţei obţinute, în 1985 s-a trecut la fabricarea bombardierului B-2 B Spirit. Ca şi aparatul de vânătoare, el este realizat tot pe modelul aripii zburătoare, fără suprafeţe verticale de comandă, semănând cu un bumerang.

Are bordura din faţă netedă, iar cea din spate, în dinţi de fierăstrău. Comanda avionului pe cele trei axe se realizează cu ajutorul unor suprafeţe aerodinamice dispuse pe bodura din spate a aripilor.

Marginile din faţă şi din spate ale aripilor sunt acoperite cu mai multe straturi de materiale absorbante ale radiaţiei electromagnetice (radar) şi sunt construite în formă de fagure.

Fiecare celulă a acestei construcţii reprezintă o formă hexagonală tubulară cu lungimea de 80-100 mm. Celulele sunt umplute cu material absorbant, a cărui densitate creşte începând de la secţiunea din faţă a tubului spre cea din spate.

Ca urmare, energia semnalelor radar sosite este atenuată parţial de învelişul multistrat, apoi de umplerea tubului şi, în final, se reduce prin reflexie multiplă pe pereţii interni.

Prin acest sistem de măsuri se ajunge ca semnalul radar să nu mai fie deloc reflectat de partea din față a avionului.

Abia la 22 noiembrie 1988, în timpul prezentării publice de la aerodromul uzinelor Northrop, a devenit certă existența acestui tip de avion.

Se are în vedere construirea a 132 de bombardiere de acest tip. La bordul lor pot fi luate până la 24 unități de armament nuclear. Avionul Stealth reprezintă una din armele de temut ale sfârșitului de secol XX.

Realizarea americanilor nu este singulară, rușii construind prin aceeași tehnologie avionul... MIG -35[297]!

[297] Inexact! Noi nu aveam de unde să știm atunci că tehnologia antiradar a lui MIG-35 se baza pe fluxuri, nori de plasmă și nori electrici ionizați, tehnologie inspirată de la... OZN-uri!

VÂNĂTORUL DE RADARE

În ultimii ani[298] în arsenalul militar și-a făcut apariția un nou tip de proiectile robot, specializate în combaterea radarelor în funcțiune.[299]

Deci, s-a trecut de la bruiaj la „foc", o cale evident mai eficientă de zădărnicire a lucrului radarelor de descoperire[300], a țintelor și a radarelor[301] de dirijare a rachetelor.

Proiectul la care ne referim este de fapt o rachetă aparținând clasei aer-sol lansându-se de pe avion. Într-una din versiunile mai cunoscute, folosită pe diferite teatre de operațiuni militare, racheta respectivă are 500 kg greutate și măsoară aproape 4 m lungime, are 1,2 m anvergura aripilor (patru planuri dispuse simetric în partea posterioară, aliniate cu alte planuri mai mici constituind apenajul).

Componenta de luptă conține peste 150 kg de exploziv.

Modul de acțiune pentru „vânarea radarelor" a fost deconspirată pentru prima dată în Vietnam, fiind folosite pentru distrugerea stațiilor de dirijare a rachetelor din complexele DVINA. Sunt caracteristice două situații:

În primul caz, când frecvența de emisie a radiolocatorului nu se cunoaște, autodirectorul sau, cum i se mai spune, coordonatorul din țintă, dispus în partea frontală a rachetei, face un

[298] Era vorba de deceniul 1970-1980!

[299] Cea mai cunoscută și utilizată variantă este racheta SHRYKE (producție S.U.A.).

[300] Stații de radar (radiolocație) din dotarea armatei române, înainte de 1990: **P-3, P-3A, P-8, P-10, P-12, P-14, P-14F, P-14 OBORONA, P-15, P-18, P-19, P-20, P-30, P-35, P-37, P-40, 5N87E, PRV-9, PRV-10, PRV-11, PRV-13, PRV-16, PRV-17, NUR 32, NUR 42, START.**

[301] La vremea respectivă, principala țintă a acestor rachete o constituia complexele de rachete antiaeriene de tip **DVINA, VOLHOV, NEVA** din apărarea antiaeriană a teritoriului și **KUB** și **OSAKA** din apărarea antiaeriană a trupelor de uscat.

baleiaj în frecvenţă pe direcţia de zbor a avionului (racheta este încă acroşată sub aripa avionului, iar acesta se îndreaptă spre radarul descoperit).

De îndată ce autodirectorul a găsit frecvenţa căutată, se blochează pe această frecvenţă şi pilotul este încunoştiinţat printr-un semnalizator, indicator de tir, când poate fi lansată racheta.

Lansarea se face de la o altitudine suficient de joasă pentru ca avionul şi racheta să nu fie detectate prin radiolocaţie, fie de la înălţime mare, unde rachetele sol-aer ale apărării antiaeriene sunt ineficiente, şi bineînţeles de la o distanţă cât mai mare, ca riscul expunerii la lovituri a purtătorului să se diminueze cât mai mult.

Al doilea caz, când frecvenţa radiolocatorului este cunoscută, dar nu se cunoaşte poziţia acestuia.

De astă dată, de asemenea, mai înainte de a se lansa racheta, autodirectorul ei este conectat pentru baleiaj în azimut într-un câmp de 90 de grade, pe direcţia de zbor.

Şi acum, pilotul va fi înştiintat în momentul localizării radiolocatorului pentru a îndrepta avionul pe direcţia respectivă şi a ochi astfel racheta spre ţinta vizată.

În ambele cazuri, lansarea se face când ţinta a fost prinsă în câmpul de sensibilitate al autodirectorului, încât chiar dacă între timp radiolocatorul trece pe o altă frecvenţă, racheta nu se va mai abate de la drumul spre ţinta aleasă (ochită).

Coordonatorul de ţintă va transmite comenzile necesare pentru menţinerea contactului cu radiolocatorul prins.

Sistemul acesta de dirijare automată aparţine categoriei pasive, folosindu-se ca accent semnificativ de reperaj şi localizare câmpul electromagnetic întreţinut[302] de ţintă.

Precizia de lovire este deosebit de mare ajungând la 95-96%, eroarea fiind la distanţă de zeci de centimetri chiar în ca-

[302] Decuplarea emisiei era una din formele de luptă împotriva acestui tip de atac, procedeu combinat cu emisia „pe sectoare" de cercetare. Se folosea instalaţia KOMUTATOR.

zul decuplării emisiei pentru unele rachete perfecţionate ulterior.

De regulă, personalul ce exploata radarul, **pierea odată cu acesta**[303], viteza rachetei fiind de peste 3 Mach, operatorii nemaiavând timp să se evacueze, timpul de la lansare la impact fiind de zeci de secunde.

[303] În Vietnam acest tip de rachetă a avut un succes deosebit până au aflat sovieticii principiul de funcţionare al rachetei după care s-au creat metode şi tehnici de contraacţiune.

PROGRAMUL SADDOR

În timpul misiunii spațiale „Apollo 14", astronautul american Edgar Mitchel a efectuat cu succes mai multe experiențe de transmisie telepatică, luându-și „partener" un fost camarad de armată, pe nume O. Jonsson.

Apoi s-a aflat că celebrul Institut Tehnologic din Massachusettes studiază foarte serios fotografiile spiritelor și mesele rotitoare! Extravagante, au rostit scepticii.

Nu numai că problemele parapsihologiei intraseră în atenția oamenilor de știință, dar erau primite în sfera de preocupări a categoriilor de noi sisteme de arme ultrasecrete și ultrasofisticate.

Între timp, la congresul din 1973 de la Praga, dr. Zdenek Rjdac a rebotezat parapsihologia, spunnâdu-i „Psihotronică", denumire ce a avut darul să-i nuanțeze sfera preocupărilor și să-i sublinieze tendința prioritară de fundamentare a parapsihologiei prin modele și teorii preluate din fizica cuantică și relativistă.

De atunci au început să se afle lucruri foarte ciudate. Astfel în S.U.A un telepat a stârnit panică în rândul membrilor Comandamentului U.S. Navy amplasând pe hartă, fără niciun fel de cunoștințe anterioare, toate pozițiile submarinelor atomice americane, sovietice și ale altor națiuni.

Tot printr-o simplă concentrare a unui telepat, sovieticii au aflat unde se găsesc bazele cu rachete balistice ale americanilor, ceea ce a determinat Pentagonul să ia măsuri ca rachetele balistice MX cu focoase nucleare să fie amplasate într-un sistem de baze situat permanent în mișcare.

S-a „auzit" că americanii fac experiențe cu tunul nuclear acționat de forța psihotronică, care ar asigura dominarea materiei de către spirit, sfidând legile conservării energiei!?

O simplă bombă psihotronică prin care spiritul comandă materiei autodistrugerea sau dezagregarea și efectul ar fi dispariția în neant a unor armate întregi!

S-ar fi experimentat cu succes uciderea de la distanță, prin comenzi psihotronice cu efect instantaneu. Aceasta înseamnă că cineva stă într-un fotoliu, se gândește cum l-ar strangula pe un individ aflat la distanță, peste mări și țări, se concentrează și victima moare sufocată, la mii de kilometri distanță!

Metoda s-a perfecționat, realizându-se chiar mașini psihotronice în care se introduce numai fotografia victimei, se dă comanda psihotronică creierului acestora, fără a mai fi nevoie de adresă, ordinul de eliminare fizică realizându-se instantaneu.

Pentru rezultate de acest fel în spațiul cosmic, s-a realizat antena **Saddor** (denumire venită de la inițialele în engleză ale cuvintelor „baghetă magică de vrăjitor acționată prin satelit").

Un expert telepat se concentrează transmițând putere antenei Saddor, care-i va dirija telepatului fluxul psihic ucigător spre aeronavele inamice, distrugându-le!

Sovieticii nu s-au lăsat mai prejos având și ei câteva baze psihotronice în Siberia.

Alți experți, se pare că, ar fi realizat controlul unor adevărate armate, cu ajutorul spiritelor[304] celor dispăruți, sporindu-și astfel efectivele de combatanți, cu adevărate superforțe armate ale umbrelor și întunericului...

Se pare că singura mare problemă cu care se confruntă savanții belicoși este slaba capacitate de control a acestor fenomene psihotronice.

Mă întreb: oare nu i-o veni niciunui telepat ideea de a realiza dezarmarea generală folosindu-se de o supercomandă psihotronică pacifistă, de nivel planetar!?

---

[304] Vezi în detaliu Emil Străinu, *Războiul Psihotronic*, Editura Solaris, București, 2008.

PROGRAMUL SKYHOOK

Începând cu anul 1947, CIA[305], USAF[306] şi US Navy[307] au pus în aplicare un program[308] strict secret de spionare a ţărilor din Estul Europei, folosind pentru aceasta baloane gigant, parţial teleghidate, echipate cu camere de televiziune, aparatură foto şi de cercetare radioelectronică.

Ideea a fost de a lansa aceste baloane din Europa de Vest, la mari înălţimi, pentru a fi inaccesibile instalaţiilor antiaeriene şi avioanelor de vânătoare moderne ale epocii. Apoi, după o lungă derivă pe deasupra statelor din Europa, acestea să se îndrepte spre Japonia, de unde, la un semnal, să fie recuperată aparatura de filmare, înregistrare sau cel puţin casetele, după care balonul să explodeze.

Se pare că, în acest fel, se speră să fie obţinută o serie de informaţii asupra dispozitivului de apărare şi construcţiilor militare secrete, în special din Siberia.

Programul militar a fost dezvoltat cu experimentarea seriei de baloane stratosferice, iniţial cu scopuri exclusiv ştiinţifice, numit Skyhook, diferenţa esenţială fiind forma geometrică de factură „extraterestră" a seriei de „spionaj" ce se disimula în... „farfurii zburătoare".

Dezvoltarea şi experimentarea acestui tip a fost paralelă cu primul proiect oficial american de studiu al fenomenului OZN, cunoscut sub numele de Sign.

După câteva serii de lansări în 1947-1948, baloanele au fost trimise spre ţările est-europene, începând cu anii 1949-1950.

[305] Agenţia Centrală de Investigaţii, S.U.A.
[306] Forţele Aeriene ale S.U.A.
[307] Forţele Navale ale S.U.A.
[308] Programul a avut între ţinte şi teritoriul României (între obiectivele vizate fiind sistemul de apărare antiaeriană), în calitate de membră a Tratatului de la Varşovia.

Ulterior, în anii 1960-1970, baloanele au fost perfecţionate, mai ales în ceea ce priveşte sistemul de teleghidare, iar după progresul înregistrat de sovietici în domeniul rachetelor, din a doua parte a anilor cincizeci, au fost folosite exclusiv în zone mai puţin expuse acestor arme.

Forma piramidală, elipsoidală sau romboidală a baloanelor, fabricate din materiale semitransparente, lucioase, ce pot reflecta extrem de puternic razele solare, aparatura de înregistrare şi telecomandă ascunsă în interior, au dat o coloratură extraterestră, în special seriei lansate deasupra Balcanilor între anii 1967-1969.

Aşa a fost identificată „farfuria zburătoare" din Bulgaria din 21 noiembrie 1967, observaţiile din Iugoslavia culminând cu fotografiile realizate la 18 octombrie 1968[309].

Nimic mai normal ca fotografiile, realizate asupra acestor baloane în etapele de experimentare a aparaturii, să fi fost rechiziţionate de CIA în ţările unde s-au făcut zborurile de încercare (sudul S.U.A, 1947-1948; Spania 1967-1968 şi astfel s-a născut legenda poliţiei extraterestre, arhicunoscută sub sigla MIB (din limba engleză iniţialele cuvintelor ce formează expresia oameni în negru – Men In Black).

După unele surse, de experimentarea acestor baloane în S.U.A. este legată de moartea pilotului Thomas Mantell, care a urmărit un balon de forma unui con, până când şi-a pierdut cunoştinţa din lipsă de oxigen.

Foarte posibil ca o serie de vizite ale „oamenilor în negru" să se datoreze unor agenţi secreţi foarte tereştri, care dorind să preîntâmpine o publicitate nedorită, în unele cazuri, au apelat la trucul cu poliţia extraterestră, pentru a intimida martorii şi spre a ridica nestingheriţi probele, ştiind că, acţionând astfel, nu puteau fi daţi în judecată pentru violarea domiciliilor fără mandat de percheziţie.

[309] În perioada respectivă aceste obiecte zburătoare au fost observate şi în spaţiul aerian al României, atât vizual şi optic, cât şi prin radar.

Cert este faptul că în această perioadă, în S.U.A. există convingerea că şi *U.R.S.S. trimite baloane de spionaj de forma farfuriilor zburătoare înzestrate cu aparatură sofisticată deasupra teritoriului american.*[310]

Unele dintre baloanele americane se pare că s-au defectat ori au fost interceptate, deoarece reprezentantul U.R.S.S la O.N.U. a prezentat un protest al ţării sale, la care reprezentantul S.U.A. ar fi motivat, conform unui articol din presa vremii, că baloanele menţionate au *misiuni ştiintifice şi nu de spionaj.*

În urma studiilor efectuate, s-a desprins concluzia ca seria de observaţii din Banat (29-31 martie 1968) şi cazul de la Cluj Napoca din 19 septembrie au reprezentat baloane din seria Skyhook.

În literatura militară de specialitate din Occident şi URSS, *Programul Skyhook* mai este cunoscut sub numele de Programul *Mobby-Dick* sau *Proiectul Bumerang.*

[310] Fapt nedovedit însă niciodată.

ŢINTE AERIENE CU GEOMETRIE VARIABILĂ

Introducerea în dotarea forţelor aeriene militare a avioanelor cu decolare şi aterizare verticală VTOL (Vertical Take off and Landing), geometrie variabilă, aripi pivotante, adaptive, cât şi a altor tipuri de aeronave, cu geometrie neclasică, (pivotante sau nepivontate), care acţionează de la înălţimi razante şi până la înălţimi stratosferice şi suborbitale, de la viteze foarte mici la viteze hipersonice, ridică probleme deosebite pentru descoperirea, urmărirea şi determinarea continuă a coordonatelor şi caracteristicilor de zbor de către mijloacele radiotehnice[311].

Practica arată că pentru străpungerea sistemului apărării aeriene şi a se putea sustrage descoperirii mijloacelor radiotehnice, înălţimea optimă de zbor a aeronavelor nu trebuie să depăşească 15m deasupra apei, 60 m când survolează terenuri întinse şi 120m în cazul survolării unui teren accidentat sau necunoscut.

Radiolocatoriştii, care au un stagiu îndelungat ca operatori, au observat că imaginea obţinută pe ecranele indicatoarelor de radiolocaţie diferă foarte mult de la un avion la altul, chiar când dimensiunile lor sunt aceleaşi.

Mai mult, unul şi acelaşi avion poate produce imagini diferite în funcţie de direcţia din care este iradiat de fasciculul undelor elctromagnetice.

În urma experienţei acumulate, s-a stabilit că reflexia undelor electromagnetice de la aeronave poate fi amplificată şi atenuată de forma fuselajului, a aripilor, de dimensiunile elicelor sau a altor elemente ale structurii, de regimul de funcţionare al motoarelor, de curenţii de aer generaţi de propulsie sau de materialele din care este construită aeronava.

[311] Mijloace radar, staţii de radiolocaţie.

Studiul variației energiei reflectate de la aeronave funcție de forma acestora și de materialul de construcție a dus la apariția tehnologiei **Stealth** (avionul invizibil).

În continuarea celor expuse mai sus vom demonstra că orice aeronavă (avion, elicopter, rachetă etc.), din punct de vedere al suprafeței efective de reflexie ce o posedă poate fi asimilată cu o aeronavă cu o geometrie variabilă.

Cunoaștem ca în relația matematică a distanței de descoperire a unui radiolocator, pe lângă alți factori, intră și suprafața efectivă de reflexie a undelor electromagnetice de către țintă.

Relația dintre distanța de descoperire și suprafața amintită este de directă proporționalitate. Aeronavele nu sunt altceva decât sisteme complexe de reflectare a undelor electromagnetice.

Avionul, evoluând în aer, oferă ca suprafață de reflexie diferitele sale părți componente și, ca urmare, variază atât amplitudinea cât și fazele semnalelor reflectate.

Rezultă, în final, o suprafață efectivă care variază foarte mult ca valoare, variație care poate fi uneori de ordinul zecilor de metri pătrați.

De exemplu, un avion de bombardament, în zbor spre o instalație de radiolocație centimetrică, prezintă o suprafață efectivă de reflexie de aproximativ 5m pătrați, când același avion prezintă unul din bodurile sale spre instalația de radiolocație, suprafața efectivă de reflexie poate crește până la 15-20 metri pătrați. Pentru aeronavele cu geometrie variabilă, la cele arătate mai sus, se adaugă și posibilitatea ca micșorarea sau mărirea suprafeței efective de reflexie să fie condiționată de variația însăși a geometriei avionului.

Considerăm un avion de vânătoare cu geometrie variabilă care vine direct spre instalația de radiolocație, este posibil ca acesta să fie descoperit la distanță maximă dacă este complet depliat.

Dacă după ce a fost descoperit își pliază aripile, este posibil să fie pierdut ca țintă, considerat eroare, și să fie descoperit prea aproape când el și-a îndeplinit misiunea.

În cazul că este vorba de un avion de bombardament, cu geometrie variabilă, variația suprafeței efective de reflexie este și mai accentută și apare mai pregnant pericolul pierderii țintei, dacă se consideră primele topări ca eronate.

Aceasta a rezultat din practică, avându-se în vedere și vitezele de 2-3 Mach și mai mari cu care se acționează. Este cunoscut faptul că distanța maximă de descoperire a țintelor de către radiolocator este determinată de posibilitățile de descoperire și este corelată cu o serie de factori accidentali cum sunt: variația aleatoare a energiei semnelor recepționate, prezența zgomotelor de fond și a bruiajului, pregătirea diferită a operatorilor, la care se adaugă și variația parametrilor tehnici ai instalației de radiolocație. Experimental, s-a constatat că o variație mică a unghiului de racurs al aeonavei poate provoca o variație în putere a semnalului reflectat de până la 35 decibeli, ceea ce corespunde variației puterii de aproximativ 3 000 de ori.

Intensitatea maximă a recepției are loc lateral. Variația bruscă a suprafeței efective de reflexie de la un unghi de recurs la altul se explică prin interferența undelor reflectate de diferite părți constructive ale aeronavei.

Semnalul reflectat poate fi privit ca o suprafață a semnelor reflectate în care se ține seama de fazele și amplitudinile create de elementele separate ale aeronavei (fuselaj, aripi, elice, stabilizatori, rezervoare suplimentare, diferite categorii de armament acroșat etc.).

La formarea semnalului reflectat pot participa părți convexe care creează puncte de reflexie strălucitoare, părți concave care dau reflexii slabe sau difuze și unele porțiuni din structura aeronavei care pot deveni acordate la rezonanță cu radiolocatorul și vor da o radiație secundară intensă pe anumite direcții.

Variația aleatoare a energiei reflectate face ca semnalul ce sosește de la tintă să pulseze. În cazul țintelor grupate (zbor în formație) ca rezultat al interacțiunii (interferenței) semnalelor, imaginea țintei de pe indicator permanent crește sau se micșorează în amplitudine, iar, uneori, se separă în mai multe semnale, aceasta în funcție de capacitatea de separare în distanță, unghi de înălțare sau azimut a radiolocatorului.

Experimental s-a constatat că această variație se manifestă mai puternic la radiolocatoarele ce lucrează în gama undelor centrimetrice și decimetrice și mai puțin la cele din gama undelor metrice.

Modul cum avioanele cu geometrie variabilă evoluează față de radiolocator, cu planurile pliate sau depliate este o problemă de probabilitate.

Deși aceste avioane au geometria precizată în funcție de viteza de zbor și de altitudine, manevra pilotului pentru înșelare este condiționată de situația tactică în care se găsește și de modul în care se urmărește împiedicarea descoperirii sale de radiolocatoarele inamice.

În cazul complex al desfășurării operației antiaeriene a teritoriului, variația semnalelor reflectate de la țintă este datorată și folosirii armamentului de bord, lărgirii rezervoarelor suplimentare, efectul folosirii mijloacelor de apărare antiaeriană și a sistemelor de cercetare și lovire de mare precizie, și toate acestea pe fondul unui intens bruiaj radioelectronic.

Din practică s-a constatat că variația intensității semnalelor recepționate se manifestă și în cazul elicopterelor, avioanelor VTOL[312], STOL[313], cu aripi pivotante sau adaptive care își modifică în zbor anumite elemente ale geometriei.

Avioanele cu decolare și aterizare VTOL și elicopterele oferă și surpriza apariției subite a unei ținte cu un semnal ecou

[312] Avioane cu decolare – aterizare pe verticală.
[313] Avioane cu decolare – aterizare scurtă.

mare într-o zonă unde anterior nu mai apăruse nicio topare care să-i semnaleze prezența.

În funcție de semnalul recepționat, operatorul poate determina dacă ținta este formată dintr-o singură aeronavă sau constituie o țintă grupată.

Ținta grupată reprezintă un număr de ținte simple care se încadrează în unghiul solid al fasciculului de radiolocație și creează simultan radiația secundară.

Țintele grupate se caracterizează prin exprimarea puternică a dependenței complexe a radiației secundare rezultate, de dispunera reciprocă a țintelor și a radiolocatorului.

Interpretarea primară a informațiilor despre situația aeriană se execută de către operatorul de la stația de radiolocație și constă în separarea semnalelor de la țintele aeriene de semnalele perturbaroare, identificarea aeronavelor inamice, determinarea caracteristicilor de zbor și a acțiunilor acestora (zborul la înălțimi mici și stratosferice sub protecția bruiajului electronic, executarea manevrelor de înselare, unirea si despărțirea țintelor aeriene, lansarea rachetelor antiradiolocație etc.).

Numărul denaturărilor și pierderilor are un caracter aleator și depinde de foarte mulți factori ce nu fac obiectul materialului de față.

În lipsa unor caracteristici de zbor ale țintelor aeriene se iau măsuri pentru determinarea acestora și, la nevoie, se face prognoza lor.

Este de reținut că datele despre orice impuls observat pe ecranele indicatorului de radiolocație precum și cele primite de la alte surse primare de informații se transmit imediat de la înștiințare, urmând ca ulterior să se verifice autenticitatea și veridicitatea acestora și să se ia toate măsurile de clarificare a situației.

În spatele oricărui impuls descoperit, se poate afla o informație despre o aeronavă proprie sau despre un inamic aerian potențial.

Aceasta în condiţiile când acţiunea aeronavelor nu mai este legată nemijlocit de existenţa unui aerodrom (amenajări complexe etc.), deoarece pot acţiona de pe terenuri sumar pregătite de la bordul portavioanelor, portelicopterelor sau altor nave de suprafaţă, lansate de avioane de transport de mare capacitate sau chiar de la bordul submarinelor ce le aduc în imersiune până în apropierea coastelor (litoralului) unde se lansează în vederea misiunii, după care sunt recuperate şi dispar în adâncul mărilor şi oceanelor.

CÂND RACHETELE DOBOARĂ ÎNGERI

Era în dimineaţa zilei de 1 mai 1960. Pe aerodromul Peshavar din Pakistan domnea liniştea. Avioanele husate şi frumos aliniate străluceau în bătaia soarelui primăvăratic.

Ici, colo, câte o santinelă plictisită patrula printre hangare şi liniile de avioane. Doar undeva lateral şi foarte departe, pe o pistă secundară, câţiva tehnicieni pregăteau pentru zbor un ciudat avion, vopsit în negru.

În rest, aerodromul părea pustiu. Într-un birou, în pavilionul rezervat pregătirii zborurilor, un pilot costumat în combinezon de zbor asculta ultimele indicatii de la şefii săi. Discuţia se încheiase sec: "Nu uita că în eventualitatea că vei cădea prizonier, trebuie să foloseşti acul special cu otravă, care provoacă moartea în câteva secunde. Îţi urez succes!"

A urmat o strângere de mână, după care un jeep l-a transportat pe pilot până la ciudatul avion vopsit în negru. Avionul a decolat de pe aerodromul din Peshavar şi s-a îndreptat spre graniţa cu U.R.S.S.

Trecând pe teritoriul sovietic, avionul urma să evolueze pe un itinerar dinainte stabilit, cu survolarea unor zone din regiunile unde se presupunea că există baze secrete de rachete şi radiolocaţie, să fotografieze obiectivele industriale şi militare străbătând un teritoriu care se întindea de la Pamir până deasupra peninsulei Kola.

Zborul va fi trebuit să se încheie prin aterizarea la aeroportul Bodo din Norvegia, după ce erau fotografiate împrejurimile localităţilor Murmansk şi Arhanghelsk.

Avionul era ticsit cu aparatură foto şi de cercetare radioelectronică. Se părea că zborul va decurge fără incidente, înălţimea de zbor a aparatului fiind mult deasupra bătăii artileriei

antiaeriene şi plafonului de zbor al aviaţiei de vânătoare sovietice. Oare!?!? Dar nu a fost să fie aşa...

Operatorul unei staţii de radiolocaţie sovietice urmărea de câteva minute un impuls minuscul venind de la o aeronavă ce nu răspundea la semnalul de recunoaştere amic-inamic[314].

Dându-şi seama că avionul nu cunoaşte codul zilei în vigoare, şeful staţiei de radiolocaţie a transmis eşalonului superior date despre evoluţia ţintei aeriene inamice.

Erau momente de maximă tensiune. În faţa ecranelor radar, zeci de oameni urmăreau evoluţia avionului ce violase frontiera de stat a U.R.S.S.

Într-un timp minim, s-a confirmat faptul că avionul era infractor. S-a luat decizia de doborâre a lui. În acest timp, la Moscova, în Piaţa Roşie, Nichita Hruşciov saluta demonstraţia oamenilor muncii. Ştia deja de zborul avionului şi ordonase oprirea lui cu orice mijloace.

Mihail Mihailovici Voronov, comandantul unei unităţi de rachete din apropiere de Sverdlovsk, regiunea Ural, aştepta în faţa indicarorului radar momentul prielnic pentru deschiderea focului. În încăperile arhipline cu aparatură electronică, sute de beculeţe colorate clipeau înnebunitor, materializând date despre avionul infractor.

Rachetiştii erau pregătiţi din moment în moment pentru lansare. Pe rampe, rachetele păreau că execută un dans sinistru ţintind spre cer locul unde trebuia să fie avionul.

În toamna anului 1959, divizionul tocmai primise un nou lot de rachete dintr-o generaţie perfecţionată[315].

Aparatura de protecţie aflată la bordul avionului semnaliza pilotului că a fost descoperit de apărarea antiaerană sovietică[316]. Pilotul a început o serie de manevre de evitare a focului

[314] IFF în limbaj NATO, NRZ în limbajul Tratatului de la Varşovia.
[315] Se trecuse de la racheta tip 11-D, la tipul 20-DP.
[316] Prescurtată PVO.

ce devenise iminent din moment în moment. Încerca să-şi modifice direcţia şi să zboare în zig-zag.

Descrise apoi un cerc larg şi luă înălţime maximă. Avionul se găsea la peste 22 km altitudine. Butonul roşu fusese declanşat, dându-se alarma în întregul sistem de apărare antiaeriană sovietic. Sirenele sunau în zeci de divizioane de rachete antiaeriene.

În câteva clipe, întregul spaţiu aerian era pieptănat de zeci, sute de radare. Avionul nu mai avea nicio scăpare.

Intrase în zona de foc a unităţii comandate de maiorul Voronov, care ordona ferm la microfon:

"Atenţiune! Obiectivul în posibilităţi! Lansaţi racheta!"

Urmă un tunet năprasnic, când o rachetă sol-aer, SAM-2, se aprinse şi porni, la început mai greoi, apoi din ce în ce mai repede şi se pierdu în înaltul cerului.

Maiorul Voronov nu-şi deslipise privirea de pe indicatorul radarului. Alături de impulsul reflectat de avion, a apărut un al doilea impuls, venit de la rachetă.

Cele două impulsuri se îndreptau unul spre celălalt. Brusc, ecranul nu mai oferea nicio imagine, punctele se întâlniseră, contopite într-o scânteie ce a pâlpâit pentru câteva secunde ceva mai tare. Apoi, nimic!

Urmă un raport scurt:

"Ţinta a fost atinsă!"

Maiorul Voronov alergă afară. Luase cu sine un binoclu puternic. Observă că Soarele făcea să strălucească câteva fragmente metalice, în cădere liberă ca o ploaie argintie, în acea dimineaţă de primăvară.

Curând, un punct luminos apăru dedesubtul unei paraşute ce cobora lin. Câţiva ţărani aflaţi la muncile câmpului îl capturară pe pilot şi îl predară subordonaţilor maiorului Voronov.

Prizonierul avea să fie supus unui interogatoriu. Era locotentul-major Francis Gary Powers, din forţele aeriene[317] ale

[317] United States Air Force.

S.U.A., trimis în misiune de spionaj deasupra teritoriului U.R.S.S. la bordul unui avion de cercetare strategică U-2, supranumit „Îngerul".

Pilotul renunțase la folosirea acului cu otravă.

A recunoscut că misiunea sa a fost pregatită minuțios și îndelung. S-a antrenat zburând de-a lungul granițelor cu U.R.S.S. pentu a studia și a se familiariza cu sistemul de radiolocație al Uniunii Sovietice.

La bordul aceluiași avion, Powers a zburat deasupra teritoriului Greciei, Italiei și Germaniei.

Pentru a studia condițiile de aterizare pe aerodromul Bodo din Germania, a stat în această țară și s-a antrenat timp de trei săptămâni.

Pentru fapta sa, Powers a fost judecat conform legilor sovietice și condamnat la 10 ani de închisoare.

La 10 februarie 1962, a fost schimbat, la Berlin, cu Rudolf Ivanovici Abel[318], agent secret sovietic capturat de S.U.A. în 1957!

După schimb și după revenirea în S.U.A., Powers a fost supus unei anchete, dar comisia l-a găsit nevinovat.

În august 1977, Francis Powers a pierit într-o catastrofă aeriană cu un elicopter, în apropiere de Los Angeles.

Foarte puțini erau cei ce știau că, deși doborât din prima rachetă, asupra avionului U-2 au tras mai multe divizioane de rachete, sovieticii doborâdu-și chiar și un avion din celula de MIG-19, ridicată la interceptare, pilotul MIG-lui pierind în explozie.

Se aplicase vechea zicală țaristă:

„Decât un dușman viu, mai bine un prieten mort".

[318] Agent celebru sovietic care în momentul în care a fost prins a declarat: „Sunt soldat al țării mele și nu veți obține nimic de la mine chiar dacă mă ucideți". Americanii nu au putut „stoarce" nimic de la Abel, cât a fost reținut în SUA. Este și azi o legendă a serviciilor de spionaj rusești.

Un asemenea zbor de spionaj nu mai avusese loc din 1952, când un avion B-29, destinat cercetării radioelectronice, pătrunse în spațiul aerian sovietic, interesat tot de rețeaua radar a apărării antiaeriene și fusese descoperit la timp.

AVIOANE ROBOT TELECOMANDATE

Preocupările pentru realizarea zborului fără pilot, au debutat la puțin timp după realizarea zborului cu aparate mai grele decât aerul.

Primele experiențe de control și conducere la distanță a unui avion s-au realizat în 1918, în Franța, timp de o oră.

Mai târziu, în Anglia, s-a realizat o performanță remarcabilă și anume zborul unui avion greu telecomandat într-un raid de 1 000 de kilometri.

A urmat apoi o serie de experiențe pentru telecomandarea avioanelor în formație. Astfel, în 1939 de pe un aerodrom din Anglia, a decolat o escadrilă de avioane de vânătoare fără pilot.

După ce au executat o serie de evoluții, aceste avioane au aterizat fără incidente. Dezvoltarea automaticii și a electronicii au deschis ulterior perspective largi de perfecționare a sistemelor de telecomandă.

Încă din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, au fost experimentate unele tipuri de avioane fără pilot, destinate să survoleze teritoriul adversarului în scopuri de cercetare aerofotografică.

La vremea respectivă, aceste avioane aveau viteze de zbor mici (150-200 km/oră) și acționau la plafoane de numai 2 000-3 000 m, constituind ținte vulnerabile pentru artileria antiaeriană. De atunci, odată cu dezvoltarea informaticii, ciberneticii și a microminiaturizării radioelectronice au fost realizate sute de variante de avioane fără pilot, cele mai moderne având viteze supersonice de peste 2-3 Mach!

Primele tipuri de avioane fără pilot au fost dirijate prin semnale radio, sistem ce prezenta dezavantajul că poate fi bruiat de mijloacele radioelectronice ale adversarului.

Treptat, acest sistem a fost înlocuit cu sisteme de navigație autonome cu program, ceea ce a făcut posibilă mărirea razei de acțiune de la 200-300 de km, la 2000-3000 km și mai mult.

Pentru conducerea unui avion robot, începând cu decolarea și terminând cu aterizarea, este necesar un număr de instalații tehnice care să permită culegerea continuă de infomații referitoare la regimul de funcționare al motoarelor și la regimul de zbor.

Prelucrarea acestor informații și elaborarea semnalelor necesare pentru acționarea organelor de comandă și menținerea traiectului de zbor (sau alegerea lui din mai multe variante) se face exclusiv autonom de la bordul avionului robot, sau de la sol prin telecomenzi.

Mijloacele care permit rezolvarea primelor două categorii de probleme, adică controlul și comanda evoluțiilor avionului și regimul motoarelor, constituie echipamentul de telepilotare.

O parte a acestuia este plasată la sol, într-o cabină special amenajată, numită punct de telepilotare, iar cealaltă se găsește la bordul aparatului[319] de zbor fără pilot.

Pentru controlul coordonator, adică dirijarea avionului pe un anumit traiect în funcție de misiune și de fazele zborului, se utilizează diferite stații de radionavigație și radiolocație, iar în vederea aterizării se utilizează echipamentul de aducere la aterizare cât și echipamentul de telepilotare.

Transmiterea fluxului de informații de la bord, către punctul de comandă (telepilotare) și în sens contrar, utilizează două canale de comunicații prin unde radio.

Primul dintre acestea este de telemăsură și are loc în sensul aer-sol.

[319] Înainte de 1990, armata română a avut în dotare avioane de cercetare fără pilot de tip VS - 3 de fabricație sovietică. A existat în organică o astfel de escadrilă ce era dislocată pe aerodromul militar Mihail Kogălniceanu.

Rolul său este de a furniza la punctul de telepilotare informaţii precise asupra parametrilor privind regimul de zbor şi regimul motoarelor.

Pentru aceasta, la punctul de telepilotare există un panou cu aparate indicatoare, asemănător tabloului de bord al avionului, pe care se pot citi, în orice moment, viteza şi înălţimea de zbor, unghiurile de ruliu, de tangaj şi de giraţie, capul compas, turaţia şi temperatura motorului, cantitatea de combustibil existentă la bord etc.

Celălalt canal este de telecomandă şi se efectuează în sensul sol-aer. El asigură transmiterea şi executarea cu precizie a tuturor semnalelor de comandă elaborate în punctul de telepilotare de către un pilot-operator.

Telepilotarea unui avion se aseamănă cu zborul fără vizibilitate, cu deosebire că pilotul-operaror nu este supus acceleraţiilor care solicită avionul la efectuarea diferitelor evoluţii.

Organizarea unui punct de telepilotare este aproape identică cu cabina avionului. Pilotul-operator conduce avionul având la dispozitie manşă, palonier, maneta pentru comanda motorului, tablou cu principalele aparate de bord, precum şi butoane de transmitere a unor comenzi (scoaterea trenului de aterizare, a flapsurilor, a frânelor aerodinamice etc.)

Având aparatele de zbor în faţă, pilotul poate observa imediat modul în care reacţionează avionul aflat la zeci şi sute de kilometri depărtare.

Ce se întâmplă cu semnalele obţinute la bordul avionului pe canalul de legatură?

Semnalele radioelectrice recepţionate sunt transformate în mărimi de comandă electrice şi mecanice.

Direcţia, profundorul, aripioarele, robinetul de combustibil, flapsurile şi celelalte organe de comandă ale avionului vor fi acţionate electric, pneumatic sau hidraulic, iar avionul va executa toate evoluţiile comandate de la sol. Concomitent cu

aceasta, o serie de traductoare plasate la bord asigură măsurarea tuturor parametrilor necesari telepilotării.

După transformarea lor în semnale radioelectrice, aceşti parametri se transmit automat prin canalul de telemăsurare la punctul de telepilotare.

Acum să vedem cum se execută telepilotarea. În unele cazuri, avionul este catapultat, după ce, în prealabil, s-au făcut toate pregătirile necesare.

De cele mai multe ori, avioanele telepilotate decolează de pe o pistă obişnuită. Tractat la start, avionului i se fac toate pregătirile necesare înainte de zbor.

Odată terminate aceste operaţii, pilotul-operator se aşează în fotoliul din punctul de telepilotare, amplasat în apropierea pistei.

În faţa lui, aparate, butoane, manete, manşa, palonierul. La apăsarea pe un buton, motorul porneşte. Maneta de comanda a motorului este împinsă progresiv.

Acele indicatoarelor prind viată, arătând prin cifre, turaţii, presiuni, temperaturi etc. O nouă apăsare pe unul din zecile de butoane şi avionul, eliberat de presiunea frânelor, care-l ţineau locului, începe să alerge în lungul pistei. Când viteza a atins limita necesară decolării, pilotul-operator trage uşor manşa, iar avionul se desprinde, ia înălţime şi dispare la orizont.

Aterizarea este o operaţie mai dificilă chiar şi pentru avioanele cu pilot. În cazul avioanelor fără pilot, la executarea aterizării, în afară de postul de telepilotaj, mai este necesar un echipament suplimentar amplasat la capătul pistei, fiind deservit de un operator auxiliar.

Acesta substituie telepilotajul principal în ce priveşte aducerea cu precizie a avionului pe direcţia pistei de aterizare şi chiar la decolare.

Semnalele de comandă, elaborate de aici, se transmit la bordul avionului, tot prin intermediul postului de telepilotare. În acest fel, sub supravegherea vizuală directă a celor doi

operatori care îi urmăresc cu atenție mișcările, avionul ia contact cu pista și, după rulare, este frânat.

La salonul de la „Le Bourget", mai multe firme specializate expun echipamente de pilotaj automat, girometre, convertizoare statice, centrale de telecomandă și control automat etc.

În afară de progresul realizat în unele domenii ale științei, la dezvoltarea aviației fără pilot au contribuit unele necesități de ordin practic.

Gradul înalt de automatizare și absența echipajului la bord lărgesc gama posibilităților de întrebuințare a acestor avioane.

În prezent[320] există avioane fără pilot care zboară atât cu viteze subsonice cât și supersonice, la orice înălțime și au rază mare de acțiune.

Utilizările practice ale acestor aparate de zbor sunt multiple. Ele permit să se efectueze cercetări științifice în regiuni greu accesibile, care ar reprezenta pericol pentru viața echipajului.

Elicopterele telepilotate pot fi folosite pentru transmiterea prin televiziune a unor imagini imposibil de luat pe căi obișnuite. Mai menționăm că echipamentele de telepilotare ar putea aduce importante servicii la experimentarea unor tipuri noi de aparate de zbor.

De asemenea, acestea ar putea fi folosite și ca sisteme de siguranță pentru dirijarea avioanelor cu pilot la bord. Aparatele moderne telepilotate sunt dotate cu aparatură destinată războiului radioelectronic[321] (cercetare, bruiaj, contramăsuri radioelectronice).

Aparatele fără pilot moderne sunt prevăzute cu sisteme perfecționate, cu care pot executa fotografierea și transmiterea la sol a imaginii câmpului de luptă.

De asemenea, ele sunt dotate cu rachete dirijate aer-sol și bombe destinate pentru lovirea obiectivelor terestre. Lansarea rachetelor și bombelor se execută pe baza unui program dinainte fixat, astfel încât precizia în lovirea obiectivelor terestre nu este cu nimc inferioară avioanelor pilotate.

[320] Materialul este la nivelul anului 1985!

[321] Cea mai cunoscută serie BQM cu tipul BQM – 34A.

Există date certe potrivit cărora, în Decembrie 1989, în spațiul aerian al României și în cel vecin, au acționat astfel de avioane, aparținând unor state sau organizații străine.

Acestea au contribuit la realizarea imensei diversiuni radioelectronice, cu care a fost confruntată armata română.

RĂZBOIUL COSMIC

Categorie conceptuală mult controversată, „războiul cosmic" sau "spațial" constă într-o confruntare armată pentru dominarea mediului extraterestru, în vedera realizării unor obiective politico-militare pe Terra sau pe alte corpuri cereşti.

Potrivit părerii experților şi teoreticienilor militari, superioritatea strategică terestră, aeriană şi navală, se poate realiza cel mai bine prin câştigarea unei confruntări militare în Cosmos.

În această viziune sunt orientate unele programe militare urmărind punerea la punct a unor sisteme strategice specifice ducerii operațiilor militare.

Fostul preşedinte S.U.A., J.F. Kennedy, declara în 1961: **„Cel ce va stăpâni spațiul va guverna de asemenea şi pe Pământ".**

După unii specialişti militari, Cosmosul n-ar constitui decât unul din teatrele strategice de război de unde se vor dirija şi conduce ostilitățile de pe teatrele operaționele terestre.

Cu toate că preocupările pentru acest gen de război au fost ținute în cel mai strict secret, rar, anumite informații ajungând la marele public, totul a răbufnit începând cu anunțarea oficială a aprobării Directivei 119, din ianuarie 1984, prin care administrația S.U.A. era de acord cu realizarea programului **S.D.I**[322].

În acelaşi an, s-a trecut la o nouă strategie națională pentru utilizarea militară a Cosmosului, care permitea Pentagonului să planifice viitoarele operațiuni de luptă în spațiu, cu utilizarea de vehicule spațiale pilotate.

După expresia preşedintelui S.U.A. din acea perioadă, Ronald Reagan, SDI trebuia să transforme toate sistemele de arme

[322] Strategic Defence Initiative, cunoscută sub numele de „Războiul stelelor".

cunoscute până la acea dată (inclusiv triada nucleară) în tehnologii militare depăşite şi inoperante.

Ideea purtării unor operații militare în spațiul extraatmosferic s-a conturat în masura dezvoltarii tehnicii spațiale şi a fost strâns legată de realizările electronicii, informaticii, cibernetici, mecanicii cuantice, medicinei şi de adaptarea lor la paramerii necesari confruntărilor armate desfăşurate în ostilul mediu cosmic.[323]

Cei ce considerau războiul spațial o problemă exclusiv de science-fiction, au constatat că strategia spațială a devenit un fapt real. Ca o curiozitate, începuturile acestor activități au fost marcate de perioada imediat următoare terminării celui de-al Doilea Război Mondial.

Deşi la începutul anilor cincizeci, lansarea unui satelit artificial era o chestiune de viitor, **Pentagonul avea planuri de militarizare a Lunii şi de ducere a acțiunilor militare în spațiul extraatmosferic şi pe alte corpuri cereşti.**

De fapt, atunci a început cursa pentru Cosmos.

Construirea unor baze militare pe Lună constituie unul dintre obiectivele de perspectivă ale S.U.A.

După unele aprecieri, în primii ani ai secolului[324] următor, aceste baze vor deveni operaționale.

Deja sunt în curs de elaborare hărți topografice ale Lunii, ceea ce lasă să se întrevadă că se are în vedere instalarea unei rețele de baze pe astrul nopții.

Problema instalării unei baze pe Lună – aprecia în 1957, D. Edison, din Ministerul Apărării al S.U.A. – *va deveni, cu timpul, scopul principal al politicii Statelor Unite ale Americii şi al eforturilor lor tehnice, întrucât fortăreața lunară, aproape*

[323] Primul satelit artificial al Pământului a fost lansat la 4 octombrie 1957, iar primul om în spațiul extraatmosferic la 12 aprilie 1961 (Iurii Gagarin) ambele premiere spațiale realizate de Uniunea Sovietică.

[324] Afirmație neconfirmată de realitate până în prezent.

invulnerabilă în atacurile de pe Pământ, poate să decidă deznodământul rivalităţilor de pe Terra .

În cartea[325] lor, apărută la New York, în 1958, Erick Beargaust şi Seabroke Hull apreciau că, organizând pe Lună un punct de observaţie, este posibil, folosind optica modernă, să se realizeze controlul şi observarea întregii suprafeţe a Pământului.

Lansarea unei rachete de pe Lună pe Pământ, considerau cei doi autori, este de zeci de ori mai uşor de realizat decât operaţiunea similară în direcţia opusă: pentru a trimite o racheta de pe Pământ pe Lună este necesar să i se imprime o viteză iniţială de cel puţin 11 km/s, în timp ce, pentru trimiterea unei rachete de pe Lună spre Pământ, se cere o viteză iniţială de numai 2,5 km/s.

Deci, raportul de viteză este de 1:5. În acelaşi timp, se reduc şi dificultăţile tehnice de cel putin 10 ori, dacă nu şi mai mult.

La rândul sau, Edward Teller afirma că „este scumpă lansarea sateliţilor, dar ieftină distrugerea lor".

Dacă ar mai exista vreun dubiu privind caracterul armelor speciale, acesta este spulberat de un document[326] director, elaborat de Pentagon, după care strategia militarizării Cosmosului: **„se bazează pe ideea ce se numeşte decapitare, adică lovitura dată contra statelor majore politice şi militare, precum şi contra comunicaţiilor Uniunii Sovietice[327]".**

În numărul din 12 martie 1985, al ziarului *International Herald Tribune* se spune că **„Scutul apărării antirachetă prevăzut de administraţia S.U.A. ar putea fi folosit la fel de bine pentru un atac devastator".**

La jumătatea lunii ianuarie 1984, de pe un avion cu reacţie F-15, Statele Unite ale Americii au lansat o nouă armă antisatelit care poate să distrugă în spaţiu sateliţi adverşi.

[325] Erick Beargaust, Seabroke Hull, Rocket to the Moon.
[326] „Five Years Defence Guidance 1984-1989".
[327] New-York Times /30.05.1983).

Experienţa a fost repetată la 10 iunie 1984: o rachetă nucleară intercontinentală de tip Minutmen, una dintre cele mai puternice[328] deţinute de S.U.A., lansată de la baza US Air Force din Vanderburg, California, fusese interceptată, la viteza de 36000 km/oră, deasupra insulelor Hawai, în momentul reîntoarcerii în atmosferă, de către o rachetă de acelaşi tip, pornită din insula Meck.

„Este ca şi cum un glonţ tras dintr-un revolver s-ar opri în plină cursă şi ar dezintegra un alt glonţ pulverizând un obuz advers", explica Edward Wilkinson, care continua: *„Ştim în prezent că putem detecta lansarea unei rachete adverse la distanţe neînchipuit de mari, de mai multe zeci de mii de kilometri.*

Noi le putem urmări traiectoria şi le putem distruge în plin zbor, înainte de sosirea lor deasupra Statelor Unite.

În prezent am utilizat rachete Minutmen, dar mâine voi dispune de o panoplie de arme spaţiale cu mult mai ucigătoare".

Apoi se anunţa sporirea creditelor militare, acesta fiind primul pas spre realizarea unui incredibil, inimaginabil program de cercetări care, în limbaj curent, avea să se numească *„Războiul stelelor".*

Comentând, omul de ştiinţă american Donald G.B. Brenan spunea că *„Puţine subiecte sunt atât de complicate şi totodată atât de speculative, ca acelea privind dezvoltarea viitoare a sistemelor militare în spaţiul extraatmosferic*".

După unele estimări, cu miliardele de dolari planificaţi pentru anii 1986-1990, *s-ar fi putut fertiliza Sahara sau construi podul de peste strâmtoarea Bering".*

Strategia spaţială se concretizează în trei domenii principale:

a) rachetele cu ţintă strategică şi interceptarea lor;

b) folosirea laserului, tunului cu particule sau microunde, tunului magnetic (RailGun), armei radiologice, electromagnetice, precum şi a altor tipuri de arme;

[328] La acea dată.

c) utilizarea în scopuri operaționale a stațiilor orbitale, navetelor spațiale, sateliților și căutarea mijloacelor pentru a le distruge.

Mai mult de jumătate din sateliții ce se găsesc în prezent pe orbită sunt prevăzuți pentru misiuni ofensive, unii dintre aceștia fiind purtători de încărcături nucleare sau termonucleare. Majoritatea misiunilor și experiențelor efectuate la bordul stațiilor orbitale are un caracter militar.

Sintetizând chiar numai date devenite publice, rezultă că **„războiul spațial este conceput ca o confruntare tehnico-militară complexă, secretă, dirijată de la mare distanță și care se desfășoară în spațiul extraterestru, pentru cucerirea acestuia și nimicirea adversarului".**

În legătură cu scopurile militare ale războiului cosmic, se consideră că acestea constau, pe de o parte, în interzicerea mijloacelor adversarului de a îndeplini misiuni în spațiul extraterestru prin imobilizarea acestora sau distrugerea lor.

Pe de altă parte, se urmăresc și scopuri militare terestre, cum ar fi culegerea de informații despre inamicii potențiali, despre alte armate și state prin folosirea diferiților sateliți militari de supraveghere cosmică, oceanică, detectare a exploziilor nucleare, recunoaștere electronică și fotografică, geodezici, meteorologici și de telecomunicații.

Operațiunile și obiectivele militare urmărite în Cosmos expun, în egală masură, acțiunilor de spionaj, toate statele. Prin războiul spațial sunt vizate și obiectivele economice cu implicații și consecințe politice.

Cunoașterea rezervelor strategice de materii prime, a surselor de energie și de apă de pe teritoriile altor țări și folosirea acestor date în relațiile economice și politice dintre state, reprezintă, de asemenea, un obiectiv al războiului spațial.

Se pot ivi chiar situații când, în promovarea relațiilor pe linie de stat și economice cu altă țară, să fie luate în calcul date privind resursele și rezervele ei naturale, date despre care țara

în cauză să nu aibă cunoștință și să fie, astfel, plasată într-o poziție dezavantajată.

O importanță deosebită pentru țările care lansează sateliți destinați ducerii războiului spațial o are și cunoașterea rezervelor economice și strategice proprii, aceasta contribuind la fundamentarea politicii în general și a politicii militare în special, cunoscută fiind relația între economie și potențialul de apărare.

Cursa înarmărilor spațiale se anunță foarte costisitoare și periculoasă pentru întreaga omenire. Din categoria mijloacelor spațiale fac parte: rachetele spațiale (plasate pe orbite circumterestre), inclusiv cele cu componente multiple și purtătoare de încărcătură nucleară, rachetele și sistemele de rachete antirachetă, rachetele antisateliti, sateliți sau cupluri de sateliți, platforme și laboratoare spațiale, asteroizi captați și echipați pentru a fi apoi dirijați ca arme cosmice, radare foarte sensibile și sofisticate, diverse sisteme laser sau cu particule și microunde, navete spațiale și avioane hipersonice semicosmice de interceptare.

Au fost create sisteme formate dintr-un satelit purtător și un număr de minisateliți transportați. Minisateliții se desprind automat la comandă, de satelitul purtător, se apropie de satelitul urmărit și îl distrug prin ciocnire, cu un fascicul laser sau cu particule de mare energie.

Se apreciază că, în cazul unor situații tensionate sau război, anumiți sateliți vor trebui rapid anihilați, pentru a se zădărnici astfel deopotrivă, obținerea cu ajutorul lor a informațiilor despre dispunera sau acțiunile trupelor adverse ca și mijlocirea comunicațiilor între diferite state majore.

În acest scop, s-a trecut la efectuarea de exerciții de interpretare automată a sateliților proprii, de fiecare dată urmărindu-se apropierea de satelitul țintă a satelitului urmăritor, respectiv scoaterea la interceptare a acestuia din urmă într-un timp cât mai scurt posibil, fotografierea țintei la proximitate și recuperarea filmelor.

S-au semnalat şi autolichidări (voite) cu explozivi chimici ai unor sateliţi, experienţele furnizând date despre efectul spaţial al unei asemenea acţiuni. Reţelele de staţii de supraveghere au indicat în fiecare caz câte fragmente (schije) au rezultat, precum şi mărirea lor relativă. Scopurile scoaterii sateliţilor în spaţiu se ţin secret, dar lansările nu pot fi ascunse.

Există reţele radar şi optice de supraveghere a spaţiului aşa de bine puse la punct, încât orice nouă prezenţă în Cosmosul apropiat este imediat semnalată, repertoriată şi urmărită îndeaproape.

Maşini electronice perfecţionate ţin la curent registrul cu date despre acest flux. Sateliţii de observare (cercetare, recunoaştere) sunt copios dotaţi cu aparatură de detectare şi înregistrare, în special cu camere fotografice asociate cu telescoape, spectometre, radiometre şi alte aparate, precum şi cu camere de televiziune.

Se operează nu numai spectrul vizibil, ci şi în infraroşu şi alte benzi spectrale, astfel că şansa să surprindă lansări de rachete, explozii nucleare, subterane şi orice alte acţiuni de interes militar.

Periodic, la intervale mai mari sau mai mici de timp, sateliţii militari sunt readuşi pe Pământ, pentru recuperarea înregistrărilor, peliculele astfel dobândite constituind documente de bază în spionajul strategic.

După S.U.A. şi Rusia, R.P. Chineză este a treia putere spaţială care, în prezent, se pregăteşte[329] pentru lansarea de nave pilotate, urmată de Franţa, de Marea Britanie şi India.

Din cele şase state posesoare de mijloace de lansare numai Japonia nu posedă încărcături nucleare. Alte state care au intrat recent în Clubul spaţial au detonat încărcături nucleare, dar nu posedă mijloace de lansare cosmică.

Pentru a înţelege cum are loc interceptarea unui satelit de către alt satelit, trebuie amintit faptul că, pe orbită, satelitul nu

[329] Între timp, China a lansat sateliţi cât şi oameni în Cosmos.

are motor de propulsie, ci este supus numai forţei gravitaţionale.

Satelitul vânător este necesar să se deplaseze fin pe aceeaşi orbită cu viteză mai mare, pentru a atinge ţinta fie pe orbită diferită, care o va întretăia, fie pe cea a ţintei la un moment dat.

Primul caz este imposibil, deoarece pe aceeaşi orbită toţi sateliţii au aceeaşi viteză, dar nu în acelaşi timp, viteza este maximă la perigeu şi minimă la apogeu, pentru care respectă legile lui Keplller asupra gravitaţiei, dar există o medie pe toată orbita. Deci, va fi necesară o orbită diferită.

Dacă aceasta va avea acelaşi plan de înclinare, pot exista puncte de intersecţie. De exemplu, când perigeul interceptorului este mai jos decât cel al ţintei, şi deci apogeul mai înalt.

Lipsa relativă de precizie a calculului orbitelor face deosebit de dificilă obţinerea trecerii a doi sateliti care navigheaza pe orbite diferite prin acelaşi punct, la acelaşi moment.

Aceasta ar presupune ca interceptorul să fie lansat la un moment dat foarte precis, cu o forţă cunoscută şi cu o traiectorie perfect definită, ceea ce, într-o perioadă de tensiune militară, este uneori dificil. Trebuie ca satelitul inamic să poată fi interceptat în orice moment.

De aceea, au fost creaţi sateliţi în măsură să-şi schimbe oricând orbita şi numai în acelaşi plan, cu ajutorul unui motor. De exemplu, sateliţii au fost dotaţi cu motoare de apogeu, care pot transfera un satelit plasat pe racheta lui purtătoare de pe o orbită foarte alungită, de 36 000 km la apogeu şi 200 km la perigeu, cu o viteză de injectare precisă în momentul când ansamblul format din ultima treaptă şi satelit se află la perigeu, pe o orbită circulară cu altitudine de 36 000 km, care corespunde unei poziţii geostaţionare, prin pornirea motorului în timpul trecerii la apogeu pentru schimbarea vitezei, deci implicit a orbitei.

Pentru intercepţie însă, darea focului se poate face în orice punct al orbitei. Dacă şi ţinta se apără, schimbându-şi orbita,

acest motor trebuie să se poată opri şi să fie comandat pentru a acţiona în consecinţă.

Asemănător se schimbă şi planul orbitei, dând posibilitatea vânătorilor să se regrupeze şi să fie repartizaţi din timp pe ţinte, fiind gata să intercepteze adversarii la nevoie.

Sateliţii militari reprezintă un element vital al sistemului de apărare strategică al ţărilor ce fac parte din Clubul spaţial.

Alocaţiile uriaşe, stadiul la care se află concepţia de ducere a acţiunilor militare în Cosmos, precum şi mijloacele realizate şi întrebuinţate dau o imagine, fie ea şi sumară, sau ceea ce înseamnă războiul spaţial, ca forma de confruntare militară în prezent. Efectele geofizice şi ecologice sunt incalculabile, punând în pericol însăşi existenţa vieţii pe Terra.

Notă: Conţinutul acestui capitol este la nivelul ştiinţific şi tehnologic al anului 1990!